

Tây Xan Tiểu Tình Nhân

Contents

Tây Xan Tiểu Tình Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	51
9. Chương 9	58
10. Chương 10	64
11. Chương 11	69
12. Chương 12	70

Tây Xan Tiểu Tình Nhân

Giới thiệu

Đêm trước tốt nghiệp, Đỗ Hiểu Hùng gặp phải một khôn cảnh Nếu cậu tiếp tục không đóng học ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-xan-tieu-tinh-nhan>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Mùa đông năm nay thành H đặc biệt lạnh, cành lá trên cây sớm rụng sạch, nhánh cây trụi lủi ở trong gió rét đông đưa, tăng thêm cảm giác tiêu điều. Trời rét lạnh, tại trong học viện tổng hợp Dục Lương học sinh

đi lại cũng không quá nhiều, tất cả mọi người đều sớm trốn trong phòng học, không khí quanh quẩn làm cho học viện thoát nhìn càng trống trải.

Đỗ Hiểu Hùng khó có được đúng giờ xuất hiện ở trong học viện, cậu kéo kéo cổ áo, cũng chỉ có thể ngăn cản được chút gió lạnh thổi vào bên trong, trang phục học sinh chỉ có một chiếc áo len đan hơi mỏng, đối với việc chống lạnh giữ ấm cũng không tỏ ra tác dụng quá lớn, nhưng cậu cũng không còn dư tiền đi mua quần áo.

Đỗ Hiểu Hùng là học viên khoa cơm Tây. Theo văn minh Tây phương xâm nhập trên quy mô lớn, cơm Tây cũng càng ngày càng được thanh niên tiếp nhận cùng theo gót. Từ khi lễ tình nhân, tình cảnh các cặp tình nhân một đôi một dính cùng nhau tại bên ngoài phòng ăn cơm Tây xếp hàng đủ để tiêu biểu. Vì thế giáo dục Tây trù (dạy nấu món Tây) cũng đột ngột phát triển. Khoa cơm Tây là khoa hệ mới mở của học viện tổng hợp Dục Lương, vì mời chào tân sinh, học phí tương đối tiện nghi, đây là nguyên nhân chủ yếu mà cuối cùng Đỗ Hiểu Hùng chọn nó.

Vào phòng học khoa cơm Tây, Đỗ Hiểu Hùng cùng vài vị bạn học khá thân thiết chào hỏi, sau đó đi đến bàn của mình bắt đầu chuẩn bị. Hôm nay là khóa thao tác, cho nên cậu muốn trước khi giáo sư đến đem cái bàn chuẩn bị tốt. Tự mang dao, cái thớt, hai cái đĩa nhỏ, hai cái nồi đều rửa sạch để đấy, như vậy thời điểm bắt đầu luyện tập nấu ăn mới không luống cuống tay chân lại đi chuẩn bị công cụ.

Làm tốt công tác chuẩn bị, giáo sư cũng tiến vào.

“Hello, everybody~” Giáo sư Tây xan (cơm Tây) Sử Đế Phân quốc tịch nước ngoài lớn tiếng hướng về phía các học sinh chào hỏi. Hắn có bao nhiêu năm làm cơm Tây cùng kinh nghiệm làm giáo viên, thích đến các quốc gia khác nhau làm việc, thể nghiệm cuộc sống. Hắn từng ở Pháp công tác, mấy năm trước ở Thailand dạy cơm Tây, gần đây đi vào thành H, nhận lời mời của học viện tổng hợp Dục Lương chuyên nhiệm chức giáo viên khoa cơm Tây.

“Giáo sư khỏe!”

“A! Hiểu Hùng học trò hôm nay đi học đúng giờ thật sự là làm cho thầy quá cảm động. Mong về sau cũng tiếp tục đi học đúng giờ.” Sử Đế Phân thấy Đỗ Hiểu Hùng, lập tức về mặt khoa trương nói đùa.

“Thực xin lỗi...” Đỗ Hiểu Hùng ngượng ngùng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nén đến hồng hồng, bởi vì làm công mà thường xuyên đến trễ làm cho giáo sư có lời ý vị.

“Chúng ta hôm nay phải làm bạch tương trấp (nước tương trắng), và canh khoai ngọt, thời gian là một tiếng rưỡi.” Sử Đế Phân trêu ghẹo Hiểu Hùng xong, liền lập tức khôi phục bộ dáng giáo sư nghiêm túc. Hắn xoay người tại trên chiếc bảng trắng nhỏ trong gian thực hành viết xuống tên của món tương trấp và món canh cùng với vật liệu cần thiết, sau đó các học sinh liền đều tự đến tủ đông lạnh lấy nguyên liệu theo yêu cầu.

“Chúng ta trước đem bơ hòa tan, nhớ kỹ không thể quá nóng, bơ mà cháy khét sẽ ảnh hưởng đến màu sắc nước tương, sau đó tiếp tục thêm vào bột mì. Nhớ kỹ chúng ta là muốn bạch tương trấp, nếu trò đem bơ làm cháy, tôi sẽ bắt trò làm lại!” Sử Đế Phân ở trên bục giảng giải các bước.

“Tiểu Hùng Hùng hôm nay không cần làm công sao?” Bạn học nữ bên cạnh Đỗ Hiểu Hùng là Mai Lệ, một bên hòa tan bơ một bên nhỏ giọng với Đỗ Hiểu Hùng.

“Sếp sa thải tớ rồi.” Đỗ Hiểu Hùng rầu rĩ nói.

“Lão chửi cậu? Là tớ thì tớ đã sớm chửi lão rồi. Cái loại ông chủ tồi tệ này, tiền trả ít như vậy, làm việc lại nhiều như vậy, còn thường xuyên kéo dài thời gian làm cậu muộn bị thầy mắng, sớm đi sớm hảo. Cậu nhất định có thể tìm được nơi tốt hơn.” Mai Lệ tức giận nói.

“Hắc! Lệ lệ, chuyên tâm làm, đừng nói chuyện phiếm.” Sử Đế Phân nhắc nhở. “Viên bột mì nhào cho tốt sau đó từ từ thêm vào canh gà ngày hôm qua chúng ta làm, cẩn thận khuấy đều để vón cục.”

Mai Lệ le lưỡi, Hiểu Hùng cảm kích cười với cô, hai người đều tiếp tục thực hành.

Một tiếng rưỡi sau, tương trấp cùng canh đều làm tốt, các học sinh luân phiên đem tác phẩm của mình đưa cho giáo sư nhăm nháp, học viên nào không qua cửa được có thể sẽ bị giáo sư yêu cầu làm lại.

“Ừm, tương traps của trò sệt một chút, có thể bỏ thêm một chút canh gà hoà loãng, nhưng cẩn thận đừng quá tay. Canh khoai ngọt tốt lắm. Trò làm không sai.” Sau khi Sử Đế Phân ném tác phẩm của Đỗ Hiểu Hùng, tán thưởng.

Được giáo sư khen ngợi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Hiểu Hùng lập tức hiện lên hai đóa mây đỏ, “Cám ơn thầy!”

“Tôi không phản đối trò làm công, nhưng tôi hy vọng không cần ảnh hưởng đến việc học của trò, trò tuần trước thiếu ba tiết khóa.” mới vừa khen ngợi Đỗ Hiểu Hùng xong Sử Đế Phân lại lập tức nghiêm túc nói. “Tương traps này a, trò về nhà chuẩn bị bài một chút, ngày mai đến phải làm cho tôi kiểm tra.”

“Vâng.” Đỗ Hiểu Hùng cảm kích trả lời, Sử Đế Phân là một giáo sư rất có trách nhiệm, nếu bạn thiếu khóa hẳn sẽ nhớ mãi không quên giúp bạn học bù.

“Đúng rồi, hiệu trưởng tìm trò, trò sau khi tan học đến văn phòng tìm ông một chút.” Sử Đế Phân bổ sung.

“Nga...” Tâm tình hưng phấn của Đỗ Hiểu Hùng nhất thời như bị dội một bồn nước đá, biến mất tăm.

“Không có việc gì chứ, sao hiệu trưởng lại tìm cậu?” Mai Lệ nghe xong lo lắng hỏi.

“Không biết nữa, hẳn không phải là đại sự đi...” Hiểu Hùng cường ép tỏ vẻ trấn định nói.

Hiệu trưởng học viện tổng hợp Dục Lương, Ngô Phùng Kinh là hiệu trưởng trung học trọng điểm trước kia, sau khi đến tuổi về hưu, liền mở học viện tư lập này, chuyên môn cung cấp các loại đào tạo chức nghiệp. Hẳn lợi dụng mối quan hệ cùng mấy nhà trường gây dựng được móc nối trước kia, bọn hắn đem học sinh học tập không tốt trong trường mình tiến cử cho trường học của Ngô Phùng Kinh, một mặt là vì thù lao, mặt khác coi như là đề cao học suất của nhà trường. Mà cha mẹ của các học sinh này biết con mình vô vọng học lên, cũng hy vọng con mình học được một kỹ năng phòng thân, chung quy không đến mức đói chết. Cho nên học viện này trong ngành giáo dục xem như là người mới, nhưng lại làm được đến hữu thanh hữu sắc, có thể thấy được hiệu trưởng cũng là người có mảnh khoẻ.

Tuy rằng biết phải tới nơi sớm, nhưng Đỗ Hiểu Hùng vẫn kéo bước chân thông thả hướng về phòng hiệu trưởng.

“Cốc... Cốc...” Đỗ Hiểu Hùng lễ phép gõ cửa, chờ nghe được bên trong một tiếng “Tiến vào” mới mở cửa đi vào.

“Hiệu Hùng đến đây a.” Ngô hiệu trưởng tuy rằng đã sáu mươi tuổi, chính là nhìn qua tinh thần vẫn rất có quyết đoán. Tóc được chải chuốt tỉ mỉ, mặc bên người bộ âu phục, hai mắt sáng ngời hữu thần, trên mặt luôn mang theo nụ cười ôn nhu, làm cho người ta như một cơn xuân phong.

“Ngô hiệu trưởng hảo.” Đỗ Hiểu Hùng câu nệ gật đầu, chậm rãi đi đến trước bàn hiệu trưởng.

“Hiệu Hùng biết tôi tìm trò có chuyện gì chứ?” Ngô hiệu trưởng ôn hòa nói.

“Biết, về chuyện học phí.” Đỗ Hiểu Hùng giọng như tiếng muỗi kêu.

“Vậy trò tính khi nào thì bổ sung đủ đây? Trò phải biết rằng trò kéo dài đã lâu rồi. Cứ tiếp tục thế này nữa chúng tôi chỉ có thể hủy bỏ tư cách học sinh của trò.”

“Hiệu trưởng có thể lại thư thả thêm chút thời gian hay không? Em đang làm công kiếm tiền. Em nhất định sẽ đem học phí bổ sung đầy đủ, em còn có ba tháng sẽ tốt nghiệp.” Đỗ Hiểu Hùng vội vàng nói. “Xin thầy đừng khai trừ em.”

“Tôi cũng biết trong nhà của trò khó khăn, mẹ trò thân thể không khoẻ, không có thu nhập gì, dựa vào trợ cấp chính phủ. Trò tuy rằng nơi nơi làm công, nhưng kiếm được cũng không nhiều. Tuy nhiên cứ vô hạn chờ đợi thế này, chúng tôi cũng thực không bảo đảm.”

Ngô hiệu trưởng thở dài, khổ não vượt cái trán tự hỏi một, hai phút. “Không bằng như vậy đi, tôi cho trò hai tuần, trò lại nộp năm nghìn khối, tôi đây liền châm chước cho trò nộp đầy đủ trước khi khảo sát cuối kỳ. Bằng không chúng ta cũng không cần phải lãng phí thời gian.”

“Vâng vâng, cảm ơn hiệu trưởng.” tuy rằng trong hai tuần có thể làm công kiếm được ba nghìn khối hay không vẫn là một vấn đề — lại càng không cần phải nói đến năm nghìn, nhưng rất sợ hiệu trưởng sẽ khai trừ mình, Đỗ Hiểu Hùng cũng chỉ có thể bắt lấy cọng rơm rạ này.

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, trong đầu Đỗ Hiểu Hùng trống rỗng mà nhìn vườn trường, bầu trời bụi mưa lất phất như muốn chèn ép, thân cây xám tro tro trụi làm cho người ta hoài nghi cây cối phải chăng đã chết sẽ không còn nảy ra chồi xanh.

Đỗ Hiểu Hùng đi ở trong sân trường không một bóng người, cảm giác như đang lay động.

“Hắc, Hiểu Hùng, sao lại có bộ dáng mất hồn mất vía thế này?”

Không biết tên nhân sĩ nào đột nhiên từ phía sau vỗ vỗ Đỗ Hiểu Hùng, Đỗ Hiểu Hùng đang trong trạng thái du hồn lảo đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã trên đất. Cậu quay đầu lại nhìn, nguyên lai là học trưởng của mình Trương Thiên.

“Tôi vừa rồi hình như không có dùng sức đến thế đi...” Trương Thiên kinh ngạc nhìn nhìn tay của mình.

Trừ bỏ Mai Lệ, Trương Thiên là bằng hữu khá tốt của Đỗ Hiểu Hùng. Cũng giống như Đỗ Hiểu Hùng, học phí của Trương Thiên cơ bản đều là dựa vào bản thân làm công kiếm được. Sau vài lần phỏng vấn cùng công việc lại phát hiện học chung một học viện, hai người liền trở thành bạn tốt. Thấy lập trường mọi người gần như nhau Đỗ Hiểu Hùng cũng chỉ có thể cùng Trương Thiên nói tình hình kinh tế của mình.

“Trương Thiên đại ca, anh làm tôi sợ muốn chết.” Đỗ Hiểu Hùng hữu khí vô lực nói xong, đầu lại cúi thấp xuống.

“Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?” Trương Thiên có điểm kinh ngạc nhìn Đỗ Hiểu Hùng. Đỗ Hiểu Hùng tuy rằng bình thường điềm đạm nho nhã, không quá đem cảm xúc bày ra trên mặt, nhưng chung quy mà nói vẫn là một nam sinh tích cực hướng về phía trước, hôm nay như thế nào một chút sinh khí cũng không có?

“Hiệu trưởng cho tôi tối hậu thư.” Đỗ Hiểu Hùng nhỏ giọng nói. “Nếu tôi nội trong hai tuần không nộp đủ năm nghìn học phí, tôi sẽ bị cho thôi học.”

“Như vậy a, quả thật cũng rất phiền toái nha.” Trương Thiên hiểu biết tình trạng kinh tế của Đỗ Hiểu Hùng. “Tôi có thể cho cậu mượn một ngàn khối.” Trương Thiên vỗ vỗ vai Đỗ Hiểu Hùng. “Đáng tiếc đại ca tôi đây cũng chỉ có chút tiền, không giúp được cậu nhiều quá.”

“Không không, Trương đại ca đã giúp tôi rất nhiều, tôi một khi có tiền liền lập tức trả lại anh.” Đỗ Hiểu Hùng cảm động đến hốc mắt đều đỏ.

“Không cần vội, tôi tin cậu, cậu không phải loại người thiếu tiền không trả.” Trương Thiên nhìn thấy đôi mắt hồng hồng của Hiểu Hùng, tựa như một tiểu ấu hùng (bé gấu nhỏ) chọc người yêu mến, không khỏi vươn tay xoa xoa đầu cậu.

“Cậu nha, làm thêm cũng phải cẩn thận một chút. Cậu rất đơn thuần, đừng nóng vội vì tiền mà tìm công việc lung tung, kết quả ngược lại đem chính mình bán đi.” hắc sủng nịch nói.

“Ân, cảm ơn Trương đại ca. Tôi sẽ cố gắng, sẽ không bị đánh gục!” được bạn tốt ủng hộ cùng quan tâm, Đỗ Hiểu Hùng nắm tay dùng sức nói.

Bầu trời phủ bụi mờ dần dần lộ ra, nhánh cây trụi trụi nhìn qua cũng không còn tử khí nặng nề như vậy nữa.

Tuy rằng Trương Thiên nhắc nhở tìm công việc phải chú ý an toàn, nhưng sau một tuần dưới tình huống là vẫn chưa tìm được công việc mới, khi Đỗ Hiểu Hùng thấy trong tờ báo mục tuyển việc, quán bar red lion (hồng sư) quảng cáo mời phục vụ sinh tuyển việc, cậu vẫn đi.

Quán bar Red Lion tọa lạc ở ngã tư quan trọng của trung tâm thành phố, phong cách trang trí theo kiểu cowboy Mỹ Quốc. Ngoài cửa bày mấy thùng bia, thùng rượu rất to, kẻ thích cuồng dã có thể vây quanh thùng rượu mà uống. Bên trong quán bar là các bức tường sắc đỏ thẫm, trên mặt treo một loạt những tấm ảnh về cuộc sống của cowboy Mỹ Quốc hồi thập niên ba mươi, bốn mươi.

Quầy bar theo cửa bên phía tay phải kéo dài vào tận bên trong, bên trái còn lại là ba, bốn cái ghế xếp thành một bàn, mãi cho đến chỗ rộng lớn ở bên trong liền biến thành sáu người một bàn. Mỗi cuối hành lang đều có bàn TV, bình thường là hai mươi bốn giờ mở các ca khúc Âu Mỹ lưu hành mới nhất trong bảng xếp hạng, tại thời điểm có bóng đá League thì sẽ trình chiếu trận bóng. Vì thế một đám người mê bóng đá trong và ngoài nước sẽ đều suốt đêm ở trong quán bar uống rượu theo dõi trận đấu.

Bất quá thời tiết rét lạnh ít nhiều gì cũng ảnh hưởng tới việc làm ăn. Buổi chiều khách trong quán bar chỉ thưa thớt ngồi khắp quán, không giống mùa hè, cũng cùng thời gian này đã có một nửa chỗ có người ngồi.

“A Long, huynh đệ của tôi mỗi ngày cô đơn khó ngủ, cậu có biết tiểu nam sinh ngây thơ nào không? Giới thiệu cho huynh đệ tôi đi?” Ông chủ ‘mỹ nhân’ của Red Lion Tô Trạch Tú bộ dạng uể oải ghé lên quầy bar, nhìn người hầu rượu Vọng Long trung thành và tận tâm nhất nhà mình mà nói.

“Tiểu nam sinh ngây thơ? Đầu năm nay xử nam cùng xử nữ quý hiếm như nhau.” Vọng Long vừa chăm chú lau ly rượu vừa thờ ơ hồi đáp.

“Ai nói! Người ta chính là một tiểu nam sinh ngây thơ, người ta vẫn còn ‘xử’ nha!” Tô Trạch Tú nhất thời lòng đầy cảm phần kêu lên.

Vọng Long ngừng công việc trong tay lại nhìn cái tên chả biết xấu hổ kia, sau đó chậm rãi nói: “Cậu là đang nhạo báng ‘đệ đệ’ của mấy tên tình nhân nhà cậu nhỏ hay là chúng không lên được?”

“Ha ha ha ha, A Long, không cần dùng bộ mặt nghiêm túc nói đùa một cách lạnh lùng như thế a! Tôi muốn chết cười a, ha ha ha ha —” Tô Trạch Tú ôm bụng không hề có hình tượng mà cười như điên.

A Long nhìn nhìn hắn, khoe miệng hơi câu lên nhẹ nhàng lắc đầu, lại tiếp tục công việc trong tay.

“Ngượng ngùng, xin hỏi các vị đang tuyển chức phục vụ sinh sao?” Không biết từ lúc nào xuất hiện một tiểu nam sinh nhút nhát hỏi thăm. Cậu chính là Đỗ Hiếu Hùng.

“Hả?” Tô Trạch Tú ngừng cười, quay đầu nhìn nhìn vẻ mặt bất an không yên của Đỗ Hiếu Hùng.

Thân cao tầm trung, tóc ngắn phổ thông, dưới hàng lông mi nho nhỏ là một đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh, làn da trắng nõn, chiếc mũi khéo léo, bờ môi hơi vểnh hồng nhuận, trên người là áo T-shirt cùng quần jeans đơn giản mộc mạc, bên vai đeo một cái túi to màu xanh hơi nhạt, trên mặt một mặt biểu tình thật cẩn cẩn dục dục lại có điểm chờ mong.

“Thật sự là một quả táo còn xanh dụ người khi dễ a!” Tô Trạch Tú trong lòng ừng ực ừng ực dâng lên một chuỗi bọt khí ề ề, đồng thời một ý tưởng đột nhiên xuất hiện.

Tô Trạch Tú vì thế thay một khuôn mặt nhiệt tình tươi cười nói: “Đúng vậy, ta là sếp sòng nơi này. Xin hỏi cậu trước kia có kinh nghiệm ở quán bar làm việc không?”

Mặt Đỗ Hiếu Hùng nhất thời hồng như một quả táo nhỏ đáng yêu, thừa dịp nói: “Không có.” Sau đó cậu lại đề cao thanh âm vội vàng nói tiếp: “Nhưng tôi sẽ thực cố gắng làm việc, tôi học hỏi rất nhanh.”

“Nga, như vậy a.” Tô Trạch Tú cố ý kéo dài thanh âm: “Chúng ta là hy vọng tuyển người có kinh nghiệm.”

Không hẹn mà thấy được ánh mắt buồn bã của nam hài, Tô Trạch Tú trong lòng thầm sáng khoái tiếp tục nói: “Nhưng mà bất luận kẻ nào đều là từ người mới đi lên, bồi dưỡng nhân tài của tương lai cũng là một trong những trách nhiệm lão bản a.”

Đỗ Hiếu Hùng nhất thời nhân tình phủ sương, thấy nhân tình rưng rưng đáng thương kia, Trạch Tú cũng không nhịn được có điểm lương tâm bất an, “Khụ, chính là chúng ta không tuyển người vị thành niên.”

Đỗ Hiếu Hùng lập tức nói: “Tôi đã mười tám tuổi rồi, trưởng thành rồi, có thể làm công.”

“Cái gì, cậu mười tám tuổi? Gạt người đi. Có thể cho tôi xem giấy chứng minh của cậu một chút hay không?” Tô Trạch Tú giả vờ vẻ mặt không tin nói.

“Tôi thật sự đã trưởng thành, chính là gương mặt lớn lên vẫn non nớt.” Nói đến nửa câu sau, thanh âm của Đỗ Hiếu Hùng cũng như then thùng mà đề thấp xuống.

Cậu mở chiếc túi của mình, từ bên trong lấy ra một cái túi tiền nhỏ bằng da màu đen bị mòn đến vô cùng lợi hại, sau đó xuất ra chứng minh thư đưa Trạch Tú xem.

Trạch Tú vừa nhìn đến tên trên giấy chứng minh liền cười, “Ha ha ha ha, Hiểu Hùng, Tiểu Hùng, bằng hữu của cậu sẽ không gọi cậu Tiểu Hùng Hùng chứ, cái tên thật đáng yêu.”

Trạch Tú một bên lau lệ bên khoe mắt do trận cười gây ra, một bên đem giấy chứng minh trả lại cho Đỗ Hiểu Hùng gương mặt đã đỏ hồng như trứng tôm luộc.

“Ân, cậu đủ mười tám tuổi.” Trạch Tú đã ghi nhớ tư liệu trên chứng minh thư. “Quán của tôi hiện tại chiêu phục vụ sinh làm ca tối cùng ca khuya, ca khuya tiền lương thì cao hơn chút, nhưng cũng tương đối nguy hiểm hơn. Đương nhiên chúng ta là quán chính quy, cũng có bảo đảm, chỉ là ngẫu nhiên cũng sẽ phát sinh sự kiện ngoài ý muốn là có mấy tên khách nhân say rượu ồn ào đánh nhau. Tuy nhiên rất ít xảy ra đến phòng bếp.”

“Tôi muốn làm ca khuya, tôi không sợ mệt cũng không sợ nguy hiểm.” Chỉ cần nhiều tiền... Đỗ Hiểu Hùng yên lặng ở trong lòng bổ sung.

Tô Trạch Tú như nghĩ tới điều gì mà nhìn Đỗ Hiểu Hùng một hồi, nói: “Như vậy đi, hôm nay tôi còn muốn phỏng vấn những người khác. Nếu có quyết định giữa trưa ngày mai tôi sẽ cho cậu câu trả lời thuyết phục, thế nào? Cậu lưu số điện thoại của cậu lại đi.”

“Vâng, cảm ơn ông chủ.” Đỗ Hiểu Hùng chân thành cảm tạ.

Chờ sau khi Đỗ Hiểu Hùng đi rồi, Tô Trạch Tú lập tức kết nối điện thoại với bạn bè.

“Tiểu Thuần Thuần, có nhớ tớ không?” Tô Trạch Tú dùng tia thanh âm ngọt lịm nói. Đằng sau tay A Long run lên, thiếu chút nữa liền báo hồng bình rượu trong tay.

“Không.” đầu kia điện thoại truyền đến câu trả lời không có hảo khí.

“Thật là đồ hết sức vô lương tâm mà.” Tô Trạch Tú giả vờ oán hận, “Tiểu Thuần, giúp tớ điều tra một người. Cậu ta gọi là Đỗ Hiểu Hùng. Chữ Đỗ của mộc thổ, chữ Hiểu của hiểu quang, chữ Hùng của hùng vĩ, sinh nhật là mừng một tháng sáu năm ××, số chứng minh là ××××.”

(Đây là chữ Mộc thổ : Còn đây là chữ Đỗ:)

“Thế nào? Tú thiếu gia lại muốn bức lương vì xương (bức người hiền làm kỹ)?”

“Tối địa ngục đi. Cứ nhiên bôi nhọ sự thiện lương thuần chân của tớ.” Tô Trạch Tú đồng dạng nói: “Tớ đây là giới thiệu cho cậu ta con đường tươi sáng dẫn đến hạnh phúc. Ngày mai nhớ rõ đem tư liệu của cậu ta fax đến nhà của tớ. Na na.”

“Cậu a, cẩn thận có ngày bị người tố cáo.”

“Mới không có a. Tớ cũng không cường gian người khác. Tớ chỉ là cùng gian!”

Giờ khắc này, A Long cùng Tiểu Thuần đồng thời đổi lương tâm của Tô Trạch Tú mà tuyệt vọng, cùng đối tương lai của Đỗ Hiểu Hùng dâng lên khẩn cầu chân thành...

Sáng sớm hôm sau, trong nhà Tô Trạch Tú nhận được bản fax tư liệu về Đỗ Hiểu Hùng.

Đỗ Hiểu Hùng, hiện năm nay 19 tuổi, cha mẹ đều là công nhân nhà xưởng sản xuất quần áo ×××. Khi cậu ta sáu tuổi thì cha cậu qua đời vì tai nạn giao thông, mẹ cậu tự lực nuôi lớn Đỗ Hiểu Hùng không có tái giá, vì tuổi cao còn lao lực quá độ mà thành bệnh, hiện chủ yếu dựa vào chính phủ cứu tế. Đỗ Hiểu Hùng từ mười sáu tuổi bắt đầu làm công nuôi gia đình, hiện đang học tại học viện tổng hợp Dục Lương, thiếu học phí ba vạn nguyên. Một thân phẩm hạnh ưu tú, tính cách ôn hòa thiện lương, không có tiền sử phạm tội, không có sở thích méo mó, không có tình sử.

Tô Trạch Tú nhìn trang giấy mong mỏng trong tay, có chút cảm thán: “Thật sự là một thân nhân sinh đơn giản thuần khiết a. Vậy để cho tôi tới thay đổi một chút nhân sinh của cậu đi!”

“Alô, Đỗ Hiếu Hùng sao? Tôi là Tô Trạch Tú, chủ quán Red Lion... Cậu cũng hảo, chiều nay cậu thuận tiện lại đây thử việc một chút đi... Được, chiều gặp.” Tô Trạch Tú nói chuyện điện thoại xong, khi nghĩ đến phản ứng của vị huynh đệ biện mệnh tam lang kia, rốt cuộc nhin không được về mặt cười xấu xa.

Hôm nay tâm tình Đỗ Hiếu Hùng tốt lắm, sáng sớm liền nhận được điện thoại của lão bản Red Lion kêu đi thử việc, tuy rằng điều này cũng không nhất định đại biểu rằng cậu có thể lấy được phần công việc này, chỉ ít nhất là có thứ để trông mong. Cậu vui vẻ đi vào phòng học cùng các học sinh chào hỏi.

“Tiểu Hùng Hùng hôm nay rất có sức sống a, thật tốt quá. Mấy hôm trước cậu như vậy làm tớ lo lắng muốn chết.” Mai Lệ nhìn thấy Đỗ Hiếu Hùng bộ dáng vui vẻ cũng vui vẻ theo.

“Hôm nay buổi chiều đi thử việc, ông trời nhất định phải phù hộ tớ có được công việc này a.” Đỗ Hiếu Hùng chấp hai tay lại nói.

“Nhất định không thành vấn đề, ông trời sẽ trợ giúp người tốt.” Mai Lệ động viên Hiếu Hùng. Sau đó đột nhiên nghĩ đến điều gì, Mai Lệ về mặt sung sướng nói với Hiếu Hùng: “Đúng rồi, Tiểu Hùng Hùng ngày hôm qua có xem diễn đàn trường không?”

“Phát sinh chuyện gì a?” Đỗ Hiếu Hùng về mặt mê mang hỏi.

Nội bộ học viện tổng hợp Dục Lương tự có diễn đàn internet, từ chính trực thảo luận học thuật đến lập bang kết phái, từ quan tâm thiên hạ đại sự đến dân gian tai tiếng, đầy đủ mọi thứ. Nhưng Đỗ Hiếu Hùng bởi vì lí do kinh tế, rất ít lên mạng, bình thường sau khi tan học nhiều lắm cũng là đi làm công, cho nên đừng nói diễn đàn trường có bài post gì, cho dù thay đổi tổng thống cậu cũng chưa chắc biết.

“Mấy hôm trước đại lí Hợp Tung cơm Tây không phải lại mở cửa hàng mới sao? “tình báo khoa” huynh đệ ngày hôm qua theo sát trào lưu, lập tức phóng ra tư liệu tổ tông mười tám đời chủ tịch Chung Minh Lý của Hợp Tung. Má ơi, cái tên Chung Minh Lý kia thật sự là vừa anh tuấn vừa lãnh khốc. Tớ nhất định phải đến Hợp Tung làm đầu bếp!” Mai Lệ hai mắt hình trái tim thề thốt.

“Lệ Lệ, cậu mau tỉnh tỉnh đi a. Đến lúc đó cậu ở trong nhà bếp, cùng đồ ăn múa may, không thấy thiên nhật (ánh mặt trời), lại càng không cần phải nói tới vị chủ tịch thân ái kia. Còn không bằng trực tiếp ‘té xiu’ trước xe của hần.” Một nam sinh gương mặt gầy gò cười nói.

“ ‘Vô Lương Nhân’ chết tiệt dám giấu cợt tớ, tớ đánh chết cậu.” Mai Lệ giờ cái đánh bột đuổi theo nam sinh kêu Ngô Lương Nhân đánh tới.

Mọi người xem cặp cừu nhân kèn cựa nhau này đều nở nụ cười.

“Hắc, Lệ Lệ cùng Lương Nhân, tôi nói rồi trong phòng bếp không được chạy loạn! Tan học lưu lại lau sàn nhà!” Sử Đế Phân tức giận nói.

Mai Lệ cuối cùng ra sức dẫm một cái lên chân Ngô Lương Nhân, không đếm xỉa đến bộ dáng đau đến nhếch miệng, cùng các học sinh khác lập tức trở lại trước bàn của mình.

“Hôm nay tôi muốn dạy mọi người dùng một loại phương thức truyền thống lọc trong nước canh.” Sử Đế Phân nói. “Phương pháp này nguyên lý là lợi dụng đặc tính ngưng kết của lòng trắng trứng để hấp thụ cặn nhỏ trong nước canh. Nguyên liệu chính là hai cái trứng gà sạch. Trọng điểm của phương pháp chính là độ nóng, đun nóng canh đến vừa nổi bọt khí nhỏ là được, nếu canh sôi sục lên là chứng tỏ nó quá lửa, vậy phải làm lại.”

Đỗ Hiếu Hùng dựa theo chỉ dạy của giáo sư, cắt xong rau dưa, thịt bò băm cùng trứng gà trộn chung với nhau, sau đó nhẹ nhàng đem nguyên liệu bỏ vào trong canh, đồng thời nhìn chăm chăm ngọn lửa, phòng ngừa canh quá lửa.

“Tiểu Hùng Hùng, cậu cũng nên quan tâm nhiều hơn tiền đồ của mình đi.” Mai Lệ nhìn chăm chăm canh của mình, thở dài nói. “Tổ hiện tại mỗi ngày nằm mộng đều hy vọng chờ tới thời điểm tốt nghiệp, tích góp mở một hiệu cơm Tây, tớ hảo tìm công việc a.”

“Ân.” Đỗ Hiếu Hùng nhỏ giọng đáp. Lúc trước quyết định học nấu ăn Tây phương, kỳ thật là vì giấc mộng còn hơn vì mưu sinh. Con đường sau khi tốt nghiệp không phải không suy nghĩ qua, nhưng cùng so sánh với việc nộp học phí vô cùng cấp bách, nó trở nên xa xôi hơn rất nhiều.

“Cho nên người tốt như Chung Minh Lý, tớ nhất định mỗi ngày thắp hương phù hộ hần ăn ngon ngủ khỏe, vĩnh bảo an khang!”

Đỗ Tiểu Hùng thần tình hắc tuyến...

“Tất cả mọi người phải cố lên a.” Ngô hiệu trưởng tuần tra đến khoa cơm Tây thấy các học viên đều đang nghiêm túc thực hành, thật cao hứng mà cổ vũ.

Đỗ Hiểu Hùng cảm thấy thời điểm hiệu trưởng nói lời này, ánh mắt ôn nhu kia dường như chỉ dừng lại ở trên người mình, trong lòng nhất thời chợt lạnh.

“Không có việc gì, không có việc gì a.” Đỗ Hiểu Hùng tự an ủi bản thân: “Chỉ cần buổi chiều phỏng vấn thành công là tốt rồi, sau đó sẽ tìm thêm một công việc nữa, vất vả một chút, sẽ có tiền.”

Kết thúc khóa học, cùng các học sinh cáo biệt, Đỗ Hiểu Hùng đơn giản sửa sang dung nhan lại một chút liền lập tức tới quán bar red lion.

Mà Tô Trạch Tú đã chuẩn bị tốt chờ ‘tiểu động vật’ chui đầu vào lưới.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Đến, chúng ta tới phòng nhân viên nói chuyện trước đi.” Tô Trạch Tú đưa Đỗ Hiểu Hùng đi về phía phòng nhân viên, Vọng Long đồng tình liếc mắt nhìn Đỗ Hiểu Hùng một cái, xoay người tiếp tục công việc của mình.

Cho dù ông chủ bán toàn thế giới, hần cũng sẽ không có dị nghị — Vọng Long này chính là có một loại tâm lòng trung khuyến làm việc vì Trạch Tú.

Tiến vào phòng nhân viên, khóa kỹ cửa, Tô Trạch Tú kéo cái ghế dựa cho Đỗ Hiểu Hùng ngồi, sau đó chính mình cũng ngồi vào đối diện cậu.

“Cậu mặc ít như vậy không lạnh sao?” Tô Trạch Tú săn sóc hỏi han.

“Cũng được, cảm ơn quan tâm.” Đỗ Hiểu Hùng thẹn thùng cười đáp.

“Hiểu Hùng, trước khi bắt đầu làm việc, tôi cần hỏi trước cậu mấy vấn đề.” Tô Trạch Tú đột nhiên dùng ngữ điệu nghiêm túc nói.

“Xin cứ hỏi.” Đỗ Hiểu Hùng không khỏi bắt đầu khẩn trương.

“Nghe nói cậu có khó khăn về tài chính? Cậu hình như còn thiếu mấy vạn khối học phí chưa đóng? Đúng không?” Tô Trạch Tú nhìn chằm chằm hai mắt tròn tròn của Đỗ Hiểu Hùng nói.

“Anh... Anh... Làm sao biết?” khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Hiểu Hùng rút sạch huyết sắc, chuyện tư khó có thể mở miệng bị biết được, không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện đáng sợ gì làm cho hai chân Đỗ Hiểu Hùng bắt đầu như nhũn ra.

“Không cần khẩn trương. Tôi hỏi như vậy đều là vì an toàn của quán bar. Tôi là một ông chủ rất săn sóc nhân viên, cho nhân viên tự do. Đồng thời khi cho bọn họ sự tự do, tôi cũng muốn bảo đảm chắc chắn bọn họ đều là nhân sĩ chính trực. Nếu nhân viên của tôi có khó khăn về tài chính, vậy rất khó bảo đảm hần sẽ không trộm tiền hoặc thừa dịp tôi không chú ý lợi dụng chức vụ tiện lợi tiến hành hoạt động phạm pháp, ảnh hưởng lợi ích cùng danh dự của quán bar!” Tô Trạch Tú vẽ mặt lời nghiêm nghĩa chính.

“Tôi không phải người như vậy, xin tin tưởng tôi.” Đỗ Hiểu Hùng vội vàng giải thích.

“Đương nhiên, tôi tin tưởng cậu là bé ngoan.” Tô Trạch Tú dùng ngữ khí dịu dàng nói. “Chỉ là tôi không tính cho cậu ở trong quán bar làm công.”

“A?” Đỗ Hiếu Hùng vừa nghe, lập tức lệ ở hốc mắt chuyển a chuyển, hy vọng bị tan vỡ đối với hiện tại của cậu mà nói đả kích này có điểm quá mức trầm trọng.

“Tôi giới thiệu một công việc khác cho cậu, càng thích hợp với cậu, tiền cũng chỉ có thể nhiều chứ không phải ít. Như vậy cậu không những kiếm được đủ học phí, còn có thể cải thiện một chút cuộc sống.” cho một gậy xong, nên cho viên đường (chắc cái kiểu vừa đánh vừa xoa).

“Là công việc gì?” Đỗ Hiếu Hùng thật cẩn thận hỏi.

“Trước khi nói công việc, tôi muốn kể một cố sự nhỏ.” Tô Trạch Tú chậm rãi nói.

“Bạn của tôi là một người đàn ông tri thức thành đạt, lớn lên trong gia đình không có cha. Mẹ của hắn là một người phụ nữ có sự nghiệp, tuy rằng cực lực tranh đoạt quyền giám hộ hắn, cũng chẳng qua là vì mặt mũi mà thôi, cũng không có đặt nhiều thời gian trên người hắn. Từ nhỏ cô độc, mỗi lần hắn đi vào giấc ngủ đều ôm con gấu Teddy mà mẹ tặng hắn, cho nên dần dần dưỡng thành một loại tinh thần ỷ lại, không ôm gấu Teddy liền ngủ không yên. Sau khi thành niên tuy rằng tính ỷ lại giảm bớt, nhưng vẫn không thể hoàn toàn từ bỏ thói quen này. Bởi vì hắn phi thường coi trọng con gấu Teddy này, hắn ngu ngốc mà đem nó cất vào trong két sắt. Kết quả chính là, có một bang trộm cắp ngu xuẩn nghĩ rằng két sắt bảo quản chính là châu báu quý giá hoặc văn kiện quan trọng mà trộm két sắt đi. Vì thế bạn của tôi không còn gấu Teddy âu yếm nữa, mỗi ngày bị mất ngủ, đúng là chết cười a, ha ha ha ha –” nói xong lời cuối cùng, Tô Trạch Tú một chút cũng không còn dáng vẻ lo lắng cho bạn khi nãy, ngược lại cười rất chi là vui sướng khi người gặp họa.

“Tôi đây rốt cuộc là làm công việc gì? Tôi sẽ không làm con rối đâu a.” chờ Tô Trạch Tú cười xong, Đỗ Hiếu Hùng mới dám nhỏ giọng hỏi han. Lòng vòng nửa ngày, cậu vẫn không biết Tô Trạch Tú muốn mình làm cái gì a.

“Ai kêu cậu làm rối, tôi là bảo cậu bồi hấn ngủ, cho đến khi chứng mất ngủ của hắn chữa khỏi mới thôi!” Tô Trạch Tú rất cục tung một quả bom hạng nặng!

“Thực xin lỗi! Tôi không cần công việc này!” Đỗ Hiếu Hùng vừa nghe hai chữ ‘bồi ngủ’ này, lập tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đứng dậy muốn rời đi.

“Một tháng lương là mười vạn khối.” Tô Trạch Tú dù bận vẫn thong dong nói. Hắn biết nhược điểm trí mạng của Đỗ Hiếu Hùng, trận giao phong này thắng lợi cuối cùng không hề phải nghĩ, tiểu động vật không chạy thoát được đâu.

Quả nhiên, Đỗ Hiếu Hùng nghe đến ‘mười vạn’, chân cơ hồ mềm nhũn muốn khụy xuống. Mười vạn! Mười vạn chẳng khác nào hai mươi lần của nam nghìn, gấp mười một vạn, gấp ba phẩy ba ba ba vạn của ba vạn... Có này mười vạn, đừng nói năm nghìn khối của tuần sau, ngay cả phần học phí còn lại cũng có thể trả dứt! Còn có thể đưa tiền thuê nhà, có thể đưa mẹ đi trị liệu...

Không đợi Đỗ Hiếu Hùng ảo tưởng xong mười vạn còn có thể làm cái gì, Tô Trạch Tú giống như đoán được ý nghĩ của cậu nói: “Dù sao cậu cũng cần phải ngủ, một người ngủ còn không bằng bồi hấn cùng ngủ, huống chi có mười vạn này, cậu có thể trả học phí, có thể cho mẹ ở trong một ngôi nhà thoải mái hơn, có thể cho bà nhận được trị liệu rất tốt, còn có thể mua thuốc bổ cho bà bồi bổ thân mình.”

“Đương nhiên cậu cũng có thể cự tuyệt. Nhưng nếu như vậy cậu sẽ bởi vì giao không ra học phí mà bị cho thôi học, mẹ cậu mà biết sẽ có bao nhiêu thương tâm đây? Bà khổ cực như vậy nuôi lớn cậu, vì thế khiến thân mình hư tổn, nếu biết cậu bị cho thôi học, bà nhất định sẽ bị đả kích rất lớn đi. Cậu cũng muốn học xong ra đời kiếm tiền để mẹ hưởng phúc, đúng không? Cậu không phải vẫn kiên trì tín niệm này sao? Sao có thể buông tha như thế được a?”

Tô Trạch Tú nhẹ nhàng ôm Đỗ Hiếu Hùng, ghé vào lỗ tai cậu nhỏ nhẹ: “Kỳ thật chỉ là thực thuần khiết ‘bồi ngủ’. Cậu không cần cùng bạn của tôi lên giường, chỉ cần đảm đương làm gấu Teddy của hắn, để cho hắn ôm ngủ là được.” về phần ôm cùng một chỗ rồi phát ra tia lửa (kiểu lửa gần rơm lâu ngày cũng bén), sẽ không ở trong phạm vi trách nhiệm của hắn a.

“Thật sự chỉ bị ôm ngủ là có thể rồi sao?” rốt cục Đỗ Hiếu Hùng hướng hiện thực cúi đầu, thấp giọng hỏi.

“Đương nhiên.” Tô Trạch Tú quay về khuôn mặt vô hại ban đầu, nháy mắt chân thành nói.

“Vậy bạn của anh là ai a? Chuyện của chúng tôi sẽ không bị truyền ra ngoài chứ?” hy vọng chính là một kẻ có tiền bình thường, không phải phần tử hắc đạo hoặc kẻ có sở thích đặc thù gì, đương nhiên cũng không thể để cho người ngoài biết, Đỗ Hiểu Hùng cũng không muốn nhìn đến tiêu đề “Sinh viên trong trường đi cặp đại gia! Học phí quá đắt đỏ? Hay là đạo đức tiêu vong!” như vậy xuất hiện đầu đề báo chí xã hội a.

“Yên tâm, yên tâm. Loại sự tình này ai lại có thể nói lung tung ở bên ngoài a? Lại nói bạn của tôi cùng cậu có điểm sâu xa a. Hẳn chính là chủ tịch đại lý cơm Tây Hợp Tung — Chung Minh Lý.” Tô Trạch Tú phát phát tay nói.

Đỗ Hiểu Hùng nhất thời cảm thấy hoa mắt, nghĩ thầm: “Thế giới này cũng không tránh khỏi quá nhỏ đi a!”

“Tôi đây khi nào thì bắt đầu ‘công việc’?” Đỗ Hiểu Hùng hỏi.

“Bắt đầu từ đêm nay. Bắt quá hiện tại tôi muốn đưa cậu đi mua quần áo trước đã!”

“A?”

“Đương nhiên, trước mua cho cậu chút quần áo chống lạnh, bằng không cậu mà bị cảm Minh Lý sẽ ôm ai đây? Còn có nếu cậu lấy bệnh cảm mạo cho hần, tôi sẽ phải trừ tiền!”

Được Đỗ Hiểu Hùng nhận lời Tô Trạch Tú không hề lãng phí thời gian, kéo cậu chạy như điên đến cửa hàng quần áo. “Thuận tiện lại đưa ‘Tiểu Hùng Hùng’ đi mặc thử bộ cosplay kia một chút.” nghĩ đến đêm nay cậu ta cùng Chung Minh Lý gặp nhau, Tô Trạch Tú liền một trận tâm huyết sôi trào nha.

Di động vang lên nhạc chuông quen thuộc, Chung Minh Lý cầm lấy điện thoại tiếp: “Ai vậy?” thanh âm của hần trầm ổn nhưng nghe ra tâm tình cũng không thể nào tốt cho được, vô cùng khó chịu.

“Hello, Minh Lý, tôi là Trạch Tú. Tôi mới vừa làm cho cậu một chuyện tốt phi thường vĩ đại a.” bên kia điện thoại truyền đến thanh âm vui vẻ của Tô Trạch Tú.

“Cậu lại gây ra họa gì nữa?” Chung Minh Lý am hiểu sâu sắc bản tính cùng lực phá hoại của vị anh em tốt này, chuyện tốt? Không biết người nào xui xẻo bị dính tai ương.

“Minh Lý, cậu sao có thể không tín nhiệm tôi như vậy a? Ô ô ô, tôi thật đau lòng nha nha nha nha!” Tô Trạch Tú oán giận khóc lóc làm cho Chung Minh Lý một trận da đầu tê dại.

“Có rắc mau phóng, tôi không có rảnh như cậu, một lúc nữa tôi còn phải họp!”

“Thật ác độc nha... Tôi biết cậu mỗi ngày mất ngủ, thân là anh em tốt tôi cũng vì thế cảm thấy lo lắng sâu sắc, nhưng dưới sự nỗ lực vừa ra tiền vừa ra sức mà tìm kiếm của tôi, rốt cục giúp cậu tìm được linh đan diệu dược. Đảm bảo cuộc sống từ nay về sau của cậu hạnh phúc mỹ mãn, vô ưu vô lo.”

Chung Minh Lý nhất thời chán nản, nói một đồng lớn, lại như chưa nói!

“Bớt sàm ngôn đi! Không có việc gì tôi phải cúp máy !”

“Được rồi được rồi, còn không phải bởi vì bảo bối tiểu Hùng của cậu bị trộm đi, tôi vì cậu tìm một tiểu Hùng Hùng càng dễ thương hơn, đêm nay liền đưa đến nhà cậu, cậu phải dụ dỗ với Tiểu Hùng Hùng nga.”

Không đợi Chung Minh Lý phản ứng lại, Tô Trạch Tú liền cúp điện thoại. Nói đùa, Tô Trạch Tú hẳn là ai, cho tới bây giờ chỉ có hần cúp điện thoại người khác a!

Chung Minh Lý thấy thế cũng không nghĩ nhiều, cuộc họp quan trọng hơn, sách lược tiêu thụ mới nhất còn chưa nghiên cứu ra được kết quả, đều là do chứng mất ngủ làm hại. Ngủ không ngon, tự nhiên tinh thần cùng tính tình cũng không tốt, đầu óc vận chuyển mất linh hoạt, tính khí táo bạo làm cho thủ hạ cũng chính là nhân viên công tác vô tội bị liên lụy.

Chung Minh Lý dùng sức xoa xoa ấn đường, sau đó bước về phía phòng họp, “Tiểu Như, giúp tôi pha một tách cà phê đen, đem đến phòng họp.”

Buổi tối tám giờ, Tô Trạch Tú mang theo Đỗ Hiểu Hùng đi vào khu chung cư cao cấp của Chung Minh Lý ở nội thành. Chung Minh Lý ở vùng ngoại ô còn có biệt thự nghỉ dưỡng, bắt quá thực tế công việc điên cuồng vẫn là lấy chung cư nội thành là điểm sinh hoạt chủ yếu.

Tô Trạch Tú lúc trước tử triền lạn đã có được chìa khóa căn hộ chung cư này — kỳ thật cho dù Chung Minh Lý không đồng ý, hắn cũng có biện pháp đoạt được, hôm nay rốt cục phát huy công dụng.

Đỗ Hiểu Hùng vào phòng, tò mò đánh giá hộ chung cư xa hoa mà có lẽ hắn cả đời đều mua không nổi này. Đây là một toàn nhà được thiết kế theo kiểu tầng trong tầng. Tầng dưới là phòng khách cùng nhà ăn, tầng trên là phòng của chủ nhà, khách phòng cùng thư phòng. Bên trong bố trí cơ bản giản lược kiểu Tây phương, đồ dùng trong nhà màu sắc đều rất nhạt, trên vách tường treo mấy bức họa nét vẽ trừu tượng tối màu, làm cho tổng thể cảm thấy không đến mức quá quạnh quẽ. Phòng khách cửa sổ thủy tinh cực lớn sát đất làm cho người ta có thể nhìn bao quát cảnh đêm không gì sánh bằng của thành H.

Đỗ Hiểu Hùng nhìn thấy dưới bàn chân vạm vỡ ngọn đèn của những ngôi nhà, đồng thời nảy sinh một cổ hoặc lảng mạn hoặc hào khí, cũng như cảm nhận được tịch mịch cùng hư không sau lưng mãnh liệt kéo đến. Đúng vậy, căn hộ này rất lớn rất đẹp, một cái phòng khách so với nhà mình còn lớn hơn mấy lần, hoàn cảnh cũng là chênh lệch đến một trời một vực, thế nhưng nơi này không có hơi ấm con người.

“Đến, nhanh thay đổi y phục đi.” Tô Trạch Tú thúc giục Đỗ Hiểu Hùng.

“Thật sự phải mặc như vậy sao?” Đỗ Hiểu Hùng phục hồi tinh thần, nghĩ đến bộ y phục trong ba lô, không khỏi đỏ bừng mặt, không tình nguyện hỏi.

“Đương nhiên, đây chính là công việc yêu cầu.” Tô Trạch Tú nghiêm túc nói.

Đỗ Hiểu Hùng đành phải chậm chạp từ trong ba lô lấy ra ‘đồng phục lao động’ của mình, một bộ y phục liền mũ hình con gấu nhỏ.

Màu nền của bộ y phục là màu thiên lam (xanh da trời), chỗ bụng là hình trứng màu trắng, lòng bàn tay cùng bàn chân thì là hoa văn chường ấn màu trắng, mũ hình tròn có hai cái lỗ tai be bé tròn tròn, sau lưng là dây kéo, đầu trên có một khóa nhỏ, đã khóa dây kéo thì sẽ không kéo xuống được nữa.

Đỗ Hiểu Hùng mặc xong quần áo, lộ ra khuôn mặt trắng tròn nhỏ nhắn, phối với lỗ tai gấu xinh xắn, thật sự là muốn có bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu a.

Tô Trạch Tú phi thường thống khổ dè xuống xúc động muốn cười to, đơn giản giới thiệu cho Đỗ Hiểu Hùng nhà của Chung Minh Lý.

“Đây là thư phòng của hắn, tuyệt đối cấm vào. Đây là phòng ngủ của hắn, đêm nay cậu ở trên cái giường này chờ hắn. Nơi này là khách phòng, tôi trước kia thường xuyên đến đây nghỉ ngơi, nếu cậu bị Chung Minh Lý đuổi tới nơi này ngủ, thì chính là nhiệm vụ thất bại, tôi sẽ phải trừ tiền! Bất quá loại tình huống này bình thường sẽ không phát sinh, tên Minh Lý kia là ngoài mặt lạnh khốc, bên trong lại phong tao, hạnh.”

Đơn giản giới thiệu xong bộ phận chủ yếu của căn hộ, Tô Trạch Tú liền nhanh chóng chuẩn bị, nếu như bị Chung đại ma đầu bắt được, không được chết tử tế.

“Được rồi, những nơi khác cậu chậm rãi tự mình đi thăm đi, nhớ kỹ nga, cực kỳ ngoan mắt xem tay chó động. Sáng mai tôi tới đón cậu. Bái bai.”

Tô Trạch Tú nói xong, liền lập tức chạy đi, ngày mai đến nghiệm thu thành quả, hy vọng ông trời không cần lãng phí một phen khổ tâm của hắn.

Sau khi Tô Trạch Tú rời đi, Đỗ Hiểu Hùng ở phòng khách ngồi thật lâu, cậu vốn muốn chờ Chung Minh Lý trở về, nhưng ‘cố chủ’ của cậu vẫn không thấy hiện thân. Cậu cũng không dám loạn bật đèn hoặc đi lại, dù sao đây không phải nhà mình, cần chờ chủ nhà cho phép.

Chính là một mình ngồi ở trong phòng khách to như vậy, chỉ có một chiếc đèn vàng nho nhỏ làm bạn, Đỗ Hiểu Hùng càng ngồi càng lạnh, cảm giác mệt mỏi cũng bắt đầu kéo tới, rốt cục cậu cuộn tròn ở trên ghế sa lon ngủ thiếp đi.

Vì thế buổi tối khi Chung Minh Lý tăng ca xong về nhà, mở cửa liền chứng kiến một quang cảnh như thế này: phòng khách bình thường lạnh lẽo mở một chiếc đèn vàng nhỏ, ngọn đèn màu vàng đậm đậm nhu hòa làm cho phòng khách hắc ám có một tia ấm áp khác hẳn với thường ngày. Trên ghế sa lon có một ‘tiểu động vật’ màu lam.

Chung Minh Lý đến gần Đỗ Hiếu Hùng tinh tế đánh giá cậu một phen: Làn da rất trắng, hàng mi thanh tú cong cong, chiếc mũi khéo léo, đôi môi ủy khuất chu ra, có lẽ bởi vì có điểm lạnh, cho nên tay chân quấn chặt cùng một chỗ.

Nhìn thấy đôi tai tròn nhỏ màu lam trên đầu Đỗ Hiếu Hùng, bộ mặt vẫn có vẻ thần kinh căng thẳng của Chung Minh Lý bắt đầu trầm tĩnh lại, không khỏi mỉm cười, “Đây là Tiểu Hùng Hùng trong miệng Trạch Tú a, thật rất đáng yêu, đích xác làm cho người ta muốn ôm ngủ.”

“Bất quá không đợi chủ nhân trở về mà ngủ trước, phải trừng phạt.” Chung Minh Lý ác liệt ngẫm nghĩ.

Vì thế hắn ngồi xuống bên cạnh Đỗ Hiếu Hùng, đột nhiên lớn tiếng vờ tức giận quát: “Cậu là ai, tại sao ở trong nhà của tôi?”

Đỗ Hiếu Hùng tại trong rét lạnh vốn ngủ nửa mê nửa tỉnh, nghe tiếng quát to như thế, nhất thời bị dọa đến nhảy dựng. Chính là tay chân bởi vì đã lâu không duỗi thẳng nên có điểm tê dại, vì thế liền không thể khống chế mà ngã xuống mặt đất.

Chung Minh Lý thâm nghĩ dọa dọa ‘tiểu động vật’, cũng không nghĩ làm cho người ta té ngã, vội vàng đưa tay chụp tới, đem Đỗ Hiếu Hùng ôm vào trong lòng. Nhân nhi trong lòng rất nhẹ.

“Anh... Anh... Tôi... Tôi...” Đỗ Hiếu Hùng vốn tưởng mình sẽ té trên mặt đất, vậy mà chỉ trong chớp mắt đã bị người nào đó ôm vào trong ngực. Cậu ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn của Chung Minh Lý, muốn hỏi anh là ai, chính là lập tức nghĩ đến hần hần là chính là Chung Minh Lý. Cậu lại muốn nói tôi là Đỗ Hiếu Hùng, nhưng tư thế ái muội này làm cho cậu nói chuyện đều lắp bắp.

“Tôi là Chung Minh Lý, cậu là ai?” Chung Minh Lý thấy bộ dáng lắp bắp của Đỗ Hiếu Hùng, nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Tôi... Tôi là Đỗ Hiếu Hùng, là Tô tiên sinh gọi tôi đến... Cùng anh ngủ...” nói đến về sau, thanh âm của Đỗ Hiếu Hùng cơ hồ thấp đến nỗi nghe không được.

“Tiểu Hùng?” Chung Minh Lý lần này thật là cười thành tiếng, cha mẹ người này thực biết đặt tên, rất xứng a.

“Là chữ Hiếu của phá hiếu (sáng tinh mơ), chữ Hùng của hùng kê (gà trống)! Ba của tôi hy vọng tôi giống như con gà gáy vang vào sáng sớm, tràn ngập sức sống!” Đỗ Hiếu Hùng tức giận phồng hai má lên nói. Thật đáng ghét! Vì cái gì tất cả mọi người đều gọi cậu là tiểu Hùng?

“Thực xin lỗi.” nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái phồng lên của Đỗ Hiếu Hùng, Chung Minh Lý phi thường không thành ý nói lời xin lỗi.

Bất quá hai người mới vừa gặp mặt nên có điểm xa lạ liền như vậy lặng yên không một tiếng động.

“Đúng rồi, cậu vì cái gì mặc thân quần áo này?”

“Tô tiên sinh nói con gấu bị trộm mất của anh chính là cái dạng này, tôi không mặc như vậy, anh sẽ không thích. Đằng sau có cái khóa nhỏ, Tô tiên sinh nói có thể phòng ngừa anh cưỡng ép...” đằng sau câu nói kia có điểm tế nhị, Đỗ Hiếu Hùng thẹn thùng cúi đầu không dám nhìn Chung Minh Lý.

Chung Minh Lý ngược lại không hề gì, cái loại khóa nhỏ này cũng là để làm màu, dùng sức kéo một cái liền hỏng ngay. Cũng là người đơn thuần như Đỗ Hiếu Hùng mới tin tưởng lời nói của Tô Trạch Tú, nghĩ rằng một cái khóa nhỏ rách nát này là có thể bảo vệ bản thân. Bất quá tiểu động vật tuy rằng ngon miệng, nhưng Chung Minh Lý cũng không tính toán cưỡng ép, tương lai còn dài mà, hắn đã có điểm muốn đem tiểu động vật nuôi dưỡng tại bên người.

“Đến, chúng ta ngủ thôi.” Chung Minh Lý ôm Hiếu Hùng đi lên lầu.

“Chung tiên sinh...”

“Hử?”

“Tôi có thể tự mình đi...”

“Không được, trước kia tôi đều ôm gấu nhỏ như vậy tới phòng ngủ.”

“...”

Vào phòng ngủ, Chung Minh Lý đem Đỗ Hiểu Hùng thả lên chiếc giường king size, sau đó đi tắm rửa.

Đỗ Hiểu Hùng lệ nóng doanh tròng vuốt ve cái giường kích thước cơ hồ tương đương phòng khách nhà cậu, cái nệm co giãn rất tốt, chiếc chăn mềm nhẹ ấm áp. Nghĩ đến giường gỗ cứng rắn đã ngủ mấy chục năm trong nhà, Đỗ Hiểu Hùng mặc niệm: “Chờ mình có được tiền, nhất định phải mua giường cùng chăn như thế này tặng mẹ, để mẹ hảo hảo nghỉ ngơi!”

“Cậu đang làm cái gì thế?” Chung Minh Lý tắm rửa xong đi ra, tò mò nhìn Đỗ Hiểu Hùng vẻ mặt cảm động vuốt ve cái chăn.

“À! Không có gì!” Đỗ Hiểu Hùng vẻ mặt lúng túng vì bị bắt gặp. Cậu ngẩng đầu, không ngờ lại nhìn đến bộ dáng mi nam xuất dục của Chung Minh Lý. Vừa rồi không có lưu ý bộ dáng của hắn, hiện tại rốt cục có thời gian gần gũi nhìn ngắm bộ dáng vị chủ tịch đại lí cơm Tây này.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Chung Minh Lý quanh năm du học hải ngoại cũng làm cho người ta có một loại cảm giác người nước ngoài. Mi cốt cao, mũi cao, mày kiếm mắt sáng, nhân thân vừa thâm thúy vừa đen láy, rất có mị lực cùng khí thế. Đường nét đôi môi thực ưu mỹ, lúc này có chút vểnh lên khiến cho người ta có cảm giác xuân phong, bất quá nếu mím chặt lại liền tạo cảm giác rất lạnh khốc. Hắn hẳn là có thường xuyên vận động, cơ bắp không nhiều nhưng rắn chắc, bắp vai rộng lớn, cánh tay cùng cơ ngực cường tráng, tiểu phúc (bụng dưới) thì gầy, phía dưới được quấn quanh bằng một cái khăn tắm...

Đột nhiên phát hiện mình lộ liễu nhìn chằm chằm thân thể bán lỏa của người khác hồi lâu, Đỗ Hiểu Hùng ‘oanh’ một tiếng, mặt đỏ đến độ muốn xuất huyết, vội vàng lấy chăn bọc thành một cục, giả làm đà điểu.

Chung Minh Lý nhẹ nhàng mà cười vài tiếng, cũng không đi vạch trần hành động đà điểu của Đỗ Hiểu Hùng, tiểu động vật thích thân thể của mình, tốt lắm.

Hắn cầm chiếc áo ngủ từ trong tủ quần áo mặc vào, tắt đèn, sau đó nằm lên giường, từ sau lưng ôm lấy Đỗ Hiểu Hùng, cảm thấy thân thể Đỗ Hiểu Hùng cứng đờ, hắn nhẹ nhàng nói: “Thoải mái đi, tôi sẽ không đối với cậu như thế đâu. Tôi đặt đồng hồ báo thức vào bảy giờ, có thể chứ?”

“Vâng, ngày mai tám giờ, Tô tiên sinh sẽ đến đón tôi.” Đỗ Hiểu Hùng nho nhỏ giọng đáp lại. Thân thể cũng chậm rãi thích ứng mà mềm mại xuống.

Chung Minh Lý ôm thân thể mềm mại của Đỗ Hiểu Hùng, kéo cái mũ nhỏ xuống, ngửi hương vị thơm mát từ mái tóc của cậu, nhiều ngày thần kinh căng thẳng rốt cục cũng được thả lỏng, cơn buồn ngủ lập tức như thủy triều kéo tới, rất nhanh liền rơi vào mộng đẹp.

Đỗ Hiểu Hùng nghe được sau lưng tiếng ngáy rất nhỏ vang lên có quy luật, tâm tình vẫn luôn lo lắng cũng biến mất, ngọt ngào ngủ.

“Reng...” ngày hôm sau, đồng hồ báo thức vô tình đánh tan mộng đẹp của hai người, Chung Minh Lý cùng Đỗ Hiểu Hùng đều dị thường đồng tâm không hy vọng tại trong ổ chăn ấm áp mà tỉnh lại. Bất quá tiếng chuông báo thức liên tục reo rốt cục khiến hai người bỏ cuộc, chậm rãi tỉnh lại.

Chung Minh Lý thanh tỉnh trước, ngắm Đỗ Hiểu Hùng trong lòng cố gắng nháy nháy mắt, tại trong mê man cùng thanh tỉnh mà đấu tranh, trong lòng một trận ngứa ngáy, thật muốn hôn nhẹ lên trán của cậu, hôn tỉnh cậu. Nhưng hắn vẫn dè xuống cổ xúc động này, đem tiểu động vật dọa cho chạy mất sẽ không tốt.

“Còn chưa muốn tỉnh sao?” trong giọng nói thâm trầm của hắn có một loại cảm giác biếng nhác vừa mới tỉnh ngủ.

“À, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Đỗ Hiểu Hùng lúc này đây hoàn toàn thanh tỉnh, lần đầu tiên ngủ trên chiếc giường cùng chăn bông thoải mái như vậy, cảm xúc ấm áp dễ chịu lại có thể khiến cho bản thân vẫn luôn ngủ sớm dậy sớm để làm công cũng đều không muốn rời giường, thật dọa người a.

“Ha ha, cậu đến khách phòng rửa mặt đi.”

Không dám nhìn cảnh xuân tuyệt đẹp dưới lớp áo ngủ của Chung Minh Lý, Đỗ Hiểu Hùng trốn tránh mà trượt xuống giường, cúi đầu chạy tới khách phòng rửa mặt.

Sau khi Chung Minh Lý nhìn Đỗ Hiểu Hùng rời đi, ở trên giường lại duỗi tấm thân như con báo của hắn một chút rồi mới động thân rời khỏi giường.

Được ngủ một giấc ngọt ngào, Chung Minh Lý cảm thấy cả người đều thần thanh khí sảng. Ấm áp cùng dễ chịu do một con người mang đến không phải một con búp bê nhỏ nhỏ có thể so sánh được.

‘Tiểu Hùng’ thân hình tinh tế, ôm vào trong ngực lớn nhỏ vừa vặn, lại mềm mềm ẩm ẩm, ngủ cùng thật không tồi. Xem ra, mức độ phù hợp ở trên giường của Đỗ Hiểu Hùng cùng mình là rất cao, tính cách thực nhu thuận được lòng, ‘tiểu động vật’ này mình đã định sẽ nuôi dưỡng rồi!

Chờ Chung Minh Lý rửa mặt chải đầu xong xuống lầu, Đỗ Hiểu Hùng sớm ở phòng khách chờ hắn. Bỏ đi phục trang gấu nhỏ, mặc lại Tshirt cùng jean của cậu, Đỗ Hiểu Hùng lập tức từ gấu con đáng yêu biến thành tiểu nam sinh thanh tú.

“Quả táo còn xanh cũng rất ngon miệng.” Chung Minh Lý biểu tình bất biến đánh giá Đỗ Hiểu Hùng, trong lòng thế nhưng đã hồi chuyển thiên biến.

Lúc này nhưng lại khổ cho Đỗ Hiểu Hùng, cậu cảm thấy bản thân giống như là ếch bị rắn nhìn chăm chăm, Chung Minh Lý nhãn thần thâm trầm không thể phỏng đoán, trầm mặc bao quanh hai người làm cho cậu không biết phải làm sao. Có lẽ chỉ qua vài phút, nhưng Đỗ Hiểu Hùng cảm thấy mình dường như ở trong hầm băng đã nhiều năm.

Thấy Chung Minh Lý không có ý định mở miệng, Đỗ Hiểu Hùng chỉ có thể thật cẩn cẩn dục dục tự cứu lấy mình mà lên tiếng: “Chung tiên sinh... Có chuyện gì sao?”

Chung Minh Lý thu hồi ánh mắt, thấy bộ dáng Đỗ Hiểu Hùng có điểm bị dọa sợ, cảm thấy thực ảo não, “không cần thận trọng diễn cảm nghiêm túc ở công ty biểu lộ ra ngoài, cậu ấy không phải nhân viên của mình, mà là tình nhân nhất định phải bắt được, không thể tỏ ra băng lãnh.”

“Cậu muốn uống cà phê hay là trà?” Chung Minh Lý quyết định trước trấn an Đỗ Hiểu Hùng vừa bị dọa sợ một chút.

“A, không... Cảm ơn. Tôi có thể tự mình pha lấy.” Đỗ Hiểu Hùng vội vàng nói, sao có thể làm phiền Chung đại chủ tịch vì mình pha cà phê.

“Cậu là khách, ngoan ngoãn ngồi đi, hiện tại người có thể uống cà phê tôi pha là rất hiếm nha.” Chung Minh Lý dùng ánh mắt ngăn lại động tác đứng lên của Đỗ Hiểu Hùng.

Hắn đi đến quầy bar nhỏ trước phòng bếp, nơi đó có một máy pha cà phê nhỏ. Cũng không phải cái loại máy kiểu gia đình, mà là máy chuyên nghiệp giống như của tiệm cà phê bên ngoài.

Chung Minh Lý đem hai cái tách đặt dưới cái miệng máy pha cà phê, sau đó đem bột cà phê bỏ vào bình thiết, đổ sữa vào nước nóng rồi đun nóng sữa.

Đỗ Hiểu Hùng nhìn hắn động tác thuần thục, hồi tưởng lại tiếng ‘khách’ vừa rồi kia, trong lòng cảm động một hồi, tuy rằng mình tới nơi này thân phận cùng nhiệm vụ cũng không mấy sáng rõ, thế nhưng chủ tịch Chung tuyệt không có một bộ sắc mặt cao ngạo trong hình tượng phú hào hoặc thành công nhân sĩ, trái lại còn pha cà phê cho mình, thật là người ôn hoà dễ gần!

“Được rồi, uống thử xem.”

Chung Minh Lý lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Đỗ Hiểu Hùng, nhìn thấy trước mắt hai cái tách tràn ngập hương vị cà phê nồng đậm, cậu không khỏi tán thưởng: “Chủ tịch Chung tay nghề pha cà phê thật hảo.”

“Ha ha, tôi trước kia khi còn du học ở ngoại quốc, làm công trong tiệm cà phê mà luyện thành.” Chung Minh Lý thấy Đỗ Hiểu Hùng dùng đôi mắt thành tâm nhìn mình, cứ như bàn bạc thành công một vụ làm ăn lớn, phi thường có cảm giác thành tựu.

Mà Đỗ Hiểu Hùng đối Chung Minh Lý ‘bình dị gần gũi’ hảo cảm lại tăng một thêm tầng: Chung chủ tịch cũng từng là người làm công. Hiện tại thành đạt, cũng không có tự phụ tài cao hơn người và mất gốc, hắn là người tốt.

“Thừa lúc Trạch Tú còn chưa tới đón cậu, nói một chút chuyện của cậu đi. Trạch Tú làm sao tìm được đến cậu?”

Đỗ Hiểu Hùng xấu hổ cười cười, sau đó nhỏ giọng đem chuyện học phí của mình, đến chuyện như thế nào nhận thức Tô Trạch Tú cùng quá trình Tô Trạch Tú và mình giao dịch nói ra một cách đơn giản.

“Thì ra là thế, vậy mười vạn kia liền lấy từ tôi đi, cậu không cần hướng Trạch Tú đâu.” Chung Minh Lý sau khi nghe xong lập tức nói, trước đem ‘quyền sở hữu’ tiểu Hùng đoạt lại, bằng không về sau Tô Trạch Tú nhất định dùng điều này uy hiếp mình.

“A?” Đỗ Hiểu Hùng thoáng cái ngu ngơ.

“Hắn là ông chủ của một quán bar nhỏ, còn mắc nợ bốn trăm vạn, nào có nhiều tiền như vậy đưa cho cậu, cuối cùng còn không phải dọa dẫm tôi?” Chung Minh Lý mặt không đỏ tâm không loạn nói.

Đỗ Hiểu Hùng có cảm giác như trong nháy mắt bị sét đánh, không phải loại đả kích sợ bị lừa tiền cho làm việc không công, mà là cậu đột nhiên nảy lên đồng cảm sâu sắc với Tô Trạch Tú, bản thân mới có thiếu ba vạn học phí liền bất an không yên như thế này, Tô tiên sinh lưng đeo áp lực nợ nần chồng chất, chẳng thể trách hắn đối nhân viên yêu cầu cao như vậy, sợ bọn họ mang đến phiền toái cho quán bar của mình, Tô tiên sinh thật không dễ dàng.

Ở nơi xa xa nào đó đột nhiên sau lưng Tô Trạch Tú nổi lên một trận gió lạnh, “Ách xì! Tên hỗn đản nào nói xấu sau lưng ta? Để ta biết được liền đem hắn bán qua Thailand!”

“Vậy anh trước tiên có thể cho tôi năm nghìn khối để đóng học phí không?” Đỗ Hiểu Hùng cẩn thận hỏi. Vốn Tô Trạch Tú đã đáp ứng qua đêm nay sẽ đưa trước cho mình tiền đóng học phí, còn lại thì trả theo từng đợt, hiện tại cậu chỉ có thể hỏi Chung Minh Lý.

“Chuyện này đơn giản, cậu chờ tôi một chút.” Chung Minh Lý nghe xong, lập tức đến thư phòng trên lầu, sau đó cầm theo chi phiếu đi xuống, “Cho cậu, chi phiếu tiền mặt, có thể lập tức nhập sổ.”

“Năm vạn!” Đỗ Hiểu Hùng thấy sau số năm dư ra đến mấy số không, nhất thời một trận choáng váng, cái này cũng nhiều lắm đó a.

“Coi như là tiền đặt cọc đi, tôi tin tưởng cậu.”

– cũng là sinh lễ, Chung Minh Lý ở trong lòng yên lặng bổ sung.

“Cám ơn! Cám ơn!” Đỗ Hiểu Hùng đối Chung Minh Lý càng thêm hảo cảm.

“Còn có về sau nếu tôi tặng ca, cậu có thể đến phòng ngủ nghỉ ngơi trước. Cậu không nên ở phòng khách chờ tôi như ngày hôm qua, rất lạnh dễ sinh bệnh.” nhớ tới ngày hôm qua bộ dáng Đỗ Hiểu Hùng ủy khuất cuộn tròn ở trên ghế sa lon, Chung Minh Lý đau lòng nói.

“Thực xin lỗi... Mẹ của tôi nói không được chủ nhân cho phép, không thể tùy tiện vào phòng người khác, cho nên tôi mới ở phòng khách chờ.” Đỗ Hiểu Hùng cúi đầu giải thích, cậu nghĩ Chung Minh Lý là đang trách cứ cậu. Quả thật Tô Trạch Tú cũng nói qua mình không thể cảm lạnh, nếu sinh bệnh sẽ không thể thực hiện trách nhiệm của mình.

“Tôi quan tâm cậu, không phải trách cứ. Số tiền còn lại sau khi gửi ngân hàng, thì mua cho mình chút quần áo cùng thức ăn, cậu rất gầy, đây là không khỏe mạnh, rất dễ mắc bệnh.” Chung Minh Lý có điểm chán nản cộng thêm buồn bực mà nói, quan tâm của mình như thế nào đến chỗ Đỗ Hiểu Hùng liền biến thành trách cứ a? Là Đỗ Hiểu Hùng quá thận trọng hay là bản thân ‘quá lạnh’, không giống người tốt?

Bất quá cái này cũng thuyết minh tiểu động vật tuy rằng đến từ gia đình bình thường, nhưng gia giáo cũng không tồi, về sau phải cảm ơn mẹ Đỗ đã dạy dỗ được một đứa con nhu thuận như vậy, Chung Minh Lý vì bản thân tìm cái bậc thang không tệ.

“Cám ơn Chung tiên sinh...” hóa ra là anh ấy quan tâm mình, Đỗ Hiểu Hùng có điểm cảm động. Tuy rằng người khác cũng có hỏi qua Đỗ Hiểu Hùng, nhưng đây cũng chỉ là thuận miệng khách sáo mà hỏi, cũng không có giống Chung Minh Lý tử tế cùng thân thiết như thế này.

“Tôi đưa cậu về nhà trước. Không cần chờ Trạch Tú. Tôi sẽ nhắn tin cho hắn.” vì bảo vệ gấu nhỏ nhu thuận, Chung Minh Lý quyết định từ giờ trở đi phải ngăn chặn tên tiểu tử hư hỏng Tô Trạch Tú này tiếp xúc Đỗ Hiểu Hùng, để tránh ‘tiểu Hùng’ thuần chân bị lây tật xấu.

Đỗ Hiểu Hùng không lay chuyển được Chung Minh Lý, rốt cục để cho hắn đưa mình về nhà. Cậu không dám để Chung Minh Lý lái chiếc xe hàng hiệu đến cái hẻm nhỏ chỗ mình đang sống, kiên trì yêu cầu được xuống xe trước mấy giao lộ. Chung Minh Lý đành phải thuận theo cậu, sau đó trộm đi theo ở phía sau.

Thấy Đỗ Hiểu Hùng đi vào ngõ nhỏ cũ nát, bên cạnh đều là nhà trệt cũ kỹ sơ sài, nhóm tiểu thương (bán hàng rong) đầu đường đang chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc, Chung Minh Lý yên lặng tính toán làm như thế nào để cho Đỗ Hiểu Hùng tới nhà mình ở.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“Chung Minh Lý, cậu tên hồn đản này đem Tiểu Hùng Hùng của tôi lừa gạt đến nơi nào rồi hả?” nhạc chuông di động quen thuộc vang lên, Chung Minh Lý tiếp điện thoại, lập tức truyền đến tiếng kêu cảm phẫn của Tô Trạch Tú.

“Cái gì Tiểu Hùng Hùng của cậu, hiện tại Tiểu Hùng Hùng là của tôi.” Chung Minh Lý lập tức công khai chủ quyền. Tuy rằng thực cảm tạ Tô Trạch Tú giới thiệu cho mình một gấu nhỏ đáng yêu đến như vậy, nhưng là cổ nhân có câu: “Cùng hồ ly tranh gấu, không thể thực hiện” dù có hợp khẩu vị như thế nào, cũng không có thể cho Tô Trạch Tú cùng chen vào, bằng không chỉ biết bị hắn ăn sạch, ngoan ngoãn chịu ức hiếp.

Đem chính mình bán cho tình nhân, đó gọi là hài kịch. Đem chính mình bán cho Tô Trạch Tú, đó mới gọi là bi kịch a.

“Cái gì? Mới một buổi tối cậu đã đem người ta ‘xử lý’?” Tô Trạch Tú có vẻ như kinh ngạc kì thực cao hứng hỏi han.

“Còn chưa có. Bất quá tôi nói với thằng bé, cậu mắc nợ bốn trăm vạn, cho nên tiền của cậu bé hiện tại toàn bộ do tôi chi trả, cậu cũng không cần lo lắng nữa.”

“Tiểu nhân a, thật sự tiểu nhân. Qua cầu liền rút ván, quả là gả đi xong liền đá bà mối, tâm linh yếu ớt của tôi đã chịu đủ kích vô tình, cậu phải bồi thường tổn thất tinh thần hai mươi vạn cho tôi.” liền tiếp chịu hai cái đá kích, Tô Trạch Tú ở đầu bên kia điện thoại khóc thiên đoạt địa mà nói.

“Cậu lại không thiếu về mặt tiền bạc này, đòi thêm để làm chi?” Chung Minh Lý cười nói.

“Người đã mất cũng phải đòi lại chút phí bà mai!” thanh âm bi tráng của Tô Trạch Tú truyền đến, “Hơn nữa, tôi không phải mắc nợ bốn trăm vạn sao? Người ta phải đòi! Tiền! Trả đây! Nợ!”

Cúp điện thoại, Tô Trạch Tú chủ ý xấu xa lại bắt đầu xuất hiện, “Hừ, muốn gạt tôi đi để tương thân tương ái? Không có cửa đâu. Tôi bắt hảo, cậu cũng đừng mơ đường tình thông thuận.”

Suy nghĩ xong, hắn lấy điện thoại di động ra, ấn xuống dây số của Đỗ Hiểu Hùng, “Tiểu Hùng Hùng, là tôi. Mới vừa rồi Minh Lý gọi điện cho tôi, các cậu hoà hợp như vậy thật tốt quá, về sau cậu cùng hắn xảy ra vấn đề gì, hoặc là cậu cần được giúp đỡ, cũng có thể tới tìm tôi nga... Không cần cảm ơn tôi, cứ như vậy đi.”

“Mỗi câu đã buông, chỉ còn chờ con cá tự mình mắc câu. Cho đến bây giờ, lưới tôi đã giăng chưa lần nào bắt không được cá, tôi quả cậu là Minh Lý hay là Lê Minh, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn để tôi giày vò.”

Nghĩ đến đây, Tô Trạch Tú mất lo loạn ý cười, giống như hồ ly đang sung sướng.

Ở quán cà phê dưới toà cao ốc ăn bữa sáng, Chung Minh Lý mới trở lại văn phòng. Thấy Chung Minh Lý trở lại, trợ lý riêng của hắn Trần Quân Như lập tức đón tiếp.

“Chủ tịch chào buổi sáng! Chủ tịch tối qua ngủ có ngon không?” Trần Quân Như then thùng hỏi han.

“Ừ, cũng không tệ lắm. Chứng mất ngủ của tôi rất cục cũng tốt hơn nhiều. Cảm ơn sự quan tâm của cô.” Chung Minh Lý nhìn gương mặt tươi cười của Trần Quân Như mà lãnh đạm trả lời. Hắn biết Trần Quân Như thích mình, hắn cũng vì thế từng nghĩ qua việc sa thải cô, bất quá trừ bỏ ngẫu nhiên ở trước mặt hắn tỏ ra là thiếu nữ hoài xuân, bình thường Trần Quân Như vẫn là một trợ thủ đắc lực. Cô làm việc dứt khoát gọn gàng, ngôn từ sắc bén có khi thậm chí có thể nói là cay nghiệt, đơn giản như việc đọc thư tín, người ngoài tuyệt đối không thể tưởng tượng được nó là xuất phát từ tay nữ tử này.

“Nga, thật sự là chúc mừng chủ tịch.” Trần Quân Như nghe được chứng mất ngủ của Chung Minh Lý đã tốt lên, không khỏi có điểm thất vọng, khổ tâm của mình không phải sẽ lãng phí sao? Không cam lòng cô vẫn là quyết định thử một phen.

“Chủ tịch, đây là túi sưởi huân y thảo tôi tự mình làm. Tuy rằng chứng mất ngủ của ngài đã tốt hơn, bất quá nói không chừng về sau còn có chỗ hữu dụng.” Trần Quân Như chạy về chỗ ngồi của mình, từ dưới bàn lấy ra một túi quà nhỏ, sau đó lấy một cái túi sưởi huân y thảo hoa văn màu tím ra.

“Bên trong chính là hoa huân y thảo phơi khô, bỏ vào lò vi ba hâm nóng ba phút là có thể dùng. Hương huân y thảo, đối việc an thần tịnh tâm rất có lợi.” cô đem túi sưởi thả lại vào túi quà sau đó đưa cho Chung Minh Lý.

Chung Minh Lý vốn không cần, bất quá tưởng niệm lại bộ dáng Đỗ Hiểu Hùng ở trên ghế sa lon chờ mình, tiểu động vật là một người đơn thuần chân thật, nếu chính mình đi vắng nói không chừng cậu bé thật sự sẽ nhiệt khí, lò sưởi cái gì cũng đều không dám bật mà chờ đợi, túi sưởi này có thể cho cậu bé dùng.

“Được, cảm ơn. Cô một hồi đi chuẩn bị tư liệu cho cuộc họp đi.” Chung Minh Lý tiếp nhận túi quà, không để ý trên mặt Trần Quân Như đầy kinh hỉ, xoay người hướng văn phòng của mình mà đi. Hương thơm từ huân y thảo tại bên người nhàn nhạt toả ra, bất quá hắn cảm thấy vẫn không bằng hương vị nhẹ nhàng dễ chịu trên người Đỗ Hiểu Hùng càng làm hắn thoải mái.

Vào phòng họp, cùng các ngành quản lý ngắn gọn hàn huyên vài câu, Chung Minh Lý liền đi thẳng vào chủ đề.

“Tháng này tình trạng so với cùng kỳ năm ngoái giảm ba điểm, tôi cảm thấy chúng ta cần phải nghiên cứu lại sách lược của mình. Tuy rằng giảng sinh đã qua hiệu suất đồng loạt giảm xuống như nhau trong một, hai tháng sau đó mới khôi phục lại, nhưng so với cùng kỳ năm ngoái thấp hơn cho thấy hiệu suất của chúng ta đang trên đường xuống dốc, nếu không sớm tìm ra nguyên nhân vấn đề để mà giải quyết, đây chính là tai hoạ ngầm cho sự phát triển lâu dài của chúng ta.”

“Tôi thấy kinh tế là một trong những nguyên nhân chính, tuy rằng mấy năm trước kinh tế toàn thế giới cũng tốt lắm, mọi người trong tay có tiền cũng liền vui vẻ đi ra bên ngoài ăn chơi nhàn tản. Chính là chu kỳ kinh tế đều có lên có xuống, gần đây các nhà kinh tế học đều bắt đầu thận trọng tạo gió, giá hàng lại chỉ tăng không giảm, tôi nghĩ thị dân rất nhanh sẽ chuẩn bị tích trữ lương thực để phòng nạn đói.” quản lý Phương của bộ kế toán nói, hắn thường xuyên cùng ngân hàng giao tiếp, đối ngân hàng gió thổi cỏ lay phi thường mẫn cảm.

“Khách hàng chính của chúng ta vẫn luôn nhắm vào là các cặp đôi thanh thiếu niên, thời điểm có tiền, nam sinh cũng không ngại tiêu tiền để cho bạn gái ăn bữa tối lãng mạn dưới ánh nến một chút, lúc không có tiền cũng chỉ có thể dựa vào vào lời ngon tiếng ngọt.” Vương quản lý bộ sách lược nói đùa.

“Thời tiết lạnh cũng là một nguyên nhân a, lạnh như thế, tất cả mọi người thà chui ở nhà chứ không ra ngoài.” Trần phu nhân bộ nhân sự nói.

“Thời tiết là nguyên nhân tự nhiên, chúng ta thay đổi không được. Hoàn cảnh kinh tế này chúng ta cũng không có năng lực đi ảnh hưởng, vậy chỉ có thể từ nội bộ bắt tay vào làm. Giảm bớt phí tổn cùng thay đổi chủ khách, sách lược thì mọi người trở về tự suy nghĩ đi, sau đó cho tôi một kế hoạch.”

Sau khi Đỗ Hiểu Hùng đem chi phiếu cất giữ cũng không dám lập tức đem thanh toán học phí, chỉ thanh toán một vạ, còn lừa hiệu trưởng nói là thân thích ở nước ngoài của cậu trở về thăm người thân biết mình khó khăn liền cho mượn. Cậu sợ dẫn đến hoài nghi, dù sao nhà của cậu nghèo khó, chỉ dựa vào tiền làm

công không có khả năng đột nhiên có được nhiều tiền như vậy, thậm chí còn lo lắng đến mức hoài nghi viên cảnh sát sẽ đến điều tra, cậu không biết làm như thế nào giải thích.

Bất quá về phương diện khác mà nói, cậu lại thực vui mừng. Cậu mua rất nhiều thuốc bổ không phải loại thực đắt tiền — mua đồ đắt tiền cậu sợ mẹ hoài nghi — cùng mấy ngàn khối gửi qua bưu điện cho mẹ. Mẹ năm nay có thể thoải mái mà vượt qua mùa đông.

Cuối cùng Đỗ Hiểu Hùng mua cho bản thân một bộ dao làm cơm Tây. Anh hùng xứng bảo đao, không phải bởi vì chịu nhiệt huyết của động họa (anime) Nhật Bản ảnh hưởng, nhân vật chính cầm dao rồi một trận tia laser bắn ra bốn phía liền biến ra đĩa đĩa món ngon. Mà là làm một chức nghiệp đầu bếp, một bộ dao cụ cao cấp đích xác là công cụ tượng trưng cho thân phận cùng biểu hiện kỹ thuật.

Một bộ cấp cao dao cụ làm cơm Tây ít nhất hơn một ngàn khối, Đỗ Hiểu Hùng mua không nổi, chỉ có thể đi mấy cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hoá mua một bộ mấy trăm khối. Cậu còn nhớ rõ Sử Đế Phân kiểm tra dao cụ của các học sinh, cầm lấy dao của cậu tại trên bàn gỗ gỗ, dao cụ giá rẻ lập tức phát ra thanh âm thanh thúy đơn bạc, mà khi Sử Đế Phân cầm dao của mình gỗ, lại phát ra một trận thanh âm trầm nặng.

“Xem, đây là chất lượng dao bất đồng. Đương nhiên trò hiện tại chính là còn đang đi học, cho nên dùng loại dao giá rẻ này thực hành một chút thì được — tuy rằng nó không đủ sắc bén, bất quá chờ đến khi trò bắt đầu đi làm, loại dao này sẽ không phù hợp nhu cầu của công việc, nó hư hao thật sự rất nhanh.”

Lúc ấy Đỗ Hiểu Hùng quần đến độ mặt muốn bốc hỏa, nhưng lại không thể làm gì được, ai bảo bản thân cũng chỉ mua nổi loại dao này a.

“Hiện tại tôi cũng có một bộ công cụ ra dáng.” Đỗ Hiểu Hùng vui vẻ nghĩ, “Tôi muốn hảo hảo học tập, trở thành một đầu bếp xuất sắc!” cậu hướng lên trời hô to.

...

“Oa, Tiểu Hùng Hùng này, bộ dao thật khá a, thực đắt tiền đi.” Đỗ Hiểu Hùng vừa lấy ra dao cụ của mình, Mai Lệ liền lập tức sắc bén phát hiện. “Sẽ không phải lại là cái người anh họ kia tặng chứ? Thật tốt nha.”

Hiện tại toàn bạn học đều biết Đỗ Hiểu Hùng có thân thích lắm tiền ở nước ngoài, cho nên cậu lập tức từ tiểu tử nghèo biến thân thành tiểu vương tử, mặc vào quần áo nhãn hiệu nổi tiếng. Tất cả mọi người hận không thể trở về lục xem gia phả nhà mình, xem coi bản thân có thân thích nào lưu lạc nước ngoài hay không.

Đỗ Hiểu Hùng xấu hổ cười cười, xem như cam chịu, cậu rất sợ ánh mắt hâm mộ của các học sinh, tuy rằng hành vi của mình và Chung Minh Lý là thực đúng đắn, bất quá rốt cuộc đây không phải là loại quan hệ có thể nói cho ra miệng.

“Hắc, các học sinh, chúng ta hôm nay làm một món hảo ngoạn nha, chúng ta sẽ chiên khoai tây!” Sử Đế Phân vui vẻ nói. “Học được chiên khoai tây, MẠCH ĐƯƠNG LAO (McDonald) KHẮNG ĐỨC CƠ (KFC) đều phải đứng sang một bên, với cùng một giá lại có thể làm cho cả nhà đều được ăn khoai tây chiên, ba mẹ khích lệ trò, đệ đệ muội muội yêu quý trò.”

Toàn bộ học sinh phi thường ăn ý đều trở mặt xem thường...

“Hài hước chút chơi thôi mà, tôi còn mang theo sốt cà chua đến a. Mỗi người hai củ khoai tây, tước vỏ, sau đó cắt thành từng miếng dày một cm, rồi lại cắt miếng có độ dài một cm, không cần cắt quá tỉ mỉ. Sau đó rửa sơ, lấy giấy hút khô nước, là có thể bỏ vào chảo dầu chiên lên.”

“Sớm biết vậy tớ liền mang theo bình dấm chua đến làm món rau trộn khoai tây a, chiên cái gì mà chiên chứ.” Mai Lệ oán giận nói. “A a a, tớ ghét nhất là cắt gọt.”

“Lệ Lệ bình thường ở nhà có luyện tập không?” Đỗ Hiểu Hùng hỏi, động tác cậu cắt thái vô cùng vụng về, người khác đã sớm cắt xong, cậu mới cắt đến nửa củ, nếu về sau làm việc cũng với tốc độ này, khẳng định sẽ trực tiếp bị đại trù (đầu bếp) băm ra cho chó xơi.

“Nào có nhiều nguyên liệu như vậy cho tớ luyện tập a!” Mai Lệ âm ức nói. “Vẫn là tìm một công việc bếp núc là tương đối ổn thoả, vừa có thể làm công vừa có thể luyện tập.”

“Nhưng mà khó tìm a. Đầu phải có kinh nghiệm.” Đỗ Hiểu Hùng cũng buồn bực, lúc trước cậu cũng có đi tìm, không phải bởi vì không kinh nghiệm thì là thời gian không thích hợp.

“Chính là thôi đi, một chút cũng không trân trọng người mới. Tiểu Hùng Hùng thì tốt rồi, có người anh họ chăm sóc, về sau bảo hắn bỏ vốn cho cậu mở một cửa tiệm nhỏ, cậu cũng không cần sầu lo a.”

“Anh họ tớ không có tiền đến vậy...” Đỗ Hiểu Hùng e dè lên tiếng, Mai Lệ nhưng thật ra nhắc nhở cậu, trước kia tìm công việc là vì cuộc sống, sau lại có tiền thì không cần lo vì cuộc sống bên ba, bắt quá cuộc sống thoải mái cũng làm cho mình quên mất lo xa – công việc bồi ngữ này dù sao không phải lâu dài, về sau vẫn là phải dựa vào hai tay của mình ra đời làm công kiếm tiền.

Nếu như không có kỹ năng, đến cuối cùng vẫn là công dã tràng, Chung Minh Lý có cho nhiều tiền cũng không thể nuôi sống mình cùng mẹ cả đời.

Bình tĩnh lần này làm cho sau lưng Đỗ Hiểu Hùng một trận mồ hôi lạnh.

Đỗ Hiểu Hùng nghĩ tới hỏi xin Chung Minh Lý có thể để cậu ở dưới phòng bếp làm công hay không, nhưng cậu lại cảm thấy Chung Minh Lý đã đối với mình tốt lắm, tự cậu biết làm thế cứ như loại người không biết đủ, liền không hỏi xin nữa.

Đỗ Hiểu Hùng lại nghĩ tới Tô Trạch Tú có nói qua nếu cần trợ giúp có thể tìm hắn, xem quán bar của Tô tiên sinh lớn như vậy, khẳng định có phòng bếp tự mình cung cấp thức ăn, biết đâu có thể tìm Tô tiên sinh hỗ trợ.

Vì thế Đỗ Hiểu Hùng lại bước vào quán bar Red Lion.

“Tiểu Hùng Hùng có chuyện gì sao?” Tô Trạch Tú nghe được Đỗ Hiểu Hùng có việc nhờ mình, lập tức vẻ mặt hơn hớn hỏi han.

“Phòng bếp của Tô tiên sinh cần phụ việc không? Hoặc là anh có biết bằng hữu nào mở tiệm ăn, cần giúp việc bếp núc.”

“Thế nào, cậu còn thiếu tiền?” Tô Trạch Tú hiểu kỳ, tiểu Hùng hắn là không thiếu tiền chứ, Chung Minh Lý ra tay vẫn là rất hào phóng a.

“Không phải thiếu tiền, tôi là muốn học tập nhiều hơn cùng gia tăng kinh nghiệm làm việc.” Đỗ Hiểu Hùng đem ý nghĩ của mình nói cho Tô Trạch Tú.

“Tiểu Hùng Hùng thật sự là bé ngoan, có tiền mà vẫn cầu tiến như vậy. Vậy cậu tại chỗ này của tôi phụ giúp đi. Quán bar nhà tôi đây có hơn một nửa là khách nước ngoài a.” Tô Trạch Tú lén giơ tay ra hiệu chữ “V”. “Chung Minh Lý tức chết cậu đi, Tiểu Hùng Hùng lại trở lại trong tay của tôi rồi.”

“Cám ơn Tô tiên sinh!” Đỗ Hiểu Hùng chân thành cảm tạ. “Anh giúp tôi nhiều như vậy, lại còn nợ chưa trả, cho tôi làm công là được rồi.”

Tô Trạch Tú nghe vậy, cảm động đến rơi nước mắt, ôm cổ Đỗ Hiểu Hùng, ra sức dùng mặt cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu. “Tiểu Hùng là người tốt, về sau có cần hỗ trợ chuyện gì liền nói với tôi, tôi nhất định vì cậu lên núi đao xuống biển lửa!”

Sau khi đợi Đỗ Hiểu Hùng rời đi rồi, Tô Trạch Tú lại chui đầu vào trong lòng Vọng Long, anh anh khóc lên, “Vọng Long, tôi thật hối hận nha, tôi cứ nhiên đem động vật cần quốc gia bảo vệ hồn nhiên thiện lương, bị bán còn giúp người ta kiếm tiền như vậy bán đi.”

Vọng Long còn tưởng rằng Tô Trạch Tú muốn sám hối, kết quả lập tức nghe được: “Mới bán với giá hai mươi vạn cho Chung Minh Lý, tôi thiệt thòi a, vô cùng lỗ vốn a! Ô –”

Lý thủy tinh trong tay Vọng Long rốt cục bị bóp nát...

“Hiểu Hùng trở về thăm mẹ a.”

“Vâng ạ, dì Hoàng, cảm ơn dì vẫn luôn giúp đỡ chiếu cố mẹ con, đây là chút tâm ý.” Đỗ Hiểu Hùng vội vàng dâng ra một ít bánh quy, thuốc lá cùng rượu đất tiền.

Cuối tuần, Đỗ Hiểu Hùng trở về thôn thăm mẹ, trước kia bận rộn kiếm sinh hoạt phí đều không dám xin phép, hiện tại rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Tuy rằng nói là “hồi hương”, Đỗ Hiểu Hùng nguyên quán cũng không phải là nông thôn ruộng lúa đầy đất, trên thực tế nó là một thành trấn có chút quy mô.

Bất quá tựa như người Mĩ Quốc cho rằng trừ bỏ nước Mĩ không ai là lão Đại, người Anh Quốc cho rằng trừ bỏ nước Anh không ai là thân sĩ, người thành H cảm thấy ngoài thành H chính là nông thôn — thật lâu trước kia đích thật cũng là làm ruộng thôi a.

“Sao lại tổn kém như vậy, người cùng quê vốn nên hỗ trợ cho nhau. Thuốc lá nhãn hiệu này là ông nó thích nhất a, rất đắt tiền, chúng ta không thể mua được.”

Dì Hoàng cao hứng tiếp nhận túi lễ vật, sau đó lại nghĩ.

“Ai, cũng không phải lão nhân gia dì đây thích lắm nhải, người trẻ tuổi vào thành làm công kiếm nhiều tiền là tốt, nhưng ngẫu nhiên cũng nên tranh thủ trở về một chút a, nơi này cách thành H lại không xa, không đến hai, ba giờ đi xe. Chỉ thấy tiền không thấy người trở về, ai.”

Đỗ Hiểu Hùng cười khổ, dì Hoàng có đứa con ở thành H làm công, nghe nói có thể do quá bận, tiền thì gửi về nhà không ít, nhưng người lại không trở về được mấy lần, thành ra dì Hoàng vừa thấy Hiểu Hùng trở về liền giữ chặt cậu kể lể nỗi khổ tâm.

Cùng láng giềng quê nhà thăm hỏi tặng quà xong, Đỗ Hiểu Hùng mới trở về nhà tổ.

Nhà tổ là sản nghiệp của nhà ba Đỗ, một nhà trệt nhỏ vô cùng đơn giản, vào cửa là một vườn hoa nhỏ, loại có mấy chậu hoa nho nhỏ, bên cạnh là nhà bếp, vài chục năm trước vẫn là nhóm lửa nấu cơm, sau mới đổi thành dùng bếp ga.

Qua hoa viên là một phòng khách rất nhỏ, chỉ vừa vặn đặt một cái bàn ăn cùng vài thứ vật dụng bằng gỗ đã muốn phai màu. Cuối phòng khách chính là phòng ngủ, chỉ bày một cái giường đơn thô sơ cùng một cái tủ quần áo, chiếc mũn cũ kỹ được giăng trên giường đã bị tẩy đến ố vàng.

Đỗ Hiểu Hùng vượt cái chần vừa dày vừa cứng, nghĩ đến căn nhà xa hoa của Chung Minh Lý, mũi chua xót một trận, cậu cũng hy vọng có thể đổi cho mẹ một hoàn cảnh thoải mái hơn, đáng tiếc bản thân không có đủ năng lực.

“Mẹ, con mang cho mẹ tấm chăn làm bằng lông tơ này. Vừa nhẹ vừa êm còn giữ ấm nữa, so với chăn bông cũ của mẹ tốt hơn nhiều.”

“Ai, đứa nhỏ này, vừa có tiền liền xài bừa. Lần trước là thuốc bổ gì đó, lần này lại là chăn mềm. Khụ... Mẹ của con đều ngủ như vậy nhiều năm, sớm không để tâm. Con đem tiền tiết kiệm về sau còn dùng cho nhiều việc a. Khụ...” Mẹ Đỗ nói xong, còn kèm theo vài tiếng ho khan.

“Mẹ, đừng lo lắng. Chỗ làm việc của con hiện tại tốt lắm, là khách sạn cao cấp. Quản lí nói con biểu hiện tốt, khách hàng còn viết thư khen ngợi con. Cho nên bọn họ cho con không ít tiền thưởng, còn bảo con tiếp tục cố gắng.” Đỗ Hiểu Hùng một bên giúp mẹ vượt lưng, một bên chột dạ xoa dịu.

“Hơn nữa thân thể mẹ không tốt, cần bồi bổ. Con gửi cho mẹ đều là thuốc bổ khí bổ máu, nên uống đừng lãng phí. Chờ con tốt nghiệp, tìm được công việc tốt, con có thể kiếm thật nhiều tiền, đến lúc đó chúng ta có thể ở trong căn nhà lớn.”

“Mẹ không cần nhà lớn, mẹ chỉ muốn con hảo hảo làm việc, an an ổn ổn.” Mẹ Đỗ thở dài.

“Ba của con cùng mẹ đều là tiểu viên chức, lần xa xỉ duy nhất cũng là khi ba con hướng mẹ cầu hôn trong một bữa tối dưới ánh nến tại nhà ăn cơm Tây. Từ đó về sau, chúng ta đều là bình bình đạm đạm mà sống, cho đến khi ba của con mất, năm đó nhà ăn cơm Tây cũng bị dỡ xuống xây lại. Mẹ biết trước đây con gặp nhiều khó khăn, mẹ cũng không giúp được con, nhưng hiện tại con có tiền, mẹ chung quy vẫn cảm thấy không an lòng. Hiểu Hùng a, con nhất định phải an phận làm việc, đừng để được một lần khen ngợi rồi buông thả chính mình.”

“Vâng, con biết.”

Đỗ Hiểu Hùng có điểm áy náy, tuy rằng cậu cùng Chung Minh Lý cái gì cũng chưa làm, nhưng mẹ là người phi thường bảo thủ, nhất định sẽ vì sự sa ngã của mình mà đau lòng. Cho nên về phương diện khác Đỗ Hiểu Hùng lại phi thường cảm kích Chung Minh Lý, hẳn không có ý thể hiếp người, bình dị gần gũi mà hào sảng, nếu không phải hẳn, bản thân sẽ không một lần nữa đối với tương lai có hy vọng.

“Mình nhất định phải hảo hảo báo đáp Chung tiên sinh!”

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Phương thức báo đáp của Đỗ Hiểu Hùng đương nhiên không phải là lấy thân báo đáp, mà là như Mai Lệ nói lần trước, chỉ mình có khả năng khiến cho Chung Minh Lý ‘ăn ngon ngủ tốt’.

Phương diện ‘ngủ ngon’ này đã là không thành vấn đề, Chung Minh Lý mỗi ngày thân mật ôm Đỗ Hiểu Hùng ngủ cực kỳ an ổn. Nhưng thật ra Đỗ Hiểu Hùng bị ôm không thể động đậy, có đôi khi còn thấy Chung Minh Lý giở trò trong giấc mơ, bị sờ mó đến bé tim đập loạn lại không dám lên tiếng đánh thức hẳn. Ngày hôm sau chứng kiến hẳn khí vũ hiên ngang, vẻ mặt như không có việc gì phát sinh qua, Đỗ Hiểu Hùng lại không biết nói như thế nào, chỉ có thể tiếp tục yên lặng bị ăn đậu hũ.

Cho nên Đỗ Hiểu Hùng quyết định theo phương diện ‘ăn ngon’ này xuống tay, đương nhiên cũng là làm cơmTây—— vận dụng bài học vào nấu.

Đỗ Hiểu Hùng lưu ý tủ lạnh trong nhà Chung Minh Lý, tuy rằng không có người ở nhà nấu ăn, nhưng kỳ quái chính là bên trong tủ lạnh lại chất đầy rau dưa cùng một ít thịt loại thường dùng. Cậu vì thế hỏi Chung Minh Lý, nhận được câu trả lời thuyết phục là “Tôi cảm thấy tủ lạnh chứa đầy rau dưa làm bản thân có cảm giác gia đình”. Đỗ Hiểu Hùng đối loại nguyên nhân lãng phí này không nói gì, bất quá thói quen này hiện tại cũng tiện cho cậu vì Chung Minh Lý phục vụ.

Sáng ngày thứ hai, Đỗ Hiểu Hùng nghe đồng hồ báo thức vừa vang liền lập tức từ trong ổ chăn chui ra, sau đó thẹn thùng nói với Chung Minh Lý đang có chút kinh ngạc: “Chung tiên sinh hôm nay chậm rãi rửa mặt chải đầu, tôi làm bữa sáng cho anh.” rồi bỏ chạy ra ngoài.

‘Hôm nay tiểu động vật làm bữa sáng cho mình?’ Chung Minh Lý nhìn Đỗ Hiểu Hùng như gió vọt vào khách phòng, sau đó lại như gió lao xuống lầu, trong lòng không khỏi bắt đầu có điểm chờ mong một hồi tình cảnh cùng nhau ăn sáng.

“Đây là cậu làm? Trong thời gian ngắn như vậy?” Đợi cho Chung Minh Lý chậm rãi rửa mặt xong, lúc thông thả xuống lầu, lại thấy một bữa ăn lớn trên bàn bày một mâm salad cá hồi, trứng luộc, bánh mì nướng giòn bơ cùng mứt hoa quả còn có bánh kem —— bữa sáng rất phong phú! Hẳn không thể không kinh ngạc mà hỏi.

“Vâng! Cá hồi bỏ vào lò vi ba ở nhiệt độ cao trong ba phút, sau đó trộn với salad đã chuẩn bị tốt. Trứng cho vào nước nóng tự động nấu lên, bánh mì nướng thoảng cái là xong, đây là bữa sáng cực nhanh chỉ mất bảy phút.” Khóe miệng Đỗ Hiểu Hùng mang theo nụ cười đắc ý, trong mắt sáng lấp lánh tràn đầy chờ mong được khích lệ, còn kém chưa nói câu ‘khen tôi đi, khen tôi đi.’

Chung Minh Lý đột nhiên cảm thấy Đỗ Hiểu Hùng giống như chú chó nhỏ ngậm về quả bóng do chủ nhân ném đi, sau đó ở bên chân chủ nhân vẫy vẫy đuôi.

“Lợi hại thật.” Chung Minh Lý bỗng dưng cúi đầu rất nhanh hôn lên bờ môi hơi vênh của Đỗ Hiểu Hùng, sau đó về mặt bình tĩnh ngồi xuống bắt đầu ăn.

‘Anh ta hôn mình... hôn mình...’ đại não Đỗ Hiểu Hùng không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, bản thân còn có thể nghe được tiếng tim đập thành thịch thịch thịch.

“Ngồi xuống cùng nhau ăn sáng, đừng đứng nữa.” Chung Minh Lý buồn cười nhìn bộ dáng Đỗ Hiểu Hùng thần tình đỏ bừng đứng ngốc lẳng. ‘Đây chỉ mới là khởi đầu, về sau sẽ khiến cậu dần dần quen với nụ hôn của tôi.’

‘Có lẽ đây là lễ nghi nước ngoài, nhất định là thế.’ Đỗ Hiểu Hùng cười xấu hổ ngồi xuống, tự an ủi chính mình.

“Tiểu Hùng.” đang ăn, Chung Minh Lý đột nhiên kêu Đỗ Hiểu Hùng một tiếng.

“Àn?” Đỗ Hiểu Hùng ngẩng đầu, thấy khoe mắt Chung Minh Lý mang theo ý cười nhìn mình một mảnh xuân quang, nhất thời trong lòng nảy lên một cái.

“Cậu có cảm thấy rất có không khí gia đình không?” Chung Minh Lý dịu dàng nói.

Đỗ Hiểu Hùng nghe xong ngẩn ra, sau đó đôi mắt cậu dâng lên một tầng hơi nước, trong lòng nảy sinh một tia biến hóa kỳ lạ, cậu cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.”

Mặc dù có điểm bất ngờ trước phản ứng của Đỗ Hiểu Hùng, bất quá Chung Minh Lý cũng không vội tìm hiểu nguyên nhân.

Từ ngày hôm đó, Đỗ Hiểu Hùng mỗi ngày đều làm bữa sáng cho Chung Minh Lý, có khi là nướng bánh mì ăn kèm salad, có khi là sandwich, có khi là temaki*. Đỗ Hiểu Hùng làm việc hết thảy như ý, Chung Minh Lý cũng có qua có lại hôn nhẹ cậu thành quen, phản ứng của Đỗ Hiểu Hùng đã không còn khó xử giống với khi mới bắt đầu.

*Temaki (, “hand rolls”) [kenh14 /c35/200811123598563/temaki-sushi-cho-nhung-tay-nghiep-du.chn](http://kenh14/c35/200811123598563/temaki-sushi-cho-nhung-tay-nghiep-du.chn)

Nhân viên ở tổng bộ của đại lý Hợp Tung cơm Tây rõ ràng cảm thấy chủ tịch nhà mình gần đây trái với quy luật tự nhiên, ở trong một mảnh trời đông giá rét, thế nhưng lại xuân phong đặc ý, khoe miệng ngậm cười, đào hoa bay bay, mắt như uông tuyền (suối nước), còn thiếu không đằng vân giá vũ (cười mây đạp gió) tây mà đi.

Đầu tiên, chủ tịch hẳn không còn ở quán cà phê dưới lầu ăn bữa sáng, hơn nữa còn ngại người ta làm việc quá chậm, hương vị kém đi, ăn đến ăn đi đều như nhau, thực là bữa cơm hình thức, làm cho người ta ăn vào không hề có động lực làm việc.

Thế nhưng chủ tịch đại nhân a, lão nhân gia người hình như cũng không phải ngày đầu tiên ăn tại nơi này, nghe nói người chính là một thực khách trung thành của cửa tiệm đó a, hiện tại mới oán hận? Thật cổ quái.

Thứ hai, chủ tịch hẳn ngẫu nhiên sẽ mang theo một ít sandwich hoặc temaki giữa giờ cơm trưa, thời điểm đang ăn về mặt hân thâm tình nhìn miếng sandwich trong tay, giống như đó là bằng biểu doanh nghiệp với thành tích không tồi.

Hơn nữa... Hẳn cư nhiên còn bắt đầu đánh giá hộp cơm do vợ yêu của các nhân viên khác làm không bằng với phần cơm trưa trong tay, làm cho chúng nhân viên oán giận mà không dám nói gì.

Thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, chủ tịch hẳn bắt đầu giảm tăng ca, tung hoa, thật sự là tạo phúc cho nhân viên a! Nói thật, ở Châu Á tăng ca là bình thường. Nhất là chủ tịch tăng ca, tôm tép bọn hắn lại về nhà nghỉ ngơi, coi làm sao được a? Vì thế dù trong lòng không tình nguyện, nhưng không tăng ca thì ngoài thanh thần thoải mái ra còn có chút bất an.

Chính là hiện tại thật tốt, chủ tịch đúng giờ tan tầm — nghe nói là về nhà, nhóm tiểu nhân viên cũng có thể đúng giờ tan tầm không cần bị bà xã thưởng cho bạch nhãn a (ý nói bị xem thường).

Có thể khiến cho người cuồng công việc đột nhiên trở nên lo cho gia đình, không phải trong nhà ‘có người’ mới là lạ nha.

Hơn nữa đang nói đến sách lược mới của nhà hàng, chủ tịch cư nhiên lại ngứa con bài lớn là chiến thuật ôn tình.

“Lãng mạn bất quá là cảm động trong nháy mắt, mỹ lệ mà ngắn ngủi. Chỉ có giữa tình nhân, giữa cuộc sống, giữa hơi ấm gia đình mới có thể nguyên vẹn lưu trường (kéo dài mãi mãi), tôi hy vọng nhà hàng chúng ta không chỉ có thể làm cho người ta ngẫu nhiên nhớ lại đoạn hồi ức lãng mạn, đồng thời cũng có thể khiến người kéo dài ký ức này. Chỉ cần bọn họ ngồi xuống có thể nhớ tới những điều nho nhỏ trong cuộc sống bên nhau, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp yêu thương.”

Một bộ biểu cảm tăng kinh thương hải nan vi thủy* kia, làm cho chúng nhân viên đều đánh một cái rùng mình.

Sự tình luôn luôn hai mặt, có người vui cũng có người sầu.

“Trước đó mấy ngày vừa mới tặng đi túi sưởi của mình, còn tưởng rằng có cơ hội, không nghĩ tới... Ai, rốt cuộc vẫn là vô duyên.”

Trần Quân Như âm thầm nghĩ.

Cô không khỏi có điểm đổ kị cô gái không biết tên đột nhiên bắt được Chung đại chủ tịch kia.

Thế nhưng Chung đại chủ tịch cũng không có rồi hơi đi để ý đến hỉ nộ ái ố của đám người ngoài kia, vội vàng gọi điện thoại cho tiểu Hùng thân yêu của mình.

“Tiểu Hùng, tôi đêm nay có xã giao, bắt quá tôi sẽ sớm trở về, chúng ta cùng nhau ngắm cảnh đêm?”

Chung Minh Lý nhiều lần về nhà đều thấy Đỗ Hiểu Hùng ngồi ở trên sàn nhà trước cửa sổ nằm sát đất, vẻ mặt cô đơn ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ. Hắn đem túi ấm huân y thảo cho cậu, chính là sợ cậu lạnh, lại đặc biệt đi mua một tấm thảm lông cừu thật lớn cùng với mấy gối ôm nhỏ đặt ở bên cửa sổ, để ngừa cậu ngồi ở trên sàn nhà lạnh như băng sẽ bị cảm lạnh.

“Được.”

Buổi tối Đỗ Hiểu Hùng sau khi đúng giờ tới chung cư của Chung Minh Lý sẽ đem y phục con gấu nhỏ ra thay. Nhìn thấy ‘tiểu Hùng’ trong gương, Đỗ Hiểu Hùng đưa tay sờ hai cái lỗ tai nhỏ tròn trên đầu một chút, sau đó thẹn thùng nở nụ cười. Cậu lần đầu tiên cảm thấy mình tuy rằng không chút khí khái nam tử, nhưng phần phần nộn nộn cũng rất không tồi, Chung tiên sinh tựa hồ thực thích cậu như thế này.

Chung Minh Lý thích ôm Đỗ Hiểu Hùng, thân mật vuốt ve cậu, đặc biệt là đầu, thường thường xoa đến mức Đỗ Hiểu Hùng có chút choáng váng mới ôm cậu lên giường ngủ.

Đỗ Hiểu Hùng ở phòng khách trước cửa sổ sát đất nhìn một màn cảnh đêm, cửa phòng khách lạch cạch mở ra. Chung Minh Lý mấy ngày nay đều trở về rất sớm.

Đỗ Hiểu Hùng vội vàng chạy tới nghênh đón hắn. Chung Minh Lý nhìn thấy Đỗ Hiểu Hùng, bộ mặt đường nét nghiêm túc nhất thời dịu xuống, hắn vươn tay xoa xoa đầu Đỗ Hiểu Hùng, sau đó để cậu tiếp nhận cặp công văn của mình.

“Hôm nay có quà tặng cậu đây.” Chung Minh Lý ngồi lên ghế sa lon, sau đó đem túi quà đưa cho Đỗ Hiểu Hùng, “Tôi mua cho cậu áo ngủ mới, cậu thay cho tôi xem đi.”

“Chung tiên sinh không thích y phục gấu nhỏ này sao?”

“Không phải, bắt quá thay đổi quần áo có thể làm cho tâm tình thay đổi, khiến người ta càng có sức sống cùng vui vẻ.” Chung Minh Lý cố gắng duy trì bề ngoài chính nhân quân tử mà nói, trong lòng lại bắt đầu ảo tưởng cảnh phong tình khi Đỗ Hiểu Hùng mặc vào bộ áo ngủ kia.

“Được.” tiếng này làm cho Chung tiên sinh tâm tình rất tốt, Đỗ Hiểu Hùng sau khi nghe được vui vẻ lên lầu thay quần áo.

Đợi nửa ngày, Chung Minh Lý cũng phải hoài nghi Đỗ Hiểu Hùng có phải phát sinh chuyện ngoài ý muốn hay không, lúc chuẩn bị lên lầu nhìn một cái, Đỗ Hiểu Hùng rốt cục xấu hổ xuất hiện ở hành lang cầu thang.

Cái áo ngủ tơ tằm kia phong cách mát mẻ, vạt áo chỉ tới trên đầu gối Đỗ Hiểu Hùng một chút, một đôi chân trắng nõn tinh tế của cậu nhìn thấy không sót chút gì, chỗ đường xẻ của vạt áo phăng phất như có thể nhìn thấy chỗ sâu trong bắp đùi. Cái dây lưng đeo hơi trễ xuống bên eo, kiểu dáng chữ V khiến Đỗ Hiểu Hùng lộ ra nửa ngực, mơ hồ có thể thấy được điểm nhỏ màu phấn hồng. Tơ tằm trơn mịn làm mỗi bước đi của cậu đều khiến cho có cảm giác cái áo muốn trượt xuống để lộ bả vai, khiến người mơ màng.

Chung Minh Lý cảm thấy mình xúc động muốn hóa lang trong nháy mắt. Còn chưa tới thời điểm, hắn âm thầm cảnh báo bản thân.

“Nhìn đẹp lắm.” đợi cho Đỗ Hiểu Hùng chậm chạp đi đến trước mặt mình, Chung Minh Lý tán thưởng nói.

Nghe được lời tán thưởng quả quyết, Đỗ Hiếu Hùng ngượng ngùng đối Chung Minh Lý cười cười.

Chung Minh Lý một tay ôm Đỗ Hiếu Hùng, đem cậu vẩy vào trong lòng, sau đó nhẹ nhàng mà cắn một chút cái lỗ tai nhỏ nhắn như vỏ sò của cậu.

“Thực đáng yêu...” hân hân nói, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt Đỗ Hiếu Hùng, Đỗ Hiếu Hùng nhất thời hồng như trái cà chua.

“Chung... Tiên... Sinh...” Đỗ Hiếu Hùng có điểm sợ hãi nhìn thấy ánh mắt Chung Minh Lý, trong đồng tử đen thẫm nảy lên ngọn lửa không biết tên, tình tứ lạ lẫm khiến Đỗ Hiếu Hùng không biết nên phản ứng thế nào, cậu cúi đầu.

“Đến, chúng ta cùng nhau ngắm đèn.” Chung Minh Lý lại hôn một cái lên cằm cổ trắng nõn của Đỗ Hiếu Hùng, sau đó ôm lấy cậu đi đến trước cửa sổ.

Đỗ Hiếu Hùng phản ứng ngây ngô nói lên hết thảy, hân rất vui sướng làm cho quả táo nhỏ này ở trong tay mình thành thực, nhưng quá trình này chỉ có một lần, hân muốn tình tứ hưởng thụ. (hừ, con cáo này...)

“Hiếu Hùng thích ngắm cảnh đêm sao?” Chung Minh Lý nhẹ nhàng hỏi, hơi thở như có như không lướt qua tai cùng cổ Đỗ Hiếu Hùng.

“Àn.” Đỗ Hiếu Hùng cảm thấy có điểm ngứa, nhưng là đưa lưng về phía Chung Minh Lý làm cho cậu rụt lại như đà điểu, cậu cố gắng khiến mình chuyên tâm ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ mà không để ý cái ôm sau lưng.

Chung Minh Lý không nói nữa, chỉ dịu dàng ôm Đỗ Hiếu Hùng, thẳng đến khi thân thể có điểm cứng nhắc của cậu chậm rãi nhu nhuyến xuống.

“Mỗi lần thấy muôn vàn ngọn đèn từ những ngôi nhà, tôi cứ cảm thấy chúng vừa xinh đẹp vừa tịch mịch.” Đỗ Hiếu Hùng chậm rãi nói. “Trước kia lúc còn nhỏ, mẹ vì kiếm tiền thường xuyên tối khuya mới về. Cho nên mỗi lần tan học về, thường thường về đến cửa nhà trước hẻm nhỏ, tôi đều ngẩng đầu nhìn xem trong nhà có sáng đèn hay không. Nếu có đèn tôi liền thấy thật cao hứng, kia chứng tỏ mẹ không cần tăng ca, bà sẽ làm bữa cơm tối thật ngon chờ tôi trở về, chúng tôi cùng nhau ăn cơm sau đó mẹ sẽ ôm tôi nói chuyện phiếm. Thế nhưng những ngày như thế luôn rất ít...”

Chung Minh Lý yêu thương dùng cằm ma sát sau cổ của Đỗ Hiếu Hùng, hoàn cảnh cậu trải qua cùng mình có điểm tương tự, mặc dù nguyên nhân khác nhau rất lớn.

“Sau đó mẹ lại bị bệnh liền dọn về quê ở. Bản thân tại nơi này này một mình đến trường.” Đỗ Hiếu Hùng để mình nằm trong lòng Chung Minh Lý, sâu kín nói: “Anh xem, phía dưới muôn vàn ngọn đèn, mỗi một ngọn đèn đều đại biểu cho một gia đình, tất cả mọi người cùng người nhà của mình hoặc người mình thích ở cùng nhau. Thế nhưng không có ngọn đèn nào là thuộc về tôi.”

Có lẽ ngày đó Chung Minh Lý một câu “cảm giác gia đình” gợi lên hồi ức đã qua, cũng có thể là hân hoài bão về hơi ấm khiến mình nhớ tới thời thơ ấu, Đỗ Hiếu Hùng không thể giải thích tại sao mình đột nhiên đối Chung Minh Lý nói những chuyện từ đáy lòng.

“Hồng rồi, tôi thế nhưng đối Chung tiên sinh nói những lời nhảm chán này.” mũi Đỗ Hiếu Hùng chưa xót, đôi mắt sáng trong nhất thời dâng lên một tầng hơi nước.

“Không nhảm chán, tôi rất vui làm thánh giả của cậu. Nếu cậu nguyện ý, cậu có thể đem nơi này thành nhà mới của cậu.” sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm hỗn hậu của Chung Minh Lý.

“A?” Đỗ Hiếu Hùng giật mình quay đầu nhìn Chung Minh Lý, một bộ dáng không thể tin được.

Chung Minh Lý buồn cười nhìn Đỗ Hiếu Hùng hồng hồng cái mũi, cùng đôi mắt còn chưa tan hơi nước trũng đến tròn tròn, rốt cục hôn lên.

“Ngô ——” Đỗ Hiếu Hùng còn chưa kịp từ trong kích thích của cái câu “đem nơi này thành nhà mới của cậu” phục hồi tinh thần, lại bị Chung Minh Lý hôn làm cho trực tiếp oanh một tiếng đánh vào đại não.

Chung Minh Lý tay trái ôm thắt lưng Đỗ Hiếu Hùng, tay phải nhẹ nhàng đem cậu xoay về phía mình. Đầu lưỡi khai mở miệng bởi vì giật mình mà khe khẽ của cậu nhanh chóng tiến vào, ôn nhu liếm hàm răng

cùng cái lưỡi đình hương. Nhận thấy Đỗ Hiếu Hùng khe khẽ muốn giãy giụa lui lại, Chung Minh Lý kiên định mà dịu dàng cố định thân thể cùng đầu của cậu, không cho cậu đào thoát, hơn nữa còn gia tăng lực đạo, thẳng đến khi cảm thấy thân thể Đỗ Hiếu Hùng nhuỷ đi trong ngực.

Đỗ Hiếu Hùng thấy cả người đều tan cả ra, lần trước Chung Minh Lý hôn cậu chính là chạm nhẹ vào môi, cậu có thể cho là lễ nghi nước ngoài. Nhưng kiểu hôn sâu này, chưa có ai đối cậu làm qua, cậu cũng không có khả năng đối người khác làm như thế. Xao động lạ lẫm len vào trong thân thể, cậu muốn chạy trốn lại trốn không thoát, đầu óc choáng váng, nhưng mà cảm giác thực... thực thoải mái. Đợi cho Chung Minh Lý cuối cùng cũng kết thúc nụ hôn dài này, cậu mới phát hiện bản thân rúc vào trong lòng hắn, kiểu như thở gấp.

“Chung...” Đỗ Hiếu Hùng muốn hỏi Chung Minh Lý vì cái gì hôn cậu, chính là thấy hắn nhìn mình, ánh mắt sùng nịch kia khiến cho cậu quên cả việc nói chuyện.

“Gọi tôi Minh Lý...” Chung Minh Lý khàn khàn nói, thấy Đỗ Hiếu Hùng thẹn thùng không có ý mở miệng, hắn lại nhẹ nhàng mà cắn một chút lên bờ môi nhỏ nhắn của cậu, lặp lại: “Gọi tôi Minh Lý...”

“Minh... Lý...” Đỗ Hiếu Hùng lắp bắp ngượng ngập nói.

“Ngoan...” Chung Minh Lý khen cậu lại lần nữa miết Đỗ Hiếu Hùng một cái. “Tôi thích em, về sau nơi này chính là nhà mới của em, em sẽ không bao giờ cảm thấy tịch mịch nữa.”

“Minh Lý...” Đỗ Hiếu Hùng cảm động nhìn Chung Minh Lý, cậu từ nhỏ cùng mẹ sống dựa vào nhau, mẹ sau khi rời đi lại chỉ có thể dựa vào bản thân vì cuộc sống vì học phí bốn ba một học, chưa từng có người nào đối với cậu ôn nhu. Kỳ thật cậu rất muốn một ngôi nhà, cùng người mình thích ở cùng một chỗ, mà không cần mỗi ngày về nhà đối mặt với căn phòng tối đen trống rỗng. Nghĩ đến đây, cuối cùng Đỗ Hiếu Hùng rơi xuống giọt nước mắt nóng bỏng.

“Tôi cũng thích Minh Lý...” Đỗ Hiếu Hùng nhỏ giọng nói.

Chung Minh Lý lại cho Đỗ Hiếu Hùng một nụ hôn sâu triền miên, sau đó ôm lấy cậu đi lên lầu.

Hắn đem Đỗ Hiếu Hùng thả lên giường, một bên nhỏ vụn hôn cậu, một bên cúi xuống gần kề với Đỗ Hiếu Hùng.

Bộ đồ gấu nhỏ tuy rằng đáng yêu, nhưng rất cuộc vẫn là kiện quần áo, nguyên liệu có mềm mại bất quá sờ lên vẫn là một tầng vải bố, không bằng làn da con người càng làm cho nhân tâm nảy sinh thân mật. Kiện áo ngủ kiểu Nhật kia tuy rằng còn vương trên người Đỗ Hiếu Hùng, nhưng là thùng rỗng kêu to, vật áo bị vén lên, áo đã cởi ra lỏng lẻo quấn ở bên hông.

Chung Minh Lý thực thỏa mãn một bên hôn lên tấm lưng trơn mịn non mềm của Đỗ Hiếu Hùng, một bên vuốt ve đôi chân nhỏ nhắn mà thon dài của cậu, trượt dọc hướng lên bắp đùi, sau đó bàn tay ôn nhu trượt đến giữa hai chân cậu, nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa với tiểu cầu cùng phân thân của cậu.

“Minh Lý... Minh Lý...” Đỗ Hiếu Hùng run run cong người lên, cậu chưa bao giờ thủ *** qua, loại cảm giác an ủi này so với nụ hôn vừa rồi càng mãnh liệt hơn, cậu chỉ có thể kêu lên nho nhỏ.

“Thoải mái đi, hảo hảo hưởng thụ loại cảm giác này.” Chung Minh Lý nói tại bên tai Đỗ Hiếu Hùng, hơi thở nóng bỏng khiến cho tai Đỗ Hiếu Hùng ngứa ngứa run rẩy vài cái, động tác dưới tay lại càng ngày càng mãnh liệt.

Hắn nhẹ nhàng mà dấn chút lệ tích xuất ra từ phân thân Đỗ Hiếu Hùng bôi lên toàn bộ phân thân, khi thì dùng ngón cái ma xát đỉnh nhỏ, khi thì cao thấp vuốt ve, khi thì xoa bóp tiểu cầu.

“Ngô ——” Đỗ Hiếu Hùng đầu chịu nổi kích thích như vậy, chỉ có thể cắn chặt môi dưới, sợ vừa mở miệng liền phóng ra những tiếng rên rỉ làm mình xấu hổ.

“Ngoan, đừng cắn môi của mình, để cho tôi nghe thanh âm của em.” Chung Minh Lý sợ Đỗ Hiếu Hùng cắn nát môi, một ngón tay ma xát môi cậu, ý bảo cậu há miệng.

“A ——” Đỗ Hiếu Hùng mở miệng, tức khắc phát ra một tiếng ngâm kiều my, cậu xấu hổ đến mức lập tức muốn ngậm miệng, nhưng ngón tay Chung Minh Lý đã nắm chắc thời cơ, lập tức tiến vào trong miệng cậu.

“A —— ngô ——” ngón tay Chung Minh Lý *** mỹ ở trong miệng Đỗ Hiểu Hùng khuấy đảo, không dám cắn xuống, Đỗ Hiểu Hùng chỉ có thể phát ra những thanh âm mơ hồ không rõ, nước bọt theo khóe miệng chảy xuống.

Chung Minh Lý động tác càng lúc càng nhanh, Đỗ Hiểu Hùng khoái cảm cũng càng ngày càng tiếp cận cực hạn, rốt cục tại lúc Chung Minh Lý xấu xa dùng móng tay nhẹ nhàng gầy qua cái lỗ nhỏ trên đỉnh, thân thể Đỗ Hiểu Hùng kéo căng rốt cục kịch liệt chấn động vài cái, lần đầu tiên phóng thích ở trong tay Chung Minh Lý.

Chung Minh Lý từ hộp khăn ở đầu giường rút một tờ xoa xoa tay, sau đó đem Đỗ Hiểu Hùng bởi vì thẹn thùng mà cuộn thành hình dạng trứng tôm kéo vào trong lòng mình, hôn hôn cái cổ nhỏ của cậu, nhẹ nhàng nói: “Chúc ngủ ngon.”

Không phải hẳn không nghĩ lập tức muốn Đỗ Hiểu Hùng, mà là hẳn không nghĩ sẽ nóng vội, hẳn hy vọng cho Đỗ Hiểu Hùng một lần đầu tiên thật hoàn mỹ, vô luận về sau hai người bọn họ có thể cùng một chỗ hay không, hẳn đều phải khiến Đỗ Hiểu Hùng quên không được cực lạc lần đầu tiên cùng người đem lại cực lạc cho cậu.

“... Chúc ngủ ngon.” qua thật lâu sau, Đỗ Hiểu Hùng mới ngượng ngùng đáp lại, sau đó tại dưới thân thể rã rời cùng tinh thần mệt mỏi cũng chậm rãi trầm ngủ.

Sáng ngày thứ hai, đồng hồ báo thức không có reo vang, Chung Minh Lý đem qua cố ý tắt đồng hồ đi. Tuy rằng hôm nay hẳn không thể nằm ở trên giường không đi làm, nhưng chí ít hẳn có thể thưởng thức một chút vẻ mặt say ngủ của Đỗ Hiểu Hùng: cậu vẫn còn ngọt ngào ngủ, môi có điểm sưng lên, bờ vai nhỏ tròn nhẵn, cánh tay nhỏ tinh tế... Ngón tay của hẳn nhẹ nhàng lướt qua ngực Đỗ Hiểu Hùng, ở tiểu đột khởi búng một cái, lại chậm rãi trượt xuống bụng...

Đỗ Hiểu Hùng trong mộng lung, cảm thấy có thứ gì đó trượt trên thân thể mình, cảm giác ngứa ngứa nhưng thực thoải mái, cậu khẽ rên rỉ một tiếng, sau đó không tình nguyện mở mắt, liền thấy Chung Minh Lý vừa ôn nhu vừa xấu xa đối với mình mỉm cười, tay hẳn đang chậm rãi vuốt ve lông mao phân thân của mình...

“A!” Đỗ Hiểu Hùng kích thích quá độ, vội vàng lui ra sau muốn tránh khỏi quấy rối của Chung Minh Lý, lại không may bởi vì động tác quá mạnh liền bị ngã xuống giường.

“Phốc.” Chung Minh Lý cố nén cười đi tới nâng Đỗ Hiểu Hùng dậy, tiểu động vật thật sự rất thẹn thùng.

Đỗ Hiểu Hùng lại giãy khỏi tay của Chung Minh Lý, thần tình đỏ bừng nhanh chóng cầm lấy áo ngủ bị rơi hướng khách phòng mà chạy.

Xem ra, tiểu Hùng lần này là thật quá xấu hổ rồi, mình hình như có điểm quá phận. Chung Minh Lý nhìn tay của mình bị cậu giãy ra, có chút hối hận.

Lần sáng sớm quấy rối này hậu quả trực tiếp chính là, Đỗ Hiểu Hùng nhiều ngày kiên trì mặc lại bộ đồ gấu nhỏ, cũng cho rằng Tô Trạch Tú là người tốt, đích xác vì trình tiết của mình mà suy nghĩ.

Chung Minh Lý lần đầu tiên nhận thức được cái gì gọi là đem tảng đá tự đập vào chân mình, hẳn thật sự hối hận.

Một buổi sáng, Chung Minh Lý ăn xong bữa sáng ‘tình yêu’ do Đỗ Hiểu Hùng làm, nhìn Đỗ Hiểu Hùng lúc đang rửa chén đĩa, liền đi qua nhẹ nhàng mà vòng quanh eo nhỏ của cậu, lẳng lặng mà cẩn thận.

Đỗ Hiểu Hùng đã quen cái ôm ấp của Chung Minh Lý, thấy hẳn không có động tác tiếp theo, cũng thuận theo hẳn, tiếp tục rửa chén.

Chung Minh Lý ôm một hồi, rốt cục cúi đầu ở bên tai Đỗ Hiểu Hùng chậm rãi nói: “Hiểu Hùng đến nơi này ở đi.”

“A?” Đỗ Hiểu Hùng không nghĩ tới sẽ đột nhiên nghe được lời đề nghị này, cậu kinh ngạc quay đầu nhìn Chung Minh Lý, cái chén trong tay thiếu chút nữa trượt ra ngoài.

“Em buổi tối đều ở nơi này ngủ, phòng bên kia cũng không thể lãng phí, không bằng trả lại để tiết kiệm chút tiền.”

“Nhưng mà như vậy không tốt lắm đâu, đây là nhà của Chung tiên sinh, tôi nghe Tô tiên sinh nói anh trước kia cũng không cho ngoại nhân vào nhà, tôi đã là một trường hợp đặc biệt.”

“Gọi tôi Minh Lý.” Chung Minh Lý sửa lời, Đỗ Hiểu Hùng tuy rằng quen hẳn ôm hoặc thân mật, chỉ là vẫn không quen gọi tên của hắn, chút không chú ý liền sửa lại kêu ‘Chung tiên sinh’.

‘Bất quá không sao cả, một ngày nào đó tôi sẽ khiến em cam tâm tình nguyện gọi tôi Minh Lý, sẽ không lại quên.’ Chung Minh Lý nghĩ thầm.

“Em không phải ngoại nhân.” Chung Minh Lý nhìn Đỗ Hiểu Hùng chăm chú, ôn nhu mà kiên định nói: “Tôi lần trước nói không phải nói chơi, tôi nói rồi đây là nhà mới của em. Tôi thích em, tôi hy vọng có thể cùng em ở cùng một chỗ, nhà mà chỉ có một người ở sao có thể gọi là nhà. Tôi hy vọng em là lấy tâm tình ‘về nhà’ để đến nơi đây, mà không phải vì tiền, vì công việc mới đến nơi đây, sau đó vào lúc mặt trời mọc rời khỏi ‘nơi làm việc’ này.”

“Hiểu Hùng thích tôi không? Em nguyện ý vào ở ngôi nhà này không?” Chung Minh Lý thâm tình dò hỏi, hắn biết Đỗ Hiểu Hùng đối với nhà có một loại quyến luyến đặc biệt, có lẽ là bởi vì cậu từ nhỏ được mẹ nuôi lớn, hiện tại lại một mình một người ở thành thị sinh sống, tuy rằng năng lực sinh tồn đủ để ứng phó với cuộc sống, nhưng trên phương diện tình cảm lại như tiểu động vật khát vọng có người làm bạn cùng hơi ấm.

Quả nhiên, Đỗ Hiểu Hùng ánh mắt ước ướm chứng tỏ cậu bị lời của Chung Minh Lý sâu sắc cảm động, trước kia mỗi khi ở trong ban đêm rét lạnh tịch mịch bưng tỉnh, Đỗ Hiểu Hùng nhớ tới khi xưa những ngày rúc vào trong lòng của mẹ, khi đó hai mẹ con sống dựa vào nhau, cuộc sống gian nan đó với cậu mà nói lại xa xôi như vậy.

Cậu đương nhiên biết mẹ đã già cả, cậu cũng không thể vĩnh viễn là một tiểu hài tử, cho nên ngay cả trong lòng khát vọng hoài bão hơi ấm, lại vẫn một mình ở trong thành thị mà giầy dụa.

Nhưng hiện tại, có người đối với cậu nói thích cậu, nguyện ý cho cậu một ngôi nhà, cậu cảm thấy rất hạnh phúc. Tuy rằng cậu là lấy thân phận bồi ngủ mà nhận thức Chung Minh Lý, thế nhưng Chung Minh Lý đối cậu luôn ôn nhu như thế, ấp ủ của cậu chính là hơi ấm như vậy, khiến cho cậu giống như trở lại thời thơ ấu.

Ánh mắt cậu dịu dàng như nai con nhìn Chung Minh Lý, rất cục nhẹ nhàng hồi đáp: “Được.”

.

.

* Tặng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

(Đã qua bể thẳm khôn còn nước,

Ngoài chốn non Vu chẳng có mây).

Dịch nghĩa là đã từng gặp nước biển, tất cả nước khác đều không thể so sánh được. Tác giả là Nguyên Chấn thời nhà Đường, bày tỏ nỗi nhớ thương người vợ đã mất. Tác giả ví vợ mình là nước biển, những người con gái khác chỉ là nước, không thể so sánh được với người vợ đã mất, trong lòng tác giả chỉ có vợ mình, thể hiện tình yêu sâu đậm chung thủy.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Chuyển vào nhà mới, Đỗ Hiểu Hùng cảm thấy thật cao hứng.

Đương nhiên không phải bởi vì nơi này là khu nhà trọ xa hoa — cậu đối với việc ngay cả phí quản lý cũng chỉ không nổi mà cảm thấy thực uể oải.

Cũng không phải do những thiết bị hoàn mỹ bên trong — sân quần vợt, bể bơi, phòng tập thể thao, hoa viên ngoài trời còn có thiết bị BBQ!

Chung Minh Lý từng mang Đỗ Hiểu Hùng đánh quần vợt một lần. Nhưng Đỗ Hiểu Hùng bị ai cảm thấy mình không phải đang đánh tennis mà là đuổi trái banh thậm chí là bị banh đánh! Khi cậu lần thứ ba phi thân chắn trái banh, Chung Minh Lý quyết định đời này không bao giờ cùng cậu chơi tennis nữa...

Bể bơi thì Đỗ Hiểu Hùng không có đi, chính xác mà nói, là Chung Minh Lý không cho cậu đi. Nói khoa trương là bể bơi này không ai trông giữ, nguy hiểm. Nhưng người đi đường đều biết kỳ thật hẳn là không muốn thân thể tiểu bạch kia của Đỗ Hiểu Hùng bị người khác thấy được — được rồi, người đi đường không biết, đây là nội tâm đen tối của Chung đại chủ tịch.

Phòng tập thể thao cũng không có đi. Một ngày Chung Minh Lý mang Đỗ Hiểu Hùng đi vào trong đó chơi cái máy chạy bộ, kết quả Đỗ Hiểu Hùng đi vào chứng kiến cơ ngực phồng lên của tráng nam ở nơi cử tạ, lập tức phát ra một tiếng cảm thán: “Thật lớn.” sau đó một mỹ nữ ngực to bên cạnh lập tức nháy mắt một cái với cậu, khiến cho Đỗ Hiểu Hùng xấu hổ khuôn mặt đỏ bừng, Chung Minh Lý tức giận đến mức đỉnh đầu bốc khói, từ đó về sau, phòng tập thể thao bị liệt vào điểm đen...

Hoa viên ngoài trời, Đỗ Hiểu Hùng thích nhất. Những lúc có nắng và khí trời không lạnh, cậu thích đến hoa viên ngắm cảnh. Hoa viên có một con đường nhỏ thật dài được lát bằng những vỏ sò rất nhỏ, dẫm lên sẽ phát ra rất nhiều tiếng vỏ sò cọ xát nho nhỏ, khi có cơn gió nhẹ không quá lạnh thổi qua, Đỗ Hiểu Hùng cảm thấy mình tựa như đang đi trên bờ biển.

Phía cuối hoa viên ở hai bên có hai cái bếp BBQ, Đỗ Hiểu Hùng có chút tiếc nuối nghĩ không thể mang theo nhóm bạn học của mình tới nơi này nướng đồ ăn.

Nhưng Đỗ Hiểu Hùng đối với việc sử dụng mấy thứ phương tiện này vẫn có chút không hợp, cậu cảm thấy bản thân rất cuộc vẩn là có điểm danh bất chính ngôn bất thuận ở nơi này, thời điểm một mình một người vẫn là cảm thấy là lạ.

Khiến cho Đỗ Hiểu Hùng cảm thấy tung tăng chính là cậu trở thành trợ lý việc nhà của Chung Minh Lý — danh từ này là Đỗ Hiểu Hùng học được từ TV. Cậu giặt quần áo, quét nhà, lau nhà, giữ cho nhà cửa sạch sẽ, cậu cảm thấy có thể vì nơi ở mới này cố gắng làm việc là một điều quang vinh cùng hạnh phúc. Có tiền ra tiền, có sức ra sức thôi, Đỗ Hiểu Hùng cậu tuy rằng chỉ không nổi phí quản lý, nhưng cậu vẫn có thể vì duy trì cái nhà này mà ra một phần sức.

Nhưng điều này làm cho Chung Minh Lý thực muốn học máu, mặc dù có thời điểm thấy Đỗ Hiểu Hùng vội trong vội ngoài hoặc là sẽ báo cho mình bản thân hôm nay vệ sinh những chỗ nào, rất có cảm giác ‘tiểu thê tử’ hiền lương thực đức. Nhưng hẳn gọi Đỗ Hiểu Hùng vào đây ở chứ không phải bảo cậu làm những điều này a a a! Hẳn là muốn sung cậu, cũng không phải là để cậu làm việc nhà.

Chính là vô luận hẳn nói rõ hẳn đã thuê người giúp việc chuyên nghiệp trong một trung tâm nổi tiếng đến xử lý hết thấy việc nhà, không cần Đỗ Hiểu Hùng cùng người khác tranh công việc, Đỗ Hiểu Hùng vẫn khư khư cố chấp làm đến bất diệc nhạc hồ*, hơn nữa còn tràn ngập cảm giác thành tựu...

(*Bất diệc nhạc hồ: Đây là một câu thành ngữ trong tiếng trung quốc, dùng để bỏ nghĩa cho: “hình dung, động tác, trạng thái” tới một mức độ cực đoan ở trong câu đứng trước nó.)

Mỗi lần thấy đôi mắt to tròn long lanh lóng lánh kia, Chung Minh Lý cũng không thể mạnh mẽ cưỡng chế cậu không được làm việc nhà.

Nhưng đối với vị giúp việc kia, hẳn cũng thực phiền muộn. Khu chung cư của Chung Minh Lý tuy rằng rất lớn, nhưng bởi vì người ở rất thưa thớt, bản thân hẳn cũng không phải kẻ lười thôi, cho nên kỳ thật công việc vệ sinh cũng không nặng nề. Mỗi cuối tuần đến thanh lý chút phục vụ phí là có quần áo, drap giường sạch thơm cùng lượng rau quả kích xù trong tủ lạnh, có thể nói là một giao dịch ưu đãi.

Mà hiện giờ lại có thể có người muốn hại hẳn mất đi một khách hàng chất lượng tốt như vậy, vị giúp việc kia mỗi lần thấy Đỗ Hiểu Hùng liền vẽ mặt ai oán, sau đó không thèm để ý đến lời nói “nơi này tôi lau qua

rồi”, “nơi đó tôi cũng đã lau qua”, mà cố gắng dùng khăn lau cho mọi thứ đã sáng bóng càng thêm sáng bóng.

Chung Minh Lý đau đầu nhìn hai người gây chiến, thuận tiện chia buồn một chút cho mớ đồ dùng nhà mình.

Điều làm cho Đỗ Hiểu Hùng cao hứng chính là, cậu có thể ở nhà nhân nhả ăn cơm tối mà không cần giống như trước đây, hết khóa học vội vàng ăn xong liền tới nhà Chung Minh Lý, hại cậu không phải dạ dày đau thì là tiêu hoá rối loạn.

Có lẽ bạn sẽ nói, a, thật tốt a, cậu có thể nấu cơm cho Chung Minh Lý ăn. Nhưng mà... Đỗ Hiểu Hùng kỳ thật có một bí mật nhỏ nhỏ khó mà mở miệng, đó là cậu không biết nấu đồ ăn Trung Quốc!

Trước kia thời điểm còn ở một mình, Đỗ Hiểu Hùng đều là mua cơm hộp loại năm mươi đồng ở bên ngoài mà ăn.

Mặc dù có người nói đầu bếp về nhà cũng không nấu nướng, chúng ta có thể lý giải —— dù sao đi làm đã nấu nướng, tan tầm cũng lại nấu nướng, sớm muộn gì khi cũng có ngày nhìn thấy xẻng nồi liền nôn.

Nhưng Đỗ Hiểu Hùng không biết nấu cơm khiến cho người ta cảm thấy lạ, cậu không phải học làm món tây sao? Tuy nói thế giới đại bất đồng, nhưng có câu gọi là thông hiểu đạo lý, chung quy không đến mức đốt đặc cán mai chứ? Nhưng mà Đỗ Hiểu Hùng đích thật là dờ ra với thực đơn món Trung...

Sau khi thấy qua vẻ mặt ngốc lảng của Đỗ Hiểu Hùng, Chung Minh Lý an ủi cậu: “Không sao cả, hiện tại rất nhiều nữ nhân đều không biết nấu cơm, các cặp vợ chồng đều ăn ở bên ngoài, cho nên ngành nghề ăn uống mới phát triển mạnh như thế. Kỳ thật tôi còn muốn cảm tạ những nam nam nữ nữ không biết nấu ăn này.”

Kết quả tự nhiên đưa tới là Đỗ Hiểu Hùng càng thêm bị phẫn.

May mắn Chung Minh Lý bởi vì thường xuyên phải xã giao, kỳ thật thời điểm ở nhà ăn cơm cũng không nhiều. Đỗ Hiểu Hùng tuy rằng không đến mức lại đi mua cơm hộp bình dân như trước kia, nhưng mà ăn uống cũng rất đơn giản, ngẫu nhiên thêm chút món ăn mà thôi.

Tỷ như hôm nay. Trước mặt Đỗ Hiểu Hùng bày một cái đĩa lớn, trên đĩa là mấy khối thịt cở dê được nướng chín kỹ đến nát ra, đây là món nước sốt thịt dê hôm nay đã học trên lớp.

Đang lúc Đỗ Hiểu Hùng chuẩn bị hưởng mỹ thực, Chung Minh Lý cư nhiên về sớm.

“A, như thế nào mua cở dê? Lần sau mua thịt cừu đi, cái đó ăn mới tốt, đừng tiết kiệm như vậy.” Tuy rằng tiểu động vật không thích phô trương lãng phí là thói quen tốt, nhưng mà bạc đãi bản thân như thế, hấn thân làm ‘ông xã’ cảm thấy thật mất mặt.

Đỗ Hiểu Hùng thấy Chung Minh Lý đi tới xem đĩa thịt dê, kích động muốn lấy đi, lại bị Chung Minh Lý ngăn cản.

“Dầu xầu cuối cùng cũng phải gặp cha mẹ chồng, để tôi ném thử hương vị.” Chung Minh Lý nghĩ Đỗ Hiểu Hùng là thẹn thùng, không để ý đến động tác của cậu, trực tiếp cầm lấy cái nĩa trên bàn xiên một khối thịt dê bỏ vào miệng.

Đỗ Hiểu Hùng muốn ngăn trở, đã không còn kịp nữa rồi, nhất thời hai má đỏ lên, một bộ dáng sắp khóc đến nơi.

“Ngô... Thịt nấu như thế nào quá lửa lại còn nát như vậy...” Chung Minh Lý chưa từng ném qua món thịt như vậy, nhất thời lẹ miệng nói ra.

“...” Tôi biết chứ. Từng hạt lệ to nhất thời từ trong mắt Đỗ Hiểu Hùng rơi xuống, sau đó biến thành hai dòng suối nhỏ, dọc theo khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn uốn lượn chảy xuống, thấm ướt mảng áo trước ngực.

Chung Minh Lý thật là hối hận không kịp a, nhất thời lẹ miệng, cư nhiên làm cho Đỗ Hiểu Hùng khóc đến lê hoa đài vũ. Tuy rằng hấn cũng từng xấu xa nghĩ tới bộ dáng khi khóc của Đỗ Hiểu Hùng, nhất định thực chọc người triu mến, nhưng tình cảnh phát sinh mà hấn ảo tưởng là ở trên giường chứ không phải dưới loại tình huống này. (dê tiện =.=)

“Hiếu Hùng đừng khóc, kỳ thật cũng không phải khó ăn như vậy, món tương này cũng không tồi. Người cũng có lúc lỡ tay a, Hiếu Hùng về sau nhất định càng làm càng tốt a.” Chung Minh Lý luống cuống tay chân an ủi, để tỏ ra chân tình, lại lấy nữa xiên một khối thịt ăn.

Đỗ Hiếu Hùng nhìn hẩn, tiếp tục khóc thút thít ở trong lòng hô to: ‘đó là canh cặn, đó là canh cặn a!’

Thịt dê khó ăn như vậy thực ra không thể trách Đỗ Hiếu Hùng, chúng nó là dùng làm tương chứ không phải dùng làm thức ăn. Để làm tương (sốt), thịt dê này vốn là cùng một đồng rau dưa bỏ vào lò nướng trong một giờ, sau đó lại mang cả thịt lẫn rau cho thêm rượu đỏ nấu khoảng sáu giờ, mới ngao thành canh nguyên chất nền tảng cho việc làm tương.

Tuy rằng thịt dê nấu qua thể này thật sự chẳng ra gì, nhưng Sử Đế Phân không muốn trực tiếp vứt đi, cho nên hỏi ai nguyện ý lấy về nhà ăn, trời sanh tính tiết kiệm Đỗ Hiếu Hùng tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Nhưng cậu không nghĩ tới Chung Minh Lý giữa chừng trở về, còn tưởng rằng này là do cậu làm —— tuy rằng theo một phương diện nào đó mà nói đúng là do cậu làm thật —— không chỉ có ăn lại còn phê bình.

Trái tim thủy tinh nhỏ bé của Đỗ Hiếu Hùng tan nát. Cậu không dám cùng Chung Minh Lý nói thứ này kỳ thật là canh thừa, Chung Minh Lý vì cậu ăn cơm hộp giá rẻ mà đã từng tức giận, cũng không cho phép cậu vì tiết kiệm tiền mà lại ăn những món có hại nữa. Nhưng mà không nói cậu lại không cam lòng, để Chung Minh Lý nghĩ rằng mình nấu món Tây —— đồ ăn Trung Quốc còn chưa tính —— khó ăn như vậy, lòng tự trọng của cậu đã bị đả kích rất lớn.

Vì thế một đêm này, hai người đều cực kỳ thương tâm phiền muộn mà vượt qua.

Chung Minh Lý dịu dàng ôm Hiếu Hùng, hôn lỗ tai của cậu, âu yếm cậu, nhưng Đỗ Hiếu Hùng chính là một đêm rơi lệ không thêm để ý đến hẩn.

‘Bà xã tay nghề có kém đến đâu, cũng không có thể oán hận chỉ có thể cổ vũ, bằng không cô ấy chẳng những sẽ không nấu cơm cho mình nữa, còn có thể hận mình cả đời.’

Chung Minh Lý bị ai nghĩ đến lời nhóm nhân viên ăn cơm hộp của vợ trong công ty chân thành khuyên bảo.

Cái gọi là thất thân là chuyện nhỏ, mặt mũi mới là chuyện lớn. Đỗ Hiếu Hùng tuy rằng không dám cùng Chung Minh Lý nói chuyện canh thừa, nhưng cậu có thể lại làm một khoản cơm Tây để chứng minh tiêu chuẩn của mình a, cho nên trải qua một phen cân nhắc, Đỗ Hiếu Hùng quyết định chọn món mì om hải sản nước dùng.

Kỳ thật đây là món thập cẩm của chính Đỗ Hiếu Hùng, nhưng nó đơn giản dễ dàng làm, sự cố ngoài ý muốn phát sinh xác suất rất nhỏ, hương vị ngon lại dễ ăn, vì thế Đỗ Hiếu Hùng rất có tự tin cùng Chung Minh Lý ước định phải cho hẩn thưởng thức một chút tay nghề chân chính của mình.

Mà trong lòng Chung Minh Lý đồng thời cũng tràn đầy chờ mong, cùng mặc niệm: ‘lần này đánh chết cũng phải nói là ăn ngon...’

Đỗ Hiếu Hùng chọn món này kỳ thật còn có một nguyên nhân, bởi vì hôm nay bọn cậu học chính là món này.

Nhào bột nhào, thêm vào trứng gà cùng dầu rồi lại nhào bột, tùy theo ý thích mà hoà vào sốt cà chua hoặc hương thảo cô đặc để tạo thành hương vị mình muốn. Sau đó lăn đều thành một đoạn tròn lớn dần mà độ dày vừa phải, lại kéo rộng ra, rồi rải bột mì lên, phơi lên hong gió một chút là có thể nấu.

Thanh niên bây giờ, nói thật đều là thuộc tộc ăn nhanh, toàn mua có mì nấu sẵn, tự mình động thủ làm hoặc ‘sẽ làm’ lại không còn mấy người.

Cho nên các học sinh tuy rằng một bên cảm thấy ‘rất thú vị a, hóa ra mì là được làm như thế này’, một bên lại oán hận: ‘người nước ngoài thật là ngốc a, dùng máy móc làm không phải tốt lắm sao? Lại làm thủ công, niên đại nào rồi chứ.’

Hoàn toàn coi thường Sử Đế Phân đối với loại mì do hàng loạt máy móc làm ra của siêu thị khinh bỉ: “Mì này vừa nấu liền dính, hoàn toàn là do không thêm trứng gà, rắc rưới thành phẩm không hề dai.”

“Thế nhưng các cậu không cảm thấy mì làm như thế này sẽ tràn ngập tình cảm của người làm ra sao?” Đỗ Hiểu Hùng thuần chân nói, dụng tâm làm được mì sợi, tươi mới này khẩu cảm này tuyệt không có loại mì sản xuất hàng loạt chi phí thấp bán bên ngoài nào có thể so sánh được.

Chúng nam sinh hít vào một ngụm khí lạnh.

“Cậu thường ngày coi kịch nhiều lắm hả? Tiểu Nhật Bản gì đó hại người a, nhìn xem đứa nhỏ này.”

“Ai cười cậu thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

“Lê Lê, cậu nên hướng tiểu Hùng học tập, nhiều hiền tuệ a.”

“Muốn chết, làm cái gì mà xả lên người của tớ. Cẩn thận tớ đem cậu thành bột mì gói lại.”

“...” không để tâm các bạn học trêu ghẹo, Đỗ Hiểu Hùng vui vẻ đem mì tự mình làm dùng giấy bạc bao lại, chuẩn bị mang về nhà làm bữa ăn tình yêu.

Đỗ Hiểu Hùng biết tình cảm có thể làm ra mỹ thực cảm động lòng người, nhưng cậu không biết là, không kinh nghiệm sẽ làm ra mỹ thực làm khó người ta, điều này Đỗ Hiểu Hùng qua tối nay sâu sắc lĩnh hội được.

Màn hình quay về đi, trở lại trước lúc bị kịch còn chưa phát sinh, lúc này Đỗ Hiểu Hùng vừa mới lòng tràn đầy vui mừng mang theo món mì tình yêu của mình về đến nhà, bắt đầu chuẩn bị làm nước dùng hải sản.

Hành tây cùng khoai tây xắt thành khối nhỏ, sau đó dùng bơ đảo nửa phút, thêm vào tôm, bào ngư, canh cá nấu trong ba mươi phút.

Cà chua bỏ cuống, cái đáy cắt chữ thập, bỏ vào nước nóng mười giây, bóc lớp vỏ ngoài. Bỏ hạt bên trong ra, lưu lại thịt cà chua, lại cắt thành miếng nhỏ, chờ nước dùng hải sản nấu gần được liền thêm vào.

Cuối cùng thêm bơ nóng, muối cùng bột hồ tiêu, là ổn, thấy nước dùng hải sản đã được rồi, chuẩn bị nấu mì. Đỗ Hiểu Hùng vui vẻ mở bọc giấy bạc gói mì ra...

‘Ầm ầm –’ trời đột nhiên vang lên tiếng sét...

Chung Minh Lý hôm nay đặc biệt hoãn lại hết thầy an bài, để đúng giờ về nhà ăn mỹ thực Đỗ Hiểu Hùng tự mình làm. Hắn còn đặc biệt mua bó hoa bách hợp, hắn cảm thấy Đỗ Hiểu Hùng thuần chân khả ái phối hoa bách hợp trắng là thích hợp nhất.

Ánh nến ấm áp mờ ảo, phủ lên bách hợp thuần trắng một viên ánh kim, hắn cùng tiểu Hùng ngồi ở bên bàn dùng bữa Tây tình yêu của tiểu Hùng, dưới sự nhu tình mật ý, hắn ôm Đỗ Hiểu Hùng đi vào phòng, nhiệt liệt lửa cháy đến góc.

Một bên ảo tưởng, Chung Minh Lý tâm tình vui sướng mở cửa, sau đó...

‘Ầm ầm –’ hắn bị sét đánh.

Đỗ Hiểu Hùng cúi đầu, thấy Chung Minh Lý tiến vào, đáng thương đi tới, đôi mắt chớp chớp, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, nước mắt cơ hồ sắp tuôn rơi.

“Làm sao vậy? Cát trúng tay? Hay là nấu bị khét? Đốt trụ rồi?” Chung Minh Lý vội vàng hỏi han, nghĩ đến lần trước Đỗ Hiểu Hùng cũng là vì đồ ăn mà khóc, lần này lại phát sinh cái gì ‘ngoài ý muốn’ nữa đây?

“Sợi mì... Tôi tự mình làm... Biến thành... viên...” Đỗ Hiểu Hùng chỉ vào một cái gói giấy bạc trong phòng bếp, ủy khuất nói.

Chung Minh Lý đi qua nhìn, vội vàng lấy tay giơ lên che miệng lại, không cho tiếng cười phát ra.

Đỗ Hiểu Hùng làm mì sợi này tuy rằng có nhào qua bột mì cũng cho hong gió qua một hồi, chỉ là dù sao cũng mới làm cho nên còn mang theo không ít hơi nước, bị Đỗ Hiểu Hùng dùng giấy bạc bọc lại còn trải qua một vòng xóc nảy khi đi về nhà, mì sợi liền dính cùng một chỗ phân không ra được, biến thành viên mì.

Nghĩ đến trước lúc rời nhà, bộ dáng Đỗ Hiểu Hùng chỉ tại tất đắc (đại khái là vẻ đắc chí nghĩ việc chắn chắn thành công) kia, kết quả lại bị sơ suất nhỏ này phá tan, khó trách tiểu Hùng khóc thê thảm như vậy.

Chung Minh Lý qua đi dịu dàng sờ sờ đầu Đỗ Hiểu Hùng, an ủi: “Nước dùng hải sản của em tôi ném rồi, hương vị tốt lắm, tiểu Hùng nhất định thực dụng tâm làm, đúng không? Mì tuy rằng đã xảy ra chút sơ suất, bất quá còn có thể dùng, đến, chúng ta đến làm nước dùng hải sản nấu ngật đắng (hình như là viên bột).”

Chung Minh Lý kéo bàn tay nhỏ nhắn của Đỗ Hiểu Hùng đi vào phòng bếp, sau đó cầm lấy viên bột kia, lấy tay kéo xuống từng viên từng viên nhỏ, sau đó ném vào trong nồi.

“Không ai quy định nhất định phải ăn mì, đúng không? Trong nhà tôi thích thể nào liền nấu như thế ấy.” Chung Minh Lý sủng nịch đối Đỗ Hiểu Hùng cười cười.

“Àn.” Đỗ Hiểu Hùng dùng sức đáp lời, Chung Minh Lý không giấu cợt cộ, còn giúp cậu giải vây, Đỗ Hiểu Hùng thực cảm động sự săn sóc của Chung Minh Lý.

Nhưng mà săn sóc giải vây chính là săn sóc giải vây, Đỗ Hiểu Hùng vẫn không cam lòng lần không hoàn mỹ này, lại yêu cầu nấu bữa Tây cho Chung Minh Lý ăn.

Chung Minh Lý rốt cục biết được, Đỗ Hiểu Hùng nhu thuận đáng yêu, tính tình đến thời điểm này, hóa ra cũng là một tiểu quật hùng a (gấu nhỏ bướng bỉnh quật cường).

Bất quá cũng là bướng bỉnh khả ái. Chung Minh Lý nghĩ tình nhân trong mắt ra Phan An, đồng thời bắt đầu cầu nguyện hy vọng món Tây lần này của tiểu Hùng nhất định phải thuận lợi.

‘Tôi thích em ấy nấu cơm Tây cho tôi, nhưng mà không hy vọng rơi vào loại kết cục giống như quyết đấu này, A-men.’

Xét thấy những sự cố vô tình ngoài ý muốn của Đỗ Hiểu Hùng lúc trước, Chung Minh Lý quyết định vì chính mình làm chút món ăn ‘an toàn’, hơn nữa tuyên bố bữa cơm lãng mạn dưới ánh nến đầu tiên vào đêm đó sẽ do Đỗ Hiểu Hùng nấu. Nếu thành công, kia tự nhiên sẽ gia tăng lòng tin của Đỗ Hiểu Hùng, cho dù vạn nhất vẫn là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn cũng sẽ đem trách nhiệm đặt ở trên người mình.

Cuối cùng hắn chọn món cá hồi chiên phôi sốt đậu nành, nước sốt dễ dàng làm, cơ bản không có khả năng phát sinh sai lầm, màu sắc phối hợp rất đẹp mắt, không thể ăn cũng có thể nhìn, có thể nói là sự chọn lựa vạn vô nhất nhất (không có sơ hở).

Bất quá thấy Đỗ Hiểu Hùng chu cái miệng nhỏ nhắn lải nhải “tôi ghét nhất ăn đậu nành”, “ăn đậu nành thật giống như đang ăn cỏ”, “tôi đã nhiều năm không chạm qua đậu nành”, Chung Minh Lý một bên vì Đỗ Hiểu Hùng biểu lộ tâm tính tiểu hài tử mà cố nén cười, một bên thầm nghĩ: ‘tôi cũng không thích ăn a, nhưng này cũng là vì thể xác và tinh thần khỏe mạnh của chúng ta mà suy nghĩ.’

Đỗ Hiểu Hùng cảm thấy thứ bảy này đến đặc biệt lâu, cậu mở quyển sổ tay nhỏ bé, cuối cùng ngày cuối tuần được mong đợi này cũng đã đến.

Sáng sớm, Đỗ Hiểu Hùng xấu hổ cùng lo sợ bị Chung Minh Lý kéo đi siêu thị mua nguyên liệu.

Lần trước Đỗ Hiểu Hùng cùng người giúp việc đại chiến, Chung Minh Lý cuối cùng đưa ra một biện pháp hoà hợp. Việc nhà để cho người giúp việc, mua thức ăn thuộc về Đỗ Hiểu Hùng. Đỗ Hiểu Hùng ngẫm lại, vẫn là có lợi, bởi vì người giúp việc hỗ trợ mua thức ăn luôn lãng phí rất nhiều, mà chính mình đi mua có thể tiết kiệm một số tiền đáng kể.

Kỳ thật Đỗ Hiểu Hùng đã nhiều lần tỏ rõ loại chuyện mua thức ăn ‘vắt vả mà nhảm chán’ này giao cho cậu thì tốt rồi, Chung đại chủ tịch nhất định có việc quan trọng hơn có thể làm, tỷ như lên mạng nói chuyện phiếm đánh thái cực, hẳn không đi cùng cũng không có sao.

Chính là Chung đại chủ tịch lời lẽ đánh thếp phản bác, loại chuyện cùng nhau mua thức ăn này có thể giúp cho cường thân kiện thể, hiểu biết dân sinh (cuộc sống mọi người) đồng thời show vận động ân ái bình dân này còn có năng lực xúc tiến tình cảm ‘vợ chồng’, một tuần chỉ có một lần tuyệt không thể bỏ qua, thần thần sát sát, phạt phạt. Hơn nữa Đỗ Hiểu Hùng lúc trước cũng chưa từng đi cái siêu thị kia, bản thân có nghĩa vụ dẫn đường.

Đỗ Hiểu Hùng không lay chuyển được Chung Minh Lý, chỉ có thể cúi đầu bị hắn kéo bàn tay nhỏ bé cùng nhau hướng siêu thị bước đến.

Đi đến siêu thị, Đỗ Hiếu Hùng lại cảm thán siêu thị cao cấp cùng khu chợ bình dân thật bất đồng.

Trước kia phụ cận nhà cậu chính là cái chợ truyền thống, một cái sạp nối tiếp một cái sạp, buổi sáng từng con heo con bò tươi mới được chuyển đến chợ, sau đó nhóm tiểu thương liền trực tiếp trước sạp phân thịt. Nhóm dân trồng rau sẽ lớn tiếng hét rau củ của mình mới vừa hái xuống, người bán cá thỉnh thoảng giết một con cá sống, sau đó đem máu quét lên một con cá khác, làm cho chúng nó thoát nhìn giống như mới vừa mổ bụng. Chợ luôn tràn ngập mùi tanh của cá cùng thịt tươi, bởi vì không phải tại trong nhà, luôn ẩm thấp mà lầy lội, nếu trời mưa liền càng hồng ướt.

Đỗ Hiếu Hùng từ nhỏ cùng mẹ tại khu chợ này mua thức ăn giảm giá, thẳng đến khi Chung Minh Lý dẫn cậu đến siêu thị cao cấp gần chung cư, cậu mới biết được chợ cũng có thể ở trong nhà sạch đẹp thế này.

Cả siêu thị như một cửa hàng tổng hợp cao cấp, vừa đi vào chính là hoa quả tươi ngon ướt nước, sau đó bên tay phải là rau dưa tươi mới được rửa sạch đóng gói dầy màng, lại đi vào tiếp nữa là thực phẩm vật dụng được phân loại sắp xếp lên các quầy trưng bày rất dài, rượu, đồ hộp, quà vặt, thức ăn nhanh vật phẩm hàng ngày đều chỉnh chỉnh tề tề nằm trên đó. Bên trong sáng sủa rộng rãi, có mở điều hòa, nhiệt độ vừa phải không làm cho người ta cảm thấy rét lạnh, hơn nữa tuyệt không sẽ có vị tanh cá thịt của hàng chợ.

Đỗ Hiếu Hùng cùng Chung Minh Lý đi vào trước quầy bán cá, bên trong cá sớm đã mổ bụng, bỏ nội tạng rửa sạch sẽ, chỉnh chỉnh tề tề đặt ở trên đá nhuyển bảo trì tươi mới. Cá hồi được sắp ở giữa, một loạt cá mới, tươi ngon phì nộn, trắng hồng đan xen đẹp mắt làm cho người ta nhìn thấy mà thèm nhỏ dãi ba thước.

Chung Minh Lý chọn một khối tươi ngon nhất, kêu nhân viên bọc lại, bỏ vào trong rổ Đỗ Hiếu Hùng xách theo.

“Rất mắc nga, cũng không thể mắc cả.” tuy rằng thấy cá hồi kia tươi mới, Đỗ Hiếu Hùng cũng lòng thêm ăn đại động, bất quá vừa nghĩ tới giá cả, thiên tính quẩn gia cần kiệm lại phát tác.

Chung Minh Lý yêu thương xoa đầu Đỗ Hiếu Hùng, sau đó ôm eo cậu tiếp tục nghênh ngang dạo siêu thị.

Đỗ Hiếu Hùng bị hấn làm cho lúng túng đến không biết nên nhìn đi đâu. Muốn tránh thoát, kết quả bị Chung Minh Lý ôm càng chặt, lại trốn, Chung Minh Lý mất mang ý xấu nhéo eo của cậu một phen, Đỗ Hiếu Hùng sợ ngứa nhất thời ‘a ——’ một tiếng kêu lên, sau đó mặt lập tức hồng so với trái thanh long còn hồng hơn.

May mắn buổi sáng siêu thị ít người, bằng không Đỗ Hiếu Hùng phỏng chừng phải tại trên mặt gạch men trơn bóng của siêu thị làm chuột chũi đào động rồi.

“Phối hợp sẽ khoan dung, kháng cự sẽ nghiêm phạt, hanh hanh.” Chung Minh Lý hảo chỉnh dĩ hạ (bạn vẫn ung dung) ‘uy hiếp’. Sau đó lại xấu xa bổ sung “Em nếu thẹn thùng, có thể vùi đầu vào lòng tôi.”

Khóc không ra nước mắt Đỗ Hiếu Hùng đành phải làm đà điều cúi thấp đầu ‘dựa sát vào’ Chung Minh Lý bên cạnh. Chung Minh Lý thì rất có cảm giác đại tài chủ mang theo mỹ quyền như hoa đạo chơi tỉnh thành.

Kéo ‘mỹ quyền’ đi vào hàng ăn vặt, Chung Minh Lý lại bắt đầu cuồng càn quét. Nhìn thấy hấn đem khoai tây chiên, chocolate, quả hạch đều bỏ vào trong rổ, Đỗ Hiếu Hùng tò mò hỏi: “Minh Lý cũng thích ăn vặt?”

“Cho em đẩy. Em thích thứ cái gì liền tự chọn đi lấy.” Chung Minh Lý trái lại không chút do dự đáp. Trong tiềm thức, hấn cảm thấy người hoặc động vật khả ái đều thích ăn quà vặt đi. Hơn nữa nếu mình không chủ động mua quà vặt, Đỗ Hiếu Hùng sẽ không nói ra mong muốn của bản thân. Chung Minh Lý hiểu được nguyên nhân tâm tính cẩn trọng này, cho nên chỉ có thể chậm rãi dẫn dắt Đỗ Hiếu Hùng thả lỏng tình cảm của bản thân.

Khuôn mặt Đỗ Hiếu Hùng nóng nóng, không nói gì, bất quá cũng bắt đầu động thủ chọn món quà vặt mình thích.

Hai người mua hết những thứ nên mua cùng không nên mua, thanh toán tiền, lúc cầm bao lớn bao nhỏ chiến lợi phẩm rời khỏi siêu thị về nhà, lại không biết hành vi thân mật của bọn họ sớm bị người nào đó đặt vào trong mắt.

“Chủ tịch?” Thời điểm Trần Quân Như mới vừa từ xa nhìn thấy Chung Minh Lý, trong lòng một trận mừng như điên. Cô hôm nay là đi thăm bạn bè, cho nên thuận đường vào trong siêu thị mua chút hoa quả làm

quà, cô biết Chung Minh Lý ở gần đây, cũng không nghĩ đến lại có thể nhìn thấy hắn.

Nhưng khi cô chuẩn bị tiến lên chào hỏi, tươi cười ngưng kết ở trên mặt cô. Cô thấy Chung Minh Lý thân thiết ôm một nam sinh thanh tú, trong tay mang theo bao lớn bao nhỏ thực phẩm rời đi.

Hồi tưởng lại nhóm đồng sự đoán Chung Minh Lý trong nhà ‘có người’, Trần Quân Như lắc đầu liêu mạng phủ nhận hình ảnh mình vừa chứng kiến.

Chung đại chủ tịch của cô, Chung đại chủ tịch cô vẫn thăm mền, như thế nào có thể giấu trong kim ốc lại là một nam sinh a?

Nhất định là cô nhìn lầm rồi, đúng vậy, khẳng định nhìn lầm rồi.

Không biết đến đoạn tiểu nhạc đệm này, hai người vẫn tiếp tục ân ân ái ái ôm eo về đến nhà.

Chung Minh Lý sớm vì đêm nay chuẩn bị đầy đủ. Lần trước chỉ mua bó bách hợp gia tăng không khí, kết quả lại bởi vì sự cố mì sợi mà làm cho bó hoa đáng thương bị bỏ ở một bên, đến sáng ngày thứ hai đã biến thành xác hoa ướp lạnh nằm ở trên giá ngay cửa lên án quá khứ bị thảm bị người vứt bỏ.

Đỗ Hiểu Hùng nhìn thấy Chung Minh Lý bố trí xong bàn ăn vừa vui lại vừa cảm động vừa... áp lực rất trầm trọng.

“Không cần long trọng như vậy đi, Minh Lý.” Đỗ Hiểu Hùng có chút khấn trương nói.

“Đây chính là bữa tối ánh nến lãng mạn lần đầu tiên của chúng ta do tiểu Hùng xuống bếp, như thế nào có thể tùy tiện a. Tôi muốn thật nhiều thật nhiều năm sau, cũng sẽ nhớ lại lần đầu tiên này.” Chung Minh Lý thâm tình nói.

Xem ra Minh Lý rất coi trọng bữa cơm lần này, mình cũng không thể lại mắc sai lầm, nhất định phải biểu diễn mặt tốt nhất cho Minh Lý thấy.

“Minh Lý... Chính là tôi rất... Khấn trương a, vạn nhất... Vạn nhất tôi thất bại thì làm sao đây?” Đỗ Hiểu Hùng có điểm lắp bắp.

“Không có việc gì đâu, thoải mái đi, coi như đây chỉ là một lần thực hành tại lớp, đem mặt bình thường của em bày ra là tốt rồi.” Chung Minh Lý an ủi.

“TV là nói thế nào? Món ăn tuyệt nhất là được đầu bếp dụng tâm làm, chỉ cần dùng tâm, thực khách nhất định có thể cảm nhận được tình cảm nồng đậm bên trong. Cho nên tiểu Hùng không cần gây cho mình áp lực quá lớn, chuyên tâm làm thì tốt rồi, tôi lên lầu không quấy rầy em, em làm xong thì kêu tôi.”

Chung Minh Lý tại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Hiểu Hùng dùng sức hôn một cái liền đi lên lầu.

Đỗ Hiểu Hùng thấy Chung Minh Lý lên lầu, hô một hơi, sau đó tự mình động viên, “Đỗ Hiểu Hùng cố lên, đây chỉ là đơn giản chiên một con cá hồi, không có gì đáng sợ !”

Tiếp sức cho mình xong, Đỗ Hiểu Hùng bắt đầu làm bữa tối dưới nền đầu tiên của mình.

Salad thì dùng của siêu thị, cho qua, cần tốn tâm tư chính là món chính, vì đây là Chung đại chủ tịch tự chọn.

Đỗ Hiểu Hùng dùng sa bố sạch sẽ bao lấy năm hột hồ tiêu đen, rau mùi tây cùng mỡ lá gia vị, cột chắc sau đó bỏ vào trong canh cá, thêm vào đậu nành nấu nửa tiếng. Sau đó canh đậu nành (vỏ xanh) dùng máy xay đánh nhuyễn rồi lọc qua, như vậy sẽ có được tương đậu thanh thủy bích lục, cuối cùng thêm chút tiêu trắng cùng chút muối.

Cá hồi chiên tới khi có màu hoàng kim, bên ngoài cháy sém bên trong trắng mịn.

Đỗ Hiểu Hùng xuất ra hai cái đĩa tròn nền trắng viền lam ánh xanh, rưới tương đậu nành lên, đặt cá lên trên, lại phối thêm rau ngò.

Màu trắng của đĩa là cái ao, màu xanh của tương đậu nành là nước hồ, màu hồng của cá hồi như là hồng cầm (1 loài cá) ở trong nước bơi qua, vì thế rau ngò kia chính là rong phiêu đảng.

Đỗ Hiểu Hùng nhìn thấy hai đĩa đồ ăn như họa này mà hài lòng cực kỳ.

Tắt đèn đi, châm nến. Đỗ Hiểu Hùng liền lên lầu kêu Chung Minh Lý xuống.

Chung Minh Lý nắm tay Đỗ Hiểu Hùng đi xuống cầu thang, cậu đối với bố trí đêm nay của mình thực vừa lòng, tốn nhiều tâm tư như vậy thật là đáng giá.

Khăn bàn mang màu xanh lá nhạt thanh lịch trải ở trên bàn ăn thật dài, phối thêm hoa văn màu đỏ tối, giá cắm nến màu bạc cắm vào cây nến thơm dài đặt ở giữa bàn, ánh nến chập chờn vì đêm tối mang đến một tia ấm áp nồng lung cùng lãng mạn. Giá nâng ly rượu ở dưới ánh nến phỉếm ra một loại quang mang u huyền, hai đĩa cá hồi như họa chứng thực ý nghĩ của mình.

Chung Minh Lý một bên say mê nhìn bức tranh này, một bên cảm thấy có chút quái dị. Ần, làm sao quái dị a? Bàn ăn bố trí không thành vấn đề, salad không thành vấn đề, cá không thành vấn đề...

Ánh mắt của hắn chậm rãi dò xét, đứng rồi... Hắn đột nhiên tỉnh ngộ.

Vì cái gì tại trên bàn ăn cách điệu tràn ngập lãng mạn phương tây lại xuất hiện hai, bát, cơm, trắng!

Thiếu chút nữa Chung Minh Lý cố nén cười không được, Đỗ Hiểu Hùng nhất định là không hiểu cách phối hợp một bữa Tây mới thành ra như thế, nhưng mà không thể cười, tuyệt đối không thể cười, bằng không Tiểu Hùng Hùng nhất định sẽ phát điên.

Đỗ Hiểu Hùng thấy Chung Minh Lý cầm tay vịn thang lầu khẽ run, miệng nhếch, khẩn trương hỏi han: “Làm sao vậy, Minh Lý? Có sai sót gì sao?”

“Không! Tôi là quá cảm động, tiểu Hùng làm thật tốt. Đến, chúng ta đi ăn đi.” Chung Minh Lý siết chặt Đỗ Hiểu Hùng hướng bàn ăn đi tới.

Mặc kệ cơm trắng hay cháo hoa, chỉ cần là người yêu nấu làm cho, phối hợp như thế nào cũng đều là tốt nhất!

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

H! H! H nha bà con (^ 0 ^)/

Chung Minh Lý khui một chai rượu, rót một ly cho mình, cũng rót một ly cho Đỗ Hiểu Hùng. Tuy rằng Đỗ Hiểu Hùng nói mình uống rượu sẽ say, thế nhưng lòng dạ lang sói của Chung Minh Lý chính là muốn cậu say nên đương nhiên là khuyên bảo tại bữa tối bên ánh nến lãng mạn như thế này, không uống rượu là rất không hợp với cảnh trí, dù sao ngày mai là ngày cuối tuần, cho dù say cũng có thể lười ở trên giường cả ngày.

Đỗ Hiểu Hùng đành phải nhấp qua một ngụm, gương mặt bạch bạch nộn nộn nhất thời ửng lên hai đóa mây đỏ, dưới ánh nến mờ ảo hiện lên tia nhu nhuận, đôi mắt to thanh triệt minh lượng (trong suốt sáng ngời) che kín một tầng hơi nước mỏng, làm cho người ta ‘thực chỉ đại động’.

Đợi cho ăn xong bữa tối, Chung Minh Lý ôm Đỗ Hiểu Hùng có chút hơi say đi đến cửa sổ sát đất, cùng nhau ngồi trên cái đệm lông cừu ngắm bầu trời đầy sao.

Đỗ Hiểu Hùng bởi vì uống chút rượu, thật sự trở lại bộ dáng con thú nhỏ, tại trong lòng Chung Minh Lý dụi a dụi, tìm được vị trí thoải mái, tiếp đó đem cả người mình oa ở trong lòng hắn, còn thích ý cọ cọ Chung Minh Lý.

Chung Minh Lý thấy Đỗ Hiểu Hùng hiếm khi phóng túng, cười cười hỏi: “Tiểu Hùng lúc trước vì cái gì nghĩ tới học làm món Tây?”

“Bởi vì món Tây khiến cho cha và mẹ tôi kết hợp cùng một chỗ.” Đỗ Hiểu Hùng thì thầm, “Cha tôi cùng mẹ tôi đều làm trong cùng một nhà xưởng. Cha là tài xế, mẹ là công nhân nữ, bởi vì hai người đều không có bao nhiêu tiền, cho nên thời điểm yêu đương bọn họ cũng là đến quán nước ăn kem, xem phim mà thôi.”

“Khi đó tiệm cơm Tây không nhiều lắm, cho nên có thể đến đó ăn một bữa cũng là chuyện đáng giá khoe, cảm thấy nó đặc biệt lãng mạn đặc biệt có thể diện. Vì thế cha tôi cũng rất cố gắng kiếm tiền, sau đó rót

cục vào một ngày mời mẹ ăn cơm Tây một lần, tiếp đó hướng mẹ cầu hôn. Mẹ thật cao hứng đáp ứng. Lúc ấy các bạn nữ của bà đều hâm mộ bà a, cảm thấy thật lãng mạn.”

“Lần đó là lần đầu tiên cũng là duy nhất cha mẹ ăn cơm Tây. Trước kia lúc mẹ dẫn tôi tản bộ, nhìn thấy tiệm cơm Tây đó hoài niệm khoảng thời gian cùng cha cùng một chỗ, đáng tiếc sau này tiệm cơm Tây đó bởi vì thành thị xây lại bị dỡ xuống. Hiện tại mở một tiệm cơm Tây mới tuy rằng rất đẹp, thế nhưng không có kỷ niệm xưa. Tôi nha, có lẽ từ nhỏ hay nghe mẹ kể về tiệm cơm Tây, cho nên đối với món Tây có hảo cảm đi. Tôi không phải người giỏi học hành, vậy nên tốt nhất đi học một nghề, vì thế liền đi học làm món Tây.”

“Sau khi thành tài, tôi còn có thể làm cho mẹ ăn a. Như vậy mẹ cũng không cần cô đơn tưởng nhớ cha.” nói xong lời cuối cùng, Đỗ Hiểu Hùng lại đột nhiên vui vẻ hẳn lên.

“Tiểu Hùng thật là một hảo hã tử hiếu thuận.” Chung Minh Lý dùng cảm nhẹ nhàng mà cọ cọ đầu Đỗ Hiểu Hùng.

“Vậy Chung tiên sinh vì cái gì mở tiệm cơm Tây?” Đỗ Hiểu Hùng hỏi.

Trước kia ngại thân phận khác biệt, Đỗ Hiểu Hùng không dám hỏi thăm chuyện của Chung Minh Lý. Bất quá nếu hai người đều từng biểu lộ tâm ý của nhau, còn cùng nhau sinh hoạt lâu như vậy, Đỗ Hiểu Hùng cũng bắt đầu hy vọng có thể hiểu hơn về Chung Minh Lý, cho nhau hiểu rõ đối phương, quan tâm đối phương, như vậy mới giống người yêu chứ.

“Tôi a, hồi còn thanh niên xuất ngoại du học học quản lý thương nghiệp, tôi chính là khi đó nhận thức Tô Trạch Tú, ngộ giao (quen nhầm) kẻ xấu a.” ngữ khí của Chung Minh Lý là cái dạng một hồi chuyện cũ không muốn nhớ lại.

“Khi đó mấy đại nam sinh ở cùng một chỗ, không một người biết nấu cơm, đành phải mỗi ngày cùng đi ăn ở bên ngoài. Từ pizza, hamburger, đến Trung Nhật Hàn các món, lại đến món pit-tet Tây, mỗi ngày đổi một món, đem mấy quán ăn to nhỏ gần trường đều ăn qua một lần, cổ vũ rất lớn cho nghiệp ăn uống phát triển. Sau tôi lại thấy mấy bài báo trên mạng luôn là một dạng vô cùng đau lòng nói về dân chúng hiện tại không nấu ăn chiếm đa số, tôi cảm thấy đây là một cái cơ hội làm ăn, không nấu ăn thật tốt a, quán ăn mới có sinh ý a, cho nên tôi trở lại mở tiệm cơm Tây.”

“A, không cảm động gì hết a.” Đỗ Hiểu Hùng chu cái miệng nhỏ nhắn oán hận. Nghĩ đến lần trước Chung Minh Lý an ủi mình cũng là nói như vậy.

Chung Minh Lý cười cười, hôn hôn cái cổ nhỏ của Đỗ Hiểu Hùng dưới ánh trăng như món đồ sứ trắng nõn thanh khiết trơn mịn, “Em muốn nghe chuyện cảm động? Tôi đây liền kể cho em một chuyện.”

“Thật lâu thật lâu trước đây, mẹ của tôi nhận thức cha tôi, khi đó cha tôi có một công ty nhỏ, nhưng mà sau đó lại kinh doanh không tốt mà phá sản. Thế nhưng tương phản là sự nghiệp của mẹ tôi lại càng ngày càng tốt, mỗi ngày đều ở bên ngoài đàm sinh ý xã giao, vì chăm sóc cùng giữ gìn gia đình, vì thế cha tôi ở nhà ‘giúp vợ dạy con’. Chính là mẹ tôi không thích cuộc sống như thế, bà hy vọng tìm một nam nhân càng mạnh càng tốt có thể làm cho bà ngưỡng vọng, vì thế sau một lần cãi nhau bà liền cùng cha tôi ly hôn, hơn nữa cướp được quyền giám hộ tôi.”

“Tuy rằng cướp được quyền giám hộ tôi, nhưng bà cũng không có thời gian chân chính chiều cố tôi, toàn là mời bảo mẫu người hầu. Em có biết bà rất thường nói một câu là gì không? Bà nói: ‘Minh Lý, thực xin lỗi, mẹ phải ra ngoài làm việc, chờ mẹ có được lợi nhuận lớn, chúng ta có thể trải qua những ngày sung sướng, đến lúc đó ta mời mười người bảo mẫu chiều cố con’”

Chung Minh Lý nói đến đây liền ngừng lại. Không gian yên tĩnh đột nhiên vương vấn một cổ bi thương.

Đỗ Hiểu Hùng quay đầu nhìn Chung Minh Lý, nhãn đồng của hắn tối đen không chút gợn sóng, chính là lẳng lặng nhìn cảnh sắc bên ngoài lớp thủy tinh. Nghĩ đến bản thân mới trước đây tuy rằng cuộc sống gian khổ, thế nhưng mẹ vẫn làm bạn cùng mình, vô luận tan tâm có mệt mỏi thế nào cũng đều nhất định cùng mình tán gẫu vui đùa, khiến cho kỷ niệm thời thơ ấu của mình chỉ có hạnh phúc cùng ấm áp, chưa từng trải qua thống khổ, bi thương hoặc tiếc nuối.

Đỗ Hiểu Hùng đột nhiên bắt đầu nảy sinh xúc động muốn ôm Chung Minh Lý, hắn cũng làm như vậy.

Cậu xoay người lại, hai tay vòng qua vai Chung Minh Lý ôm lấy tấm lưng rộng lớn hần, đầu nhẹ nhàng mà kê trên vai hần, “Minh Lý trước kia nhất định thực tịch tịch.”

“Àn.” Chung Minh Lý dịu dàng ôm eo Đỗ Hiểu Hùng, gương mặt khẽ cọ lên đầu cậu, “Tôi lúc trước có một con gấu Teddy, chính là lúc sinh nhật tôi mẹ đã tặng cho tôi, mỗi lần trước khi rời nhà bà sẽ nói: ‘Minh Lý ngoan, gấu nhỏ này sẽ thay thế mẹ bởi Minh Lý ngoan (chơi).’ vì thế dần dần thế giới của tôi cũng chỉ có mỗi mình con gấu Teddy kia. Tuy rằng sau này chậm rãi lớn lên, nhận thức không ít bằng hữu, thế nhưng về đến nhà, chung quy cảm giác sẽ bồi bên tôi chỉ có gấu Teddy.”

“Tôi biết, Tô tiên sinh đã nói với tôi.” Đỗ Hiểu Hùng vỗ vỗ lưng Chung Minh Lý mà an ủi.

“Kỳ thật ngày đầu tiên em đến, tôi vốn nghĩ, nếu Tô Trạch Tú tìm cho tôi một kẻ loạn thất bát tao tiến vào, tôi nhất định kêu quản lý đem hần đuổi đi.”

“Ách –” thân thể Đỗ Hiểu Hùng cứng đờ. Chung Minh Lý buồn cười vuốt ve thắt lưng cậu khiến cậu bình tâm.

“Nhưng khi tôi mở cửa, thấy bộ dáng em ngủ say trên ghế sa lon, lòng liền mềm đi. Tôi cảm thấy em nhất định là lễ vật trời ban. Tôi đã đánh mất tiểu hùng (gấu bông nhà anh), ông trời bồi thường tôi một ‘tiểu hùng’ lớn.”

“Em thuần chân khả ái như vậy, tuy rằng cuộc sống khốn khổ, thế nhưng không oán trách, sau khi nhận thức tôi cũng không có sa đoạ thay đổi chính mình. Mỗi ngày nhìn thấy em khoái khoái lạc lạc vì mục tiêu của mình mà cố gắng, tôi lại càng thích em hơn. Từ sau khi em đến nơi đây, căn nhà này không còn là một nơi chỉ để nghỉ ngơi nữa, nó trở nên tràn ngập nhân tính, ấm áp nhiều lắm. Mỗi lần nghĩ đến em ở nhà chờ tôi, người tôi yêu đang ở nhà chờ tôi, trong lòng liền cảm thấy có động lực. Bằng không tôi cố gắng làm việc như vậy là vì cái gì? Mỗi ngày về đến nhà, cô độc, lạnh lẽo thế lương một mình, lại có có ý nghĩa gì?”

“Tiểu Hùng a, em cũng thích tôi đúng không? Em tới nơi này không chỉ là vì em phải tới bồi tôi, đúng không? Em cũng thích nơi này mà?” Chung Minh Lý hai mắt mang theo chờ mong cấp thiết nhìn Đỗ Hiểu Hùng.

Đỗ Hiểu Hùng thấy ánh mắt chờ mong của hần, ửng hồng chậm rãi tràn lên bờ má. Cậu cũng thực thích Chung Minh Lý, chính xác mà nói là bị hần hấp dẫn, hần vẻ ngoài nam tính, sự nghiệp thành công đều là những điều mình khuyên mộ. Mặc dù lúc trước là bị bắt cùng Chung Minh Lý ‘đồng giường’, thế nhưng sự tử tế ngoài ý muốn khiến cho người chịu đủ nhân tình nóng lạnh như Đỗ Hiểu Hùng rất cảm động, rung cảm trong đời sống thường ngày cuối cùng biến thành yêu mến.

Kỳ vọng yêu và được yêu, tựa như mẹ cùng cha, Đỗ Hiểu Hùng rót cục ngưng ngưng gặt gặt đầu, sau đó học theo động tác hôn trước kia của Chung Minh Lý, nhẹ nhàng mà nhanh chóng đáp lên môi Chung Minh Lý, gương mặt bởi vì thẹn thùng mà hồng thắm, hồng đến tận mang tai.

Được Đỗ Hiểu Hùng đáp lại Chung Minh Lý cũng không hề khách khí, tay trái ôm chặt thắt lưng Đỗ Hiểu Hùng, sau đó tay phải nhẹ nhàng đỡ lấy sau cổ Đỗ Hiểu Hùng, khàn khàn nói: “Tôi dạy em như thế nào là hôn môi...”

Nói xong Chung Minh Lý đầu tiên khẽ cắn môi Đỗ Hiểu Hùng vài cái, sau đó bắt đầu liếm viền môi nhỏ nhẩn của cậu, vừa lòng nhìn thấy môi Đỗ Hiểu Hùng bởi vì nhiễm thượng khẩu thủy (aka nước miếng) của mình mà sáng bóng lên lấp lánh yêu dị. Hần dùng đầu lưỡi đảo qua kẻ hở giữa đôi môi Đỗ Hiểu Hùng, liếm qua hàm răng như tiểu bạch ngọc.

“Ng Sloan, mở miệng.” Chung Minh Lý dụ dỗ. Đỗ Hiểu Hùng thẹn thùng liếc mắt nhìn Chung Minh Lý một cái, sau đó cắn cắn dục dục hé miệng. Chung Minh Lý lần nữa khẽ liếm môi Đỗ Hiểu Hùng y như lúc nãy, mới đem đầu lưỡi tham tiến vào trong miệng của cậu. Hần như vũ mao (lông chim) quét qua nha ngân (lợi) Đỗ Hiểu Hùng một lần, như ý nguyện đối lấy Đỗ Hiểu Hùng một trận run rẩy.

Chung Minh Lý dùng đầu lưỡi chạm nhẹ lưỡi Đỗ Hiểu Hùng, bắt giữ cái lưỡi đình hương muốn chạy trốn kia, tiếp đó ma sát tiểu nụ, ôn nhu quấn lấy chiếc lưỡi cùng nhau trong miệng cộng vũ (cùng múa) quay cuồng. Hần dùng miệng của mình bao lấy môi Đỗ Hiểu Hùng, sau đó mút vào rồi rời đi.

“Ngô –” Đỗ Hiểu Hùng lập tức phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt. Ý thức được thanh âm đó do mình phát sinh, Đỗ Hiểu Hùng nhất thời xấu hổ giây dụa muốn tránh đi. Thật mất mặt, bản thân cứ nhiên phát ra thanh âm nhục nhã như vậy.

Chung Minh Lý chế trụ thất lưng cậu, trấn an: “Đừng trốn, anh thích nghe thanh âm của em.” đôi ánh mắt mang điểm hoài nghi cùng thăm dò của Đỗ Hiểu Hùng, Chung Minh Lý mỉm cười: “Anh thích em, anh muốn hôn em, anh muốn khiến em thoải mái, nếu thoải mái em cứ kêu lên, anh sẽ cho em càng nhiều.”

Dứt lời, Chung Minh Lý lại hôn lên miệng Đỗ Hiểu Hùng. Được cổ vũ Đỗ Hiểu Hùng lần này dũng cảm hơn hé miệng nghênh đón đầu lưỡi Chung Minh Lý. Nhận thấy Đỗ Hiểu Hùng nghênh đón, Chung Minh Lý không hề e dè. Đầu lưỡi ướt át vói vào sâu bên trong, đè ép ma sát.

Đỗ Hiểu Hùng từ cứng ngắc tiếp thụ ban đầu chậm rãi trở nên nhuần xuống, trúc trắc bắt chước động tác của Chung Minh Lý để đáp lại, cái lưỡi sợ sệt đi theo họa quyền âu yếm của đầu lưỡi đối phương, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập lên, trái tim nảy lên như tiểu lộc loạn khiêu.

Chung Minh Lý một bên hôn môi càng sâu, một bên tay trái vén vạt áo Đỗ Hiểu Hùng mà trượt vào, dùng đầu ngón tay như chuồng chuồng lướt nước trơn trượt thất lưng mãnh mãnh. Một cổ điện lưu vừa ngứa vừa tê dại chạy qua thất lưng Đỗ Hiểu Hùng, tựa như hòn đá nhỏ ném vào mặt hồ yên ả, từng sóng dao động dao động truyền đến con tim cùng đầu óc.

Đỗ Hiểu Hùng khí tức nặng nề thêm, thoải mái mà hừ khê rồi nhẹ nhàng mà vận vẹo lên. Chung Minh Lý lại hôn sâu cậu một hồi, sau đó mới lui ra. Đỗ Hiểu Hùng từng ngậm từng ngậm thở mạnh, trong mắt ba quang liễm liễm, đôi môi đỏ au có chút sưng lại càng tựa như bộ dáng hướng người cầu hôn.

“Thoải mái không?” Chung Minh Lý ôn nhu dò hỏi, Đỗ Hiểu Hùng gật gật đầu.

“Muốn càng thoải mái không? Ân?” Chung Minh Lý dùng thanh âm trầm thấp quyến rũ mà hỏi, ngón tay ở bên thất lưng như gãi ngứa mà đảo từng vòng, từng vòng từng vòng chậm rãi hướng về phía rốn, sau đó lại trượt xuống...

Đỗ Hiểu Hùng nhớ tới khoái cảm xa lạ lần trước, thực kịch liệt cũng thực thoải mái, trong lòng có loại cảm xúc đang kêu gào, muốn cùng Minh Lý càng thân mật nhiệt liệt, càng gần kề hơn. Cậu muốn càng nhiều. Đỗ Hiểu Hùng hai tay bắt lấy bả vai Chung Minh Lý, lại dùng sức gật gật đầu.

Được cho phép Chung Minh Lý tay trái tiếp tục trơn trượt Đỗ Hiểu Hùng phía sau lưng cùng trước eo, tay phải cởi bỏ cúc áo Đỗ Hiểu Hùng, lộ ra bờ ngực tuyết trắng bởi vì kích động mà có điểm phập phồng, đầu nhũ hồng nhạt như hai đóa hoa nhỏ được khảm trên ngọc thạch.

Hắn cúi đầu cắn đầu nhũ phần hồng bên trái của cậu —— làm cho cậu kinh suyền một tiếng, sau đó dùng đầu lưỡi đảo quanh trên nhũ tiêm, đầu nhũ mẫn cảm truyền đến xúc cảm rõ ràng, Đỗ Hiểu Hùng bắt giác ngứa về phía sau, lại càng đem đầu nhũ của mình dâng lên cho Chung Minh Lý.

Chung Minh Lý cũng không khách khí đối với đầu nhũ đáng thương cắn, liếm, hấp, dục, thẳng đến khi đầu nhũ đáng thương vừa đỏ vừa sưng, như đóa hoa nhỏ nở rộ, mới dùng ngón tay thay thế, môi hôn thì chuyển hướng sang bên kia.

“Minh Lý... như vậy rất kỳ quái...” Đỗ Hiểu Hùng khe khẽ kháng nghị, cậu không biết đầu nhũ nam nhân là nhạy cảm cũng là một trong các mục tiêu âu yếm. Thứ được coi như là bộ vị trang trí thân thể chưa từng bị *** vậy nhiều như thế, bởi vậy mà luồng điện xuất hiện làm cho cậu cực độ thẹn thùng.

“Đầu vú của tiểu Hùng thực đáng yêu nha, làm cho người ta nhịn không được khi dễ nó.” Chung Minh Lý cười nói, giống như để chứng minh lời của hắn, còn cắn nhẹ đầu nhũ Đỗ Hiểu Hùng một chút. Lời nói nhảm *** khiến Đỗ Hiểu Hùng càng mẫn cảm mà cảm nhận động tác của Chung Minh Lý, lại thở nhẹ một tiếng.

Chung Minh Lý cười cười, sau đó một bên hôn môi Đỗ Hiểu Hùng, một bên cởi bỏ quần con của cậu, một tay cầm lấy tiểu khả ái (cái ấy ấy) của cậu.

“Ngô ——” Đỗ Hiểu Hùng nhất thời run mạnh một chút, thanh âm bị Chung Minh Lý chặn lại trong miệng. Chung Minh Lý trước là qua lớp quần lót cao thấp vuốt ve, thẳng đến khi tiểu khả ái trương đại nhú khối

quần lót lại còn khóc ướt cả quần mới một phen kéo nó xuống. Được phóng thích tiểu khả ái lập tức hùng củ củ khí ngang ngang nảy ra, chống lại Chung Minh Lý.

“Tiểu tiểu Hùng thực có tinh thần a.” Chung Minh Lý trêu ghẹo, sau đó gầy nhẹ tiểu đầu một chút, màu sắc phần nộn biểu hiện chủ nhân chưa trải đời.

“A ——” Đỗ Hiểu Hùng toàn thân run rẩy, đầu tựa ở trên vai Chung Minh Lý, e lệ đến không dám nhìn chính mình một cái.

“Hôn anh.” Chung Minh Lý một bên ra lệnh cho Đỗ Hiểu Hùng, một bên bắt đầu ở trên tiểu đầu thông thả đảo vòng tròn. Đỗ Hiểu Hùng then thùng đành phải chủ động hôn Chung Minh Lý, tính toán dời đi lực chú ý dưới thân.

Chung Minh Lý khi thì đảo tròn, khi thì cao thấp vượt ve, khi thì nhu niệp (vân vê) hai khỏa tiểu cầu phía dưới, Đỗ Hiểu Hùng nhịn không được phát ra từng đợt rên rỉ thoải mái, phần eo cũng không tự giác nghiêng hợp với động tác của Chung Minh Lý, trước sau đong đưa khấn cầu càng nhiều an ủi.

Cảm giác được hai chân Đỗ Hiểu Hùng bắt đầu kẹp chặt thắt lưng mình, cơ thịt phần eo cũng căng chặt, Chung Minh Lý biết cậu muốn tới cao trào. Vì thế một tay siết chặt căn bộ (phần gốc) tiểu khả ái —— lập tức làm cho Đỗ Hiểu Hùng bất mãn rên rỉ, một tay dùng sức thật nhanh cao thấp vượt ve. Đỗ Hiểu Hùng bị khoái cảm rất nhanh đánh úp mà giống như chiếc lá trong gió rung động, hai tay bấu chặt vai Chung Minh Lý, phần eo vắn vẹo yêu cầu phóng thích.

Chung Minh Lý buông bàn tay chế trụ căn bộ ra, đồng thời càng dùng sức vượt ve. Đỗ Hiểu Hùng toàn thân căng cứng, đầu ngưỡng về phía sau, loan ra một độ cung xinh đẹp, thân thể rốt cục giật run lên một cái, A một tiếng, tiết tạt trong tay Chung Minh Lý.

Phát tiết qua đi trong một chốc Đỗ Hiểu Hùng thất thần, cậu từng ngum từng ngum thở hào hển, ánh mắt mê ly che phủ hơi nước, môi cùng đầu nhũ giống như đoá hoa nhỏ đang nở rộ. Chung Minh Lý nhẹ nhàng đem Đỗ Hiểu Hùng đặt trên thảm lông cừu lớn, nhìn mị thái của Đỗ Hiểu Hùng, nhìn quần áo cậu bán mở, quần chỉ kéo xuống một chút, nhu thuận nằm trên lông cừu, lang tính muốn hành hạ người khác trong cơ thể kêu gào đòi bộc phát.

Lúc trước mua khối thảm lông cừu này mục đích là cho Đỗ Hiểu Hùng giữ ấm, còn một mục đích nữa chính là vì ngày hôm nay, ở trên những ngọn đèn của vạn nhà, dưới bầu trời đầy sao sáng, tại hoàn cảnh nơi trời cao lãng mạn vô cùng gần gũi tự nhiên này, dùng tư thế thú giao mà chiếm hữu con vật nhỏ của mình. (hắn =. = Thăng ôn này nghĩ cái chi thía lầy...)

Chung Minh Lý nhịn xuống tư tưởng hắc ám của mình, hai tay đỡ tại hai bên đầu Đỗ Hiểu Hùng, nhìn xuống cậu.

“Minh... Lý...” Đỗ Hiểu Hùng chậm chạp phục hồi tinh thần, thấy Chung Minh Lý liền sợ hãi kêu lên. Nhân đồng tối đen của hắn giống như hắc động muốn đem mình hút vào, trong mắt chớp động hoả diễm lại như muốn đem mình thôn tính tiêu diệt, biểu tình chuyên chú khác với dĩ vãng.

“Giúp anh cởi quần áo.” Chung Minh Lý lên tiếng.

Đỗ Hiểu Hùng tay khê run cởi từng cúc từng cúc áo một của Chung Minh Lý, bởi vì khấn trương, có mấy cái cúc áo còn chưa mở hẳn. Chờ Đỗ Hiểu Hùng cởi y phục Chung Minh Lý, thấy ***g ngực dày rộng của hắn lại lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Tuy rằng quanh năm ngồi trong văn phòng, nhưng mà thường tới phòng tập thể thao Chung Minh Lý một chút cũng không gây yếu, tuy rằng làn da trắng nõn bất quá cơ thể rắn chắc mà không khoa trương, đường nét thon dài mà mỹ lệ. Nghĩ đến thân mình tiểu bạch bản (nhỏ gầy thư sinh?) của mình, Đỗ Hiểu Hùng bất giác làm một món điều mà cậu khi lần đầu tiên thấy thân thể Chung Minh Lý đã muốn làm —— cậu sờ lên.

Chung Minh Lý mị mắt, thích ý hưởng thụ Đỗ Hiểu Hùng sờ sờ cơ ngực của mình, thẳng đến khi Đỗ Hiểu Hùng muốn thu tay mới bắt lấy tay cậu. Khê liềm bàn tay ngọc ngà nhỏ nhắn của Đỗ Hiểu Hùng, mềm mại, thịt thịt, khiến người ta hận không thể một ngum cắn xuống, tan ở trong miệng, sau đó lại dọc theo ngón tay liềm lên đầu ngón tay tiểu thịt, đem ngón tay hàm tiến vào trong miệng mà hấp dục (mút).

“Ngứa...” Đỗ Hiểu Hùng khe khẽ lên tiếng. Chung Minh Lý nhìn cậu cười cười, sau đó đem bàn tay nhỏ bé của cậu hướng đến quần lót của mình.

“Cởi nó ra.” Chung Minh Lý lại yêu cầu.

Nghĩ đến chuyện Chung Minh Lý vừa đối với mình làm, Đỗ Hiểu Hùng đỏ bừng cả mặt, phát động dũng khí rất lâu mới run run đưa tay cởi bỏ quần Chung Minh Lý, kéo quần lót của hắn xuống. thứ cực đại của Chung Minh Lý lập tức như nộ lang xuất động, kêu gào vọt ra, hùng hổ hướng về Đỗ Hiểu Hùng.

Cùng chính mình khi xuất ra, Chung Minh Lý thật sự lớn hơn nhiều, càng so càng cảm thấy chính mình tựa như con tiểu hổ tử.

Đỗ Hiểu Hùng muốn khóc lên, thị giác kích thích, đối lập cường liệt, khiến cậu xoay người nằm co tròn trên thảm lông cừu, không dám nhìn Chung Minh Lý lấy một cái nữa.

Chung Minh Lý cười cười, cởi quần áo, xoay người đi lấy cái đệm nhỏ cùng cao bồi trơn sớm được giấu tốt. Hắn vỗ nhẹ lưng đỡ dành Đỗ Hiểu Hùng, sau đó thuận thể đem áo sơ mi cùng quần của cậu cởi xuống, tuy rằng mở máy sưởi, phía dưới lại là lông cừu, bất quá cảm giác có chút lạnh vẫn là làm cho Đỗ Hiểu Hùng co lại càng chặt hơn.

Chung Minh Lý lại khe vuốt tiểu cầu của Đỗ Hiểu Hùng vài cái, để cậu thả lỏng, mới chậm rãi cởi quần lót cậu ra, Đỗ Hiểu Hùng rốt cục bạch bạch lỏa trình ở trước mắt hắn.

Chung Minh Lý hướng phúc bộ Đỗ Hiểu Hùng thả một cái đệm nhỏ, đem cái mông của Đỗ Hiểu Hùng kê lên đối mặt với mình, sau đó bóp cao bồi trơn vào lòng bàn tay, bồi trơn ngón tay, tiếp theo sáp nhập hậu đình Đỗ Hiểu Hùng bắt đầu khuếch trương cho cậu. Ngón tay sáp nhập địa phương đáng thẹn cảm giác không thoải mái làm Đỗ Hiểu Hùng ngơ một tiếng, Chung Minh Lý lập tức đỡ dành: “Thả lỏng, đem bản thân giao cho anh, bằng không một lát nữa em sẽ bị thương.”

Đỗ Hiểu Hùng nghe vậy tận lực thả lỏng phần eo, tiếp nhận ngón tay Chung Minh Lý ở bên trong khai phá.

Chung Minh Lý tại dừng đạo Đỗ Hiểu Hùng thông thả trừu sáp cùng tao quát (gãi), thẳng đến khi đè ép đến một điểm, Đỗ Hiểu Hùng khinh động ngơ một tiếng, chân hơi hơi run lên, Chung Minh Lý biết hắn đã tìm được chi nguyên (khởi nguồn) khoái cảm. Yên lặng ghi nhớ vị trí.

Lại làm một hồi khuếch trương chuẩn bị, Chung Minh Lý rốt cục rút ngón tay ra, quét cao bồi trơn cho thứ cực đại của mình, sau đó một bên dọc theo cánh mông cùng lỗ nhỏ cao thấp ma xát, một bên nhẹ nhàng vỗ vỗ mông Đỗ Hiểu Hùng, nói: “Ngoan, đem chân mở ra, anh muốn đi vào.”

Đỗ Hiểu Hùng chỉ cảm thấy một thứ nhục thể sắc tình nóng bỏng ma xát vào mình, cậu khẩn trương nhắm mắt lại, nắm lấy thảm, đôi chân nghe lời mà chậm chạp hướng hai bên mở ra một chút, nghênh đón Chung Minh Lý tiến nhập.

Một mực chờ đợi ngày này Chung Minh Lý không hề khách khí, lại đem hai chân Đỗ Hiểu Hùng tách ra, liền đem chính mình chen vào lỗ nhỏ của Đỗ Hiểu Hùng. Đợi cho cậu thích ứng, ngay thời điểm buông lỏng, Chung Minh Lý đột nhiên giữ chặt thắt lưng Đỗ Hiểu Hùng, thô bạo vọt vào.

“A ——” Đỗ Hiểu Hùng nhất thời kêu thảm một tiếng, thân thể tựa như bị bỏ thành hai nửa, nước mắt tuôn rơi, thân người cũng giãy dụa lên muốn thoát khỏi Chung Minh Lý.

“Đi ra ngoài, đau quá, buông ——” Đỗ Hiểu Hùng nức nở quát lên, muốn tránh đi. Nhưng Chung Minh Lý lợi dụng ưu thế thân thể, gắt gao áp chế phản kháng của Đỗ Hiểu Hùng.

“Từ lần đầu tiên gặp em anh đã muốn giữ lấy em, để em nhiễm thượng hương vị của anh, để em vĩnh viễn thuộc về anh.” cảm nhận được Đỗ Hiểu Hùng co rút tiểu huyết ẩm áp bao lấy chính mình, Chung Minh Lý một cổ nguyện vọng được thỏa mãn.

“Có lẽ anh cần càng ôn nhu đối với em, bất quá anh càng hy vọng em nhớ kỹ đau đớn lần đầu tiên cùng khoái cảm lần đầu tiên đều là anh dành cho em.”

Chung Minh Lý một bên hôn vành tai, cổ, sau lưng Đỗ Hiểu Hùng, một bên vuốt ve phân thân của cậu, đỡ dành: “Không có việc gì, lần đầu tiên sẽ đau một chút, từ từ sẽ tốt thôi, hít sâu —— thả lỏng.”

Đỗ Hiểu Hùng vùng vẫy một hồi, cũng giãy không khỏi kiềm chế của Chung Minh Lý, đành phải nức nở nghe theo thả lỏng bản thân.

Một lát sau, cảm giác đau đớn chậm rãi giảm bớt, phía dưới bị xoa bóp cùng thứ cực đại của Chung Minh Lý sáp nhập, làm cho Đỗ Hiểu Hùng cực khó chịu cùng không biết phải làm gì, nhưng dưới những nụ hôn âu yếm liên tục, một cảm giác kỳ diệu khác dần bao phủ toàn thân.

Thứ cực đại của Chung Minh Lý ở trong cơ thể nảy lên một chút, rõ ràng truyền tới đại não cùng toàn thân, khiến thân thể cũng run rẩy theo, cảm xúc lo âu khát cầu không rõ từng chút tích lũy, Đỗ Hiểu Hùng khó nhin ừ một tiếng.

Thấy Đỗ Hiểu Hùng đã thích ứng, Chung Minh Lý chậm rãi rời khỏi đến huyết khẩu, lại lần nữa nhấp vào toàn bộ na căn. Quy luật động tác cứ thế thông thả ôn nhu lại kiên quyết, mỗi lần đều chính xác đè ép lên chi nguyên khoái cảm của Đỗ Hiểu Hùng, cậu rốt cục bắt đầu thốt lên những tiếng kêu quỵn rữ đứt quãng.

Chung Minh Lý một tay đỡ lấy eo của Đỗ Hiểu Hùng bắt đầu áp dụng phương pháp tam thiên nhất thâm (ba nông một sâu) mà sáp nhập, mỗi lần sáp nhập đều xoay quanh ma sát thâm bộ dũng đạo, tay kia thì không ngừng mơn trớn phân thân Đỗ Hiểu Hùng, thoả mãn nghe tiếng thở yếu kiều nhỏ vụn của cậu, thân thể dần dần bởi vì hưng phấn mà nhuộm màu phấn hồng.

“Thoải mái không?” Chung Minh Lý cúi người xuống, một bên nhẹ nhàng va chạm vào bên trong, một bên ở bên tai Đỗ Hiểu Hùng nhẹ hỏi. Thấy Đỗ Hiểu Hùng mắc cỡ đỏ mặt không chịu trả lời, Chung Minh Lý thân mật cắn cắn tiểu lỗ tai cậu. Lỗ tai mãi cảm bị tập kích nhất thời khiến cho thân thể Đỗ Hiểu Hùng một trận run rẩy, thân thể lui về sau làm cho cái mông của mình càng nghênh hướng Chung Minh Lý.

“Thoải mái không?” Chung Minh Lý lại hỏi, đồng thời ngón cái ở tiểu đầu của phân thân Đỗ Hiểu Hùng khi khinh khi trọng vuốt ve.

“Thoải... Mái...” Đỗ Hiểu Hùng bị khoái cảm nửa vời tra tấn, chỉ có thể nghe lời nhỏ giọng đáp.

“Nói em muốn.” Chung Minh Lý lần này khinh niết thêm đầu nhũ của Đỗ Hiểu Hùng.

Đỗ Hiểu Hùng lắc lắc đầu, không chịu nói.

“Nói em muốn.” Chung Minh Lý đột nhiên tăng thêm lực đạo nhào nặn vân vê đầu nhũ cậu.

“Ô —— em muốn!” Đỗ Hiểu Hùng cúi đầu, mang theo ghen ngào nói ra.

“Nói cho em.” Chung Minh Lý xấu xa dạy dỗ tiểu Hùng, móng tay gầy mạnh lỗ nhỏ trên đầu phân thân.

“Cho em, cho em, ô ——” kích thích bén nhọn, bị bắt nói lời khẩn cầu khoái cảm, khiến Đỗ Hiểu Hùng thấp giọng rên rỉ.

“Ngoan, anh sẽ cho em càng thoải mái.” Chung Minh Lý vỗ vỗ mông Đỗ Hiểu Hùng, thoải mái mà hưởng thụ Đỗ Hiểu Hùng bởi vì sợ hãi mà co rút tiểu huyết càng thêm kẹp chặt lấy mình. Sau đó hần nâng thất lưng Đỗ Hiểu Hùng dậy, hai tay nắm chặt bắt đầu dùng sức cực nhanh và chạm vào chỗ sâu trong dũng đạo.

“A —— a —— a ——”

Hung hăng va chạm làm cho Đỗ Hiểu Hùng như thuyền nhỏ trong gió bão, cao thấp xóc nảy không thể suy nghĩ, chỉ có thể gắt gao nắm lấy lông cừu cùng phát ra tiếng kêu dần dần vang to. Phân thân phía trước theo thân thể đóng đưa ma sát lông cừu mềm mại, trước sau tập kích như thể càng làm sâu sắc khoái cảm của Đỗ Hiểu Hùng.

“Cùng anh.” biết Đỗ Hiểu Hùng sắp đến cao trào, Chung Minh Lý cúi xuống một tay nắm lấy căn bộ của cậu, một bên càng dùng sức vùi vào trong thân thể Đỗ Hiểu Hùng.

“Minh Lý —— a! A!” thống khổ bị cao trào cuốn tới mà không thể phát tiết, làm cho Đỗ Hiểu Hùng một bên khóc một bên gọi tên Chung Minh Lý.

Rốt cục Chung Minh Lý sau một lần đâm thật sâu vào dũng đạo Đỗ Hiểu Hùng, buông lỏng tay ra, cùng cậu bắn ra, cùng bay lên mây.

Tính phúc đi qua, Chung Minh Lý cùng Đỗ Hiểu Hùng lại ở trên thảm lông cừu dây dưa một hồi, mới ôm cậu đến phòng tắm trên lầu rửa sạch thân thể. Chất lỏng bắn vào bên trong nhất định phải rửa sạch sạch sẽ, bằng không tiểu Hùng sẽ tiêu chảy. Sau đó lại dò xét hậu đình Đỗ Hiểu Hùng, hoàn hảo chỉ bị sưng đỏ, vì thế Chung Minh Lý bôi thuốc mỡ cho Đỗ Hiểu Hùng, thuận tiện lại ăn một chút đậu hủ, hại Đỗ Hiểu Hùng nghĩ hần lại muốn đến một lần nữa, không chịu phối hợp, rốt cục tại dưới uy hiếp khi Chung Minh Lý lại đánh vài cái lên tiểu bạch móng của cậu, Đỗ Hiểu Hùng mới rưng rưng đi vào khuôn khổ.

Thông báo lun sau chương nè sẽ....ko còn xôi thịt ăn nữa TT^TT

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Cuối tuần, Đỗ Hiểu Hùng cơ hồ cả ngày đều ở trên giường vượt qua, eo mỗi như cậu vốn ban đầu cố chống đỡ muốn xuống giường, chính là chân mới vừa điểm, liền mềm nhũn ngã xuống sàn. Hoàn hảo Chung Minh Lý tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng giữ chặt cậu mới tránh được một hồi bị kịch phát sinh, nên sợ tới mức không cho cậu xuống lần nữa.

Đỗ Hiểu Hùng đành phải chu cái miệng nhỏ nhắn, vừa thẹn thùng vừa xấu hổ lại buồn bực nằm trên giường, hưởng thụ Chung Minh Lý đút đồ ăn.

“Đến, ngoan, há miệng ăn. Đây là cháo bào ngư anh cố ý lái xe đi mua, hương vị đứng đầu, mỗi ngày số lượng cung ứng hạn chế, để lạnh sẽ ăn không ngon.”

Dùng biện pháp vừa yêu chiều vừa nghiêm khắc, khiến Đỗ Hiểu Hùng ngoan ngoãn giương cái miệng nhỏ nhắn một ngậm một ngậm ăn cháo trong tay của mình, Chung Minh Lý có một loại cảm giác bón cho chim non ăn.

Động vật đối chủ nhân nuôi lớn mình bất ly bất khí (không rời không bỏ), vô luận chủ nhân giàu hay nghèo.

“Tiểu Hùng thể lực quá kém, lượng vận động không đủ, về sau chúng ta mỗi tối đều rèn luyện nửa giờ, chờ thời tiết ấm áp một chút chúng ta đi bơi lội.”

Tuy rằng bên trong bể bơi của chung cư đồng bộ có hệ thống sưởi ấm, bất quá Chung Minh Lý vẫn là sợ Đỗ Hiểu Hùng thích ứng không được.

“Thể lực hảo, về sau mới có thể càng thêm hưởng thụ ân ái, xong việc cũng sẽ không xương sống thất lưng cùng chân nhuyển nữa ngày.” Chung Minh Lý nghiêm nghị nói những lời làm cho người ta đỏ mặt.

“..... Khụ!” Đỗ Hiểu Hùng nghe xong hoảng hốt, ề.

Nhớ tới lần kịch liệt đầu tiên ngày hôm qua, cuối cùng cảm giác biếng nhác thư thả như là thân người đang bay tại trên đám mây, Đỗ Hiểu Hùng đỏ mặt.

“Hôm qua còn chỉ làm một lần, sau này làm ba, bốn lần, thể lực không đủ, em sẽ mệt chết đi.” Chung Minh Lý tiếp tục quăng bom.

“Còn, còn ba, bốn lần?” khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Hiểu Hùng chột trắng.

“Nếu nói một đêm bảy lần, em sẽ ngắt xỉu mất thôi.” nhìn thấy khuôn mặt Đỗ Hiểu Hùng lúc đỏ lúc trắng, Chung Minh Lý xấu xa dọa cậu.

Sẽ chết đó a! Đỗ Hiểu Hùng liền thật sự bị dọa ngắt đi.

Vượt qua cuối tuần hạnh phúc, Đỗ Hiểu Hùng mang theo thân thể như cũ có chút mỏi nhừ cùng tâm tình tốt đẹp đi làm. tại thời điểm xác hành tây, bởi vì luôn nhớ tới một đêm kịch liệt kia, tâm tư hoảng động, tay không đề chặt hành tây, lúc xác xuống liền trượt một cái, cắt phải móng.....tay.

“Tiểu Hùng sao lại không cẩn thận như vậy a!” Tô Trạch Tú ôn nhu mà cẩn thận giúp Đỗ Hiểu Hùng dán băng ok quanh móng tay.

“Thực xin lỗi, hôm nay không chuyên tâm làm việc, khiến Tô tiên sinh thêm phiền toái.” Đỗ Hiểu Hùng ngượng ngùng cúi đầu nhận lỗi.

Tuy rằng cắt trúng móng tay cũng không có tổn thương đến thịt, chỉ là chảy chút máu. Bất quá căn cứ chỉ dẫn an toàn của nhà bếp, bị thương thì không thể tiếp tục làm việc để ngừa ô nhiễm máu, mặt khác Tô Trạch Tú cũng sợ miệng vết thương sẽ sưng, cho nên Đỗ Hiểu Hùng hôm nay không thể ở nhà bếp hỗ trợ.

“Nghĩ chuyện gì, có thể nói cho tôi nghe chút không? Nói không chừng tôi có thể giúp cậu.” đánh hơi được một tia không bình thường Tô Trạch Tú lập tức ‘tri tâm’ hỏi han.

“.....” sao có thể không biết xấu hổ nói bản thân là nghĩ đến mấy chuyện sắc tình này nọ, Đỗ Hiểu Hùng đầu càng cúi thấp.

Tô Trạch Tú thấy mang tai Đỗ Hiểu Hùng hồng hồng, trong lòng hiểu rõ, sau đó cố ý vỗ tay một cái nói: “A, tôi đã biết, cậu cùng Chung Minh Lý làm chuyện xấu!”

Đỗ Hiểu Hùng bị đoán trúng tâm tư, đầu cúi thấp sắp đụng đến mặt đất.

“Được rồi, đừng thẹn thùng, đầu cậu còn cúi nữa là thành đà điệu đó.” Tô Trạch Tú buồn cười sờ sờ đầu Đỗ Hiểu Hùng.

“Cậu là thích Minh Lý đi, hần không ép buộc cậu chứ?”

“Tôi là tự nguyện, anh ấy không ép buộc tôi.....” Đỗ Hiểu Hùng vội vàng phủ nhận, sợ Tô Trạch Tú hiểu lầm Chung Minh Lý. Tuy rằng lúc ấy bản thân uống chút rượu cũng có chút say, bất quá ý thức vẫn là thanh tỉnh, Chung Minh Lý ưu thương cùng thổ lộ làm mình cảm động, cho nên chính mình là cam tâm tình nguyện.

“Vậy là tốt rồi, tuy rằng lúc trước ý là muốn để cậu thay thế con gấu Teddy của hần, tôi còn thực sự sợ hần sẽ đem luyến vật phích (bệnh yêu đồ vật) của hần chuyển dời đến trên người cậu. Tôi đã ở giúp hần tìm về con gấu Teddy. Bất quá hiện tại các cậu thật tình yêu nhau, tâm kết của hần cũng được cởi bỏ, thế này thật tốt quá.”

“.....” Đỗ Hiểu Hùng ngẩn ra, hồi tưởng lại câu “tôi đã đánh mất tiểu hùng, ông trời bồi thường cho tôi một ‘tiểu Hùng’ lớn.” của Chung Minh Lý.

Chung Minh Lý không thể nghi ngờ là hấp dẫn Đỗ Hiểu Hùng, đặc chất đặc biệt trên người hần đều là thứ Đỗ Hiểu Hùng hâm mộ cùng khát vọng. Nhưng mà Đỗ Hiểu Hùng không cảm thấy mình có đặc tính gì có thể hấp dẫn Chung Minh Lý, đáng yêu? Giống con gấu Teddy trước kia của hần?

Đỗ Hiểu Hùng đột nhiên trong lòng hít thở không thông. Nếu không phải bởi vì Chung Minh Lý đã đánh mất con gấu Teddy mà mình quý trọng, hay là bản thân không đủ đáng yêu, như vậy Chung Minh Lý còn có thể muốn mình hay không a?

Thấy Đỗ ánh mắt thất vọng của Hiểu Hùng, Tô Trạch Tú một bộ dáng gian kế được thực hiện.

Tô Trạch Tú đương nhiên sẽ không không chúc phúc cho bạn tốt, thế nhưng liền như vậy thuận lợi để cho bọn họ từ nay về sau tâm ý tương thông, bạch đầu giai lão, thoái ẩn sơn điền làm thần tiên quyến lữ a.....

Kia, quá, vô, vị!

Tình lộ hần là nhiều điểm khó khăn mới có thể khảo nghiệm đám tình nhân trung trinh dũng cảm đúng không? Hần Tô Trạch Tú cũng là vì tốt cho bằng hữu thôi, bất kinh nhất phiên hàn triệt cốt, chấm dứt mai hoa phác tị hương*.

(* Nếu không một bận thấu xương lạnh. Sao được trước mũi ngát hương mai?)

Huống chi, Chung Minh Lý nhất định sẽ truy cứu chính mình hại bảo bối nhà hần ‘vì làm việc mà bị thương’ cùng với trách nhiệm tâm tư dao động, hần trước tiên phải chuẩn bị tốt ứng đối cùng phản kích oa!

Nghĩ đến đây, Tô Trạch Tú đối Vọng Long nói: “Vọng Long, tôi buổi chiều ra ngoài bàn bạc sự tình một chuyến, rất nhanh sẽ trở lại, cậu giúp tôi trông chừng quán bar một chút nha.”

“Ân, khí lạnh mấy ngày nay tới bất ngờ, cậu sớm trở về một chút.”

“Được.” Tô Trạch Tú sáng khoái đáp ứng, sau đó liền lái chiếc xe MINI của mình đi đến cửa hàng miễn thuế Thánh Anna đồng dạng ở trung tâm thành phố để tìm người bạn thơ ấu của mình ngoạn.

Cửa hàng miễn thuế Thánh Anna là cửa hàng xa xỉ phẩm miễn thuế khá nổi danh ở khu trung tâm, là từ một toà kiến trúc Tây Dương trăm năm chỉnh trang mà thành, từ đồ trang điểm quý giá, túi xách hàng hiệu đến đồng hồ nổi tiếng, những chai rượu quý giá cả rất đắt tiền, đầy đủ mọi thứ. Là một trong những nơi các nơi du khách trước khi về nước đến shopping lần cuối.

Tổng giám đốc của Thánh Anna đồng thời lại là con trưởng của ông chủ cửa hàng miễn thuế này — Tiết Gia Thuần, hẳn cùng Tô Trạch Tú là ‘thanh mai trúc mã’. Hai nhà bởi vì có liên hệ nghiệp vụ, cho nên quan hệ vốn không tồi. Tiết Gia Thuần cùng Tô Trạch Tú chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, có thể nói ‘ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’, hợp tác khăng khít, ý vào thân phận là người kế thừa trong nhà tới được sủng ái, đem cha mẹ hai bên đều quây đến nhất phật thăng thiên, nhị phật xuất thế*.

(* Một ông phật xong đời, thì ông phật thứ hai sẽ xuất hiện trên đời)

Tô Trạch Tú đi vào cùng tiểu thư quây tiếp tân bắt chuyện một chút, an vị trong thang máy đi lên phòng tổng giám đốc ở lầu ba.

Ra khỏi thang máy, hướng văn phòng tổng giám đốc đi đến, tới cửa, Tô Trạch Tú đang muốn gõ cửa tiến vào, liền thấy một nam nhân viên thanh tú, che cái cổ thần tình đồ bồng từ bên trong xông ra, cậu thấy ánh mắt nghiêng ngăm của Tô Trạch Tú, cúi đầu chạy nhanh đi.

Lúc này một nam nhân mặc âu phục sang trọng từ trong đuổi ra đến, nhìn thấy Tô Trạch Tú đứng ở cửa, không khỏi sửng sốt, “Thiên yếu hạ hồng vũ*, cậu tới để làm gì?”

(*Trời sắp đổ mưa đỏ)

Cư nhiên bị hắn thấy mình trêu chọc ‘lão bà’, mặt mặt a!

“Đến xem Tiểu Thuần Thuần cậu quấy nhiễu *** nhân viên, ngoài ra chuẩn bị vì thanh danh cậu nhân viên đáng thương kia cung cấp viện trợ pháp luật miễn phí.” Tô Trạch Tú dù gấp mà vẫn ung dung thông thả tiến vào văn phòng xa hoa.

“Cậu mới quấy rối *** nhân viên, tôi đây là hai phu phu đùa giỡn cùng nhau, cậu hâm mộ không nổi đâu.” Tiết Gia Thuần nghiêm trang phản bác.

“Thiết! Xem người ta phản ứng căn bản chính là cậu lật thủ tôi hoa (ra tay ác độc). Giúp tôi tìm một thứ đi.” Tô Trạch Tú đảo mắt xem thường, đức hạnh của vị bằng hữu này mình còn không rõ ràng sao?

“Không có biện pháp, hữu hoa kham chiết trực tu chiết, mặc đãi vô hoa không chiết chi*. Thệt ở bên miệng kiêng là gốc tử. Cậu muốn tìm cái gì?” biết nhà Tô Trạch Tú có khối đại mộc đầu (đại đầu gỗ), Tiết Gia Thuần đắc ý phản bác.

(*Hoa khoe sắc hãy bẻ nhanh, đừng chờ hoa rụng bẻ cành làm chi)

“Hừ, giúp tôi tìm một con gấu Teddy sản xuất giới hạn vào ba mươi năm trước. Đây là ảnh chụp.” quân tử báo thù, một tuần chưa muộn.

“Đây không phải là con gấu của Chung Minh Lý sao? Hắn về sau cũng đã buông tha cho con gấu Teddy kia, cậu còn tìm để làm chi?” Tiết Gia Thuần thông qua Tô Trạch Tú cũng nhận thức Chung Minh Lý, ba người ngẫu nhiên cũng sẽ cùng nhau đến quán bar Tô Trạch Tú uống chút rượu. Mà nhân viên của hắn bởi vì phải đối mặt với khách nhân nước ngoài, cho nên cũng mời khách không ít người ngoại quốc, bọn họ đều thích đến nhà hàng cơm tây của Chung Minh Lý cùng ăn.

“Đương nhiên là có chỗ dùng, dù sao cậu cũng nhận thức nhiều nhà sưu tầm, mặc kệ bao nhiêu tiền đều phải giúp tôi mua lại.” dù sao tiền này đến lúc đó hướng Chung Minh Lý lấy lại là được rồi.

“Được thôi, tôi dành vất vả một chút, phát huy tấm lòng bác ái của tôi, giúp cậu tìm con gấu Teddy chọc người trêu mến này a! Đúng rồi, phí vất vả đó tôi muốn thu năm phần trăm, đã giảm giá rồi đó, giá huynh đệ a.”

“Tử trạch nam (tên trạch nam chết tiệt), chút tiền nhỏ nhặt ấy cậu muốn để làm gì?” kỳ phùng địch thủ.

“Người ta phải nuôi vợ sống qua ngày a!” Như xuất nhất triệt (không có sai biệt).

“Hừ, cùng tôi độ gian xảo hã, chờ coi.” Tô Trạch Tú bữu môi, lại cùng Tiết Gia Thuần hàn huyền một hồi, lại lái chiếc MINI nhỏ nhắn màu đỏ của mình trở về quán bar .

Chung Minh Lý buổi tối về nhà liền phát hiện bầu không khí có gì là lạ , Đỗ Hiểu Hùng một bộ dáng ủ rũ, muốn nói lại thôi ánh mắt thì trộm nhìn về phía mình, lúc phát hiện ánh mắt của mình chuyển đến chỗ cậu, Đỗ Hiểu Hùng lại lập tức dời tầm mắt giả vờ nhìn nơi khác.

Quyết định phải hảo hảo thăm vấn Đỗ Hiểu Hùng, Chung Minh Lý như thường ngày ôm lấy Đỗ Hiểu Hùng ngồi ở trên ghế sa lon chuẩn bị nghỉ ngơi. Kết quả..... Đỗ Hiểu Hùng cư nhiên lại xấu hổ một chút, mới ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

“Hiểu Hùng hôm nay làm sao vậy? Có chuyện gì không vui?” Chung Minh Lý hôn hôn đôi môi vênh của Đỗ Hiểu Hùng, sùng nịch hỏi.

Đỗ Hiểu Hùng không trả lời, vẫn là nhếch miệng ủy khuất nhìn Chung Minh Lý.

‘Chứng sơ dạ biệt nữ* phát tác?’ Chung Minh Lý nghĩ thầm, cho rằng Đỗ Hiểu Hùng thần kinh trì độn hiện tại mới bắt đầu có phản ứng đó, vì thế bắt đầu thưởng thức bàn tay nhỏ bé của cậu.

(*người vợ thường không được tự nhiên vào đêm động phòng)

Sau đó hần hít vào một luồng khí lạnh, “Tay như thế nào bị thương?”

Đỗ Hiểu Hùng móng tay không dài, nhưng là bởi vì làn da trắng nõn, thịt móng tay phẩn phẩn nộn nộn, cho nên cũng có vẻ khéo léo đáng yêu. Chính là hiện tại trên ngón áp út tay trái, một vết trầy xước xí phá hủy toàn bộ móng tay cùng mỹ cảm bàn tay, mờ mờ còn có thể thấy một chút vết máu.

“A.....” Đỗ Hiểu Hùng vội vàng rút tay ra, khi về nhà cậu đem băng cá nhân ok tháo ra, chính là sợ Chung Minh Lý thấy, thế nhưng vẫn là bị phát hiện .

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Chung Minh Lý đau lòng liếm liếm móng tay nhỏ, “Đau không?”

Tiểu Hùng vì vậy mà không được tự nhiên a, thật đáng yêu.

“Thời điểm làm việc thất thần, bất quá chỉ là cắt trúng móng tay mà thôi, hiện tại đã không có việc gì.” Đỗ Hiểu Hùng chột dạ trả lời.

“Làm việc?” Chung Minh Lý bình tĩnh nhìn Đỗ Hiểu Hùng, lúc trước mình từng đối cậu nhóc nói qua là cậu không cần tiếp tục đi làm, Đỗ Hiểu Hùng khi nào thì trộm đi làm mà mình lại không biết?

“Àn, em ở chỗ Tô tiên sinh phụ giúp, luyện tập kỹ thuật nấu ăn.” Đỗ Hiểu Hùng rầu rĩ đáp.

“Vì cái gì không tìm anh mà tìm Tô Trạch Tú?” Chung Minh Lý sinh khí nheo mắt trách cứ. Đỗ Hiểu Hùng dù được sủng ái như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không suồng sã vốn là chuyện tốt, nhưng là thái thú quy củ cũng sẽ làm cho nhân sinh có cảm giác xa cách.

“Đừng đi làm ở nơi của hần, đến tiệm cơm Tây chỗ anh đi.” Chung Minh Lý chưa từng thật truy cứu chuyện người khác nhưng lại ăn phải cái dính mềm như thế, không thể không là rất buồn bực .

“Không nên..... Em không muốn gây thêm phiền toái cho anh.....” Đỗ Hiểu Hùng ủy khuất nói, nguyên lai là sợ gây phiền toái cho Chung Minh Lý, bất quá hiện tại thật ra còn có một lý do: Vạn nhất về sau Chung Minh Lý không cần mình , hần nhất định sẽ đuổi mình đi. Nếu ở chỗ Tô Trạch Tú, ít nhất mình không phải quá bị tổn thương tự tổn mà rời đi.

“.....” Chung Minh Lý chán nản. Chính mình trăm phương ngàn kế không cho Đỗ Hiểu Hùng tìm Tô Trạch Tú, kết quả Đỗ Hiểu Hùng lại cư nhiên vì sợ gây phiền toái cho mình mà tự động chạy tới.

Nghĩ đến tâm tình vui ngất trời của Tô Trạch Tú, Chung Minh Lý hai tầng buồn bực .

“Hắn đối với em nói cái gì ?” Chung Minh Lý tiếp tục hỏi. Khăng định là Tô hồ ly nói gì đó, tiểu Hùng mới rầu rĩ không vui. Tự hắn thật béo đến miệng ăn không nổi là chuyện của hắn, sao có thể đem bực nhọc trút lên mình kẻ khác.

“Không có.....” Đỗ Hiểu Hùng không chịu trả lời, sau đó ôm lấy Chung Minh Lý nằm ở trước bờ ngực ấm áp của hắn, làm nũng không nói.

Chung Minh Lý cũng không nói gì, động tác làm nũng này vẫn là do mình dạy Đỗ Hiểu Hùng, không nghĩ tới cậu hiện tại học nó dùng để đối phó với mình

Quên đi, vẫn là tự mình hỏi Tô hồ ly tương đối tốt, nhìn xem trong hồ lô người này rốt cuộc bán thứ được gì.

Ngày hôm sau, Chung Minh Lý thừa dịp nghỉ trưa bớt thì giờ đi quán bar Red Lion, Tô Trạch Tú vừa thấy Chung Minh Lý đến, lập tức tung tăng chạy đến ôm, “Minh Lý, đã lâu không gặp, đến uống rượu a? Có chút sớm nga.”

“Hừ, bớt giả vờ đi, tôi là vì chuyện của Hiểu Hùng mà tới.” Chung Minh Lý vừa gọi một ly bia vừa nói.

“Ồ — thật không có lương tâm, đồ đồng tính không nhân tính!” Tô Trạch Tú vô cùng đau đớn lên án. Vọng Long cười cười nhìn hai người, sau đó đưa ly bia cho Chung Minh Lý.

“Bớt lời, tôi còn muốn hỏi cậu đối Hiểu Hùng nói cái gì, làm cho cậu ấy một bộ dáng ủ rũ.”

“Oan uổng, tớ cái gì cũng chưa từng nói, tớ chỉ hỏi Hiểu Hùng một chút về chuyện đêm đầu của hai cậu, sau đó còn chúc phúc các cậu a.” Tô Trạch Tú chớp chớp hàng mi khả ái, một bộ dạng ngây thơ vô hại nói.

Chung Minh Lý trầm mặc, tiểu Hùng quả thật giấu không nổi, ngay lập tức đã bị người ta bắt được, ai.

“A, khăng định là kỹ thuật của cậu rất tồi, để lại cho tiểu Hùng bóng ma không phai, cho nên tiểu Hùng vừa nghe về sau phải cùng cậu cả đời, còn nghĩ đến vấn đề tính phúc, liên thương tâm.” Tô Trạch Tú đột nhiên vỗ tay nói.

“Phốc —” Chung Minh Lý cơ hồ một ngụm bia đều phun ra.

“Điểm ấy cậu yên tâm, cậu ấy rất tính phúc!” sự tình liên quan đến mặt mũi nam nhân, cho dù chống lại ánh mắt buồn cười của Tô Trạch Tú, Chung Minh Lý vẫn là không thể không giận nói.

“Được rồi được rồi, trăng có tối sáng tròn khuyết, người có lúc tâm tình suy sụp, qua vài ngày là tốt thôi.” Tô Trạch Tú giả mù sa mưa an ủi.

Từ miệng Tô hồ ly moi không ra điều gì, Đỗ Hiểu Hùng lại tiếp tục kỳ lạ mà không chịu nói ra nguyên nhân, Chung Minh Lý liền như thế tiếp tục buồn bực mấy ngày, mới rốt cục được giải thoát.

“Hiểu Hùng, lại đây, tôi có lễ vật muốn cậu đem cho Minh Lý.” chờ Đỗ Hiểu Hùng làm xong công việc ngày hôm đó, Tô Trạch Tú vỗ tay, vẻ mặt tươi cười ngọt ngào gọi Đỗ Hiểu Hùng đến, phía sau dường như còn có một cái đuôi hồ ly bự vậy a vậy.

“Lễ vật gì vậy?” Đỗ Hiểu Hùng tò mò đi qua, sinh nhật Chung Minh Lý không phải hôm nay, Tô tiên sinh tặng lễ vật gì cho Minh Lý?

“Đằng đằng đằng đằng..... Tôi tìm được con gấu Teddy bị mất của Chung Minh Lý trở về rồi! Cậu xem!” Tô Trạch Tú từ dưới quần lấy ra một con gấu bông màu lam to bằng đứa bé.

Con gấu kia ước chừng cao khoảng năm mươi tới sáu mươi cen-ti-mét, toàn thân màu xanh da trời, bàn tay cùng lòng bàn chân còn lại là màu trắng, đầu tròn tròn, hai tiểu lỗ tai tròn tròn, cùng kiện cosplay của Đỗ Hiểu Hùng kia cơ hồ giống nhau như đúc.

Đỗ Hiểu Hùng trong lòng không hiểu tại sao lại run lên, đây là tiểu hùng của Chung Minh Lý?

Quả nhiên Tô Trạch Tú lập tức chứng thật ý nghĩ của Đỗ Hiểu Hùng, “cậu xem.” hắn lấy ra ảnh chụp, trên hình là Chung Minh Lý vẻ mặt hồn nhiên mỉm cười ôm một con gấu lớn màu lam, bối cảnh là một gian

phòng khách của một hộ cung cư rất to, có thể thấy được mấy cái thùng giấy to đặt ở giữa phòng khách, nói lên chủ nhà không phải chuẩn bị chuyển nhà thì là mới vừa dọn vào.

“Có phải giống nhau như đúc hay không? Tôi chính là tự mình điều tra qua. Con gấu này là ba mươi năm trước sản xuất có giới hạn, cho nên tên trộm tuy rằng bị hụt một vỏ nhưng không có ném đi, đem nó bán lại cho nhà sưu tập búp bê, tôi nhờ rất nhiều bạn bè vất vả mới tìm được về.” Tô Trạch Tú vẻ mặt tự hào kể lể.

“Cám ơn Tô tiên sinh, Minh Lý nhất định sẽ thật cao hứng.”

Đỗ Hiểu Hùng trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết vì sao tâm tình quái lạ như thế nhưng cậu vẫn tận lực bày ra một bộ dạng vui vẻ, tiếp nhận con gấu bông.

Thế nhưng khoe miệng cong xuống kia, mi đầu (vùng xung quanh lông mày) nhú lại kia đã sớm bán đứng cậu.

Tô Trạch Tú khoan khoái đưa tiễn Đỗ Hiểu Hùng, nhìn bóng lưng cậu nhóc ôm con gấu màu lam đi dưới ánh chiều tà, trong lòng sung sướng vẫy vẫy khăn tay, ‘Chung Minh Lý cố lên! Tiểu Hùng cố lên!’

Chung Minh Lý nhìn thấy con gấu bông to đùng trên ghế sa lon kia, không thể tin hỏi: “Tô Trạch Tú nói là giúp anh tìm về?”

“Àn, Tô tiên sinh nói hẳn có điều tra qua, chính là con gấu bị mất kia của anh.” Đỗ Hiểu Hùng rầu rĩ.

“Làm sao có thể? Em bị Trạch Tú lừa rồi.” Chung Minh Lý buồn cười nói với Đỗ Hiểu Hùng, cũng chỉ có nhân tài ngây ngô như Đỗ Hiểu Hùng mới tin Tô Trạch Tú có thể đem con gấu bông kia tìm được. Loại gấu bông này số lượng có hạn đều mang theo chứng từ xuất sinh, mặt trên có mã hóa độc lập của mình, còn có năm sản xuất, nếu như không nhìn thấy chứng từ kia, cái mác số lượng có hạn này sẽ không thể xác nhận được, giá cả cũng có chênh lệch rất lớn. Nay phỏng chừng là Tô Trạch Tú nhờ Tiết Gia Thuần từ trong tay nhà sưu tầm nào đoạt lấy a.

“Là của anh mà! Tô tiên sinh thực vất vả, nhờ rất nhiều người hỗ trợ mới tìm được, anh không có lương tâm.” Đỗ Hiểu Hùng đột nhiên sinh khí, bữu môi đem con gấu dùng sức nhét vào lòng Chung Minh Lý, chạy đi.

“.....” Chung Minh Lý kinh ngạc nhìn Đỗ Hiểu Hùng chạy mất, Đỗ Hiểu Hùng lại cứ nhiên vì mình cho rằng con gấu này không phải con gấu bị mất của mình mà tức giận? Bên trong nhất định có ẩn ý.

Thế nhưng lại không thể đi hỏi Tô Trạch Tú, Chung Minh Lý có thể thấy được Tô hồ ly đánh chết cũng không thừa nhận con gấu này là hẳn cùng Tiết Gia Thuần mua về, hơn nữa còn vẻ mặt vô tội nói: ‘Tớ chỉ là đem con gấu cho cậu bé, sau đó nói tớ thực vất vả mới tìm được, chuyện khác cái gì cũng chưa nói! Cậu oan uổng tớ, tâm linh thuần chân của tớ đã bị thương tổn nghiêm trọng, cậu phải bồi thường cho tớ!’

Chung Minh Lý đau đầu mang theo con gấu gây chuyện này để trong phòng ngủ.

Đợi đến tối, Chung Minh Lý càng đau đầu phát hiện, Đỗ Hiểu Hùng đem con gấu đặt ở giữa cậu nhóc cùng với mình, muốn mình ôm con gấu ngủ.

“Vì cái gì đem con gấu này để trên giường?”

“Cho anh ôm ngủ. Thật không dễ dàng mới tìm được tiểu hùng của mình về, nhất định rất tưởng niệm đi, cho nên đêm nay anh liền ôm tiểu hùng ngủ đi!” Đỗ Hiểu Hùng làm ra một bộ dạng hiên ngang lắm liệt, ngũ khí nhưng lại chưa chát nói.

‘Lúc trước là bởi vì con gấu bông của anh bị mất, anh mới có thể ngủ không được, mới có thể tìm đến em. Hiện tại tiểu hùng của anh đã trở lại, anh có lẽ sẽ không cần em nữa.’

Đỗ Hiểu Hùng âm thầm thâm nghĩ.

Chung Minh Lý làm sao biết Đỗ Hiểu Hùng tâm tư khó chịu, còn tưởng rằng Đỗ Hiểu Hùng thẹn thùng, sợ mình ôm cậu châm môi lửa, cho nên lấy con gấu làm lá chắn, nghĩ thâm cũng tốt đi, lần đầu tiên luôn có chút không quen, dù sao về sau đem những ngày này bỏ trở về là được.

Vì thế Chung Minh Lý phiền muộn ôm con gấu Teddy ngủ. Đỗ Hiếu Hùng thấy Chung Minh Lý thật sự ôm con gấu ngủ, cũng quay sang một bên đồng dạng phiền muộn thiếp đi.

Đỗ Hiếu Hùng bởi vì rất sớm đã tự mình sinh hoạt, cho nên cũng không dám oán trách hay mang đến phiền toái cho người khác, có ý nghĩ gì đều đặt ở trong lòng, tuy rằng sau lại nghĩ đến cái đêm đầu tiên đó Chung Minh Lý bộc bạch cảm thấy bản thân có thể là nghĩ lung tung, thế nào đi nữa, Chung Minh Lý cũng không giống sẽ bởi vì một con gấu mà không cần mình. Nhưng mà trong lòng vẫn tự ti mà nghĩ lung tung mình là vật thay thế của con gấu, bằng không Chung Minh Lý sẽ không coi trọng mình.

Mặt khác, Chung Minh Lý mặc dù rất cẩn trọng ở vài phương diện, nhưng dù sao cũng không phải là người tinh tế đối với chuyện tình cảm, so với đoán đến đoán đi, hẳn càng có khuynh hướng tác phong người nước ngoài, có việc nói thẳng. Cho nên tuy rằng thấy bộ dạng Đỗ Hiếu Hùng vẻ mặt phức tạp nhìn con gấu Teddy, nhưng hẳn thế nào cũng không nghĩ ra nguyên nhân thực sự đằng sau, chỉ chờ đến thời cơ lại bắt lấy tiểu Hùng đang khó chịu này thăm vấn rõ ràng.

Dưới trạng thái phiền muộn giằng co của hai người một thì nói không nên lời, một thì đoán hoài không ra, luồng khí lạnh đầu đông rớt cục giá lâm .

Thời tiết thành H rất kỳ lạ, mùa hè nóng bức khô hanh, mùa đông rét lạnh nhiều mưa, thỉnh thoảng còn có nổi gió tuyết, hạ mưa đá, làm cho người ta rét càng thêm rét, lạnh càng thêm lạnh. Năm ngoài một đợt khí lạnh, không chỉ hạ mấy ngày mưa to, ngay cả cấp điện đều cắt đứt, làm cho thành H mất điện nửa ngày, trường nghỉ học, cửa hàng đóng cửa, cả thành phố lâm vào một mảng hắc ám tiêu điều.

Năm nay tuy rằng lạnh, ngẫu nhiên có mưa nhỏ, bất quá vẫn không có gió tuyết hoặc mưa đá xuất hiện, mọi người còn tưởng rằng năm nay mùa đông liền như vậy bình lặng an ổn vượt qua, không nghĩ tới gió mạnh không phải không đến, mà là canh giờ chưa tới mà thôi.

“..... Từ chiều đến tối nay sẽ có mưa, một số vùng có thể có gió tuyết cùng mưa to nhất thời, mọi người cần hãy cẩn thận khi ra ngoài.”

Tắt TV đi, Chung Minh Lý dẫn dò Đỗ Hiếu Hùng đang chuẩn bị đến trường: “Chiều nay luồng khí lạnh sẽ đến, anh nghĩ Trạch Tú đêm nay cũng sẽ không buồn bán, Hiếu Hùng hôm nay tan học liền lập tức trở về.”

Lần trước vội đi làm không có cơ hội bắt được Hiếu Hùng để hỏi rõ ràng, thừa dịp hôm nay thiên thời địa lợi có luồng khí lạnh này nhất định phải dao sắc chặt đay rồi đem người cùng vấn đề này giải quyết một lượt.

“Ấn.” Đỗ Hiếu Hùng lo âu nhìn bầu trời âm u bên ngoài, tình cảnh khủng khiếp tại căn nhà trệt cũ nát trước kia dường như lại tái diễn lần nữa ở trước mắt.

Tối chiều, quả nhiên gió lạnh tăng cường, ngã tư đường giấy rác phế thải không quét sạch ở trong gió rét bất lực bay đi, nhánh cây trơ trụi điên cuồng mà lay đến lay đi, tựa như cánh tay quỷ dữ đang giãy dụa kháng nghị, dưới bầu trời đầy mây đen làm cho người ta một loại cảm giác khủng bố.

Để an toàn, trường học cho tan học sớm, để học sinh về nhà, toàn bộ cửa hàng cũng đều chuẩn bị đóng cửa, thời tiết như vậy cũng sẽ không có người ở bên ngoài đi dạo mua sắm.

Đỗ Hiếu Hùng chờ Chung Minh Lý về đến nhà sau đó cùng đi siêu thị cần quét một trận, mua thật nhiều đồ ăn cùng thực phẩm nấu chín về nhà, đề phòng nếu thời tiết cứ tiếp tục duy trì tình trạng tồi tệ sẽ không đến nổi trong nhà thiếu lương thực.

Nhìn tình cảnh dòng người thật dài, mỗi người đều bao lớn bao nhỏ, vật phẩm chất đầy xe, Đỗ Hiếu Hùng không khỏi cảm thán: Phòng ngừa chu đáo rất trọng yếu, thế nhưng đại bộ phận mọi người đều làm không được.

Về đến nhà, hai người trầm tĩnh ném qua cơm tối. Lúc này gió càng lớn, bởi vì mấy ngày liên tiếp tâm tình suy sụp hơn nữa thời tiết lại tồi tệ, Đỗ Hiếu Hùng ngồi trước cửa sổ — thăm lòng cừu bị dơ sớm đã thay bằng một tấm mới — ánh mắt trống rỗng nhìn trời đêm tối đen không chút tia sáng.

Đỗ Hiếu Hùng lại nghĩ tới đêm mưa gió trước kia.

Tiếng gió gào thét giống như một con hổ đang gầm rú bên ngoài cửa sổ, cuồng phong cuốn theo nước mưa mãnh liệt đánh vào mảng kiếng, thủy tinh phát ra âm thanh bang bang ầm ầm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan, mà mưa theo khe cửa ngấm vào. Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng vật thể bị cuốn đi sau đó va đập vào một vật khác, còn có chậu hoa hoặc tạp vật (vật dụng linh tinh) từ ban công bị quật ngã mà phát ra âm hưởng rơi vỡ đáng thương. Tiếng gió, tiếng mưa cùng đêm mưa rét lạnh khiến người sợ hãi không cách nào an tâm nhập mộng, càng nghe càng đáng sợ. Nếu mà mất điện vậy càng khủng khiếp, bên trong bên ngoài một mảnh tối đen, ngọn đèn trên đỉnh nhà cao tầng ngày thường từ phòng nhìn ra cũng bởi vì màn mưa dày đặc mà mờ hồ một mảnh thậm chí bị bao phủ đi mất.

Ngày hôm sau mặt đường nhỏ nhỏ bởi vì cống thoát nước bị tắc mà tích đầy nước mưa không rút được, người đi đường phải hết sức cẩn thận, bởi vì nhìn không thấy dưới nước có tạp vật gì, Đỗ Hiểu Hùng từng bị vấp té mà làm cho nửa người đều ướt.

Mà hiện tại, tuy rằng bởi vì người ở lầu cao, cho nên càng tiếp cận cơn phần nộ của thiên nhiên, thế nhưng nhà lầu cấp cao làm cho bão táp trở thành con thú bị vây khốn trong vườn bách thú, mặc dù đang điên cuồng gào rú giận dữ, mà người bên trong lại an toàn mà ấm áp, làm cho người ta không khỏi có một chút cảm giác ưu việt đến cảm thụ thưởng thức đêm bạo vũ này.

Hết thấy những điều này đều là Chung Minh Lý tặng cho, bởi vì hắn yêu mình, thế nhưng hắn yêu chính là bản thân con người 'Đỗ Hiểu Hùng' này, hay là chỉ là bởi vì mình giống con gấu Teddy của hắn?

Chung Minh Lý thấy Đỗ Hiểu Hùng ngơ ngẩn ngẩn ngời ở trước cửa sổ, yêu thương đi qua ôm lấy cậu.

Đang ngắm cảnh thương tình Đỗ Hiểu Hùng trong lòng cả kinh, vội vàng xấu hổ muốn thoát khỏi ôm ấp của Chung Minh Lý. Chung Minh Lý không cho phép, dùng sức ôm Đỗ Hiểu Hùng, thẳng đến khi cậu bình tĩnh lại.

"Tiểu Hùng, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nói cho anh biết đi." Chung Minh Lý đem Đỗ Hiểu Hùng xoay lại để cậu đối mặt với mình.

Đỗ Hiểu Hùng qua nhiều ngày đây là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với Chung Minh Lý, hương vị của hắn tràn ngập khoang mũi cùng trong ngực Đỗ Hiểu Hùng, hơi thở ấm áp của hắn nhất thời làm cho Đỗ Hiểu Hùng sinh ra một loại cảm giác không muốn xa rời.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, mũi Đỗ Hiểu Hùng đau xót, ôm Chung Minh Lý không chịu nói.

"Tiểu Hùng, anh không thích đoán đến đoán đi. Trong lòng có suy nghĩ xin em trực tiếp nói cho anh biết. Anh yêu em, anh hy vọng hai người yêu nhau có thể thẳng thắn thành khẩn với nhau. Tựa như trước kia, em sẽ nói cho anh biết quá khứ của em, anh cũng nói cho em chuyện của anh." Chung Minh Lý hôn hôn chiếc mũi nhỏ của Đỗ Hiểu Hùng, sau đó từng bước dẫn dụ.

Đỗ Hiểu Hùng nghe xong, tuyến nước mắt giống bị cắt đứt bắt đầu từng giọt từng giọt chậm rãi rơi xuống, "Em sợ anh không cần em....."

"Cái gì?" Chung Minh Lý chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, thế nào lại có suy nghĩ đó? Chẳng lẽ mình trong lúc vô ý nói sai điều gì? Chung Minh Lý lập tức nhanh chóng lục lại trí nhớ, xem xem có thể tìm được nguyên nhân vấn đề hay không.

"Con gấu bông của anh đã tìm được, em sợ anh không cần em." Đỗ Hiểu Hùng nhỏ giọng nói.

Chung Minh Lý trong một khắc muốn cười to, lại trong một khắc muốn ngắt đi.

Náo loạn nửa ngày, nguyên lai Đỗ Hiểu Hùng này là một tiểu bốn Hùng (chú gấu trúc) đi ăn dấm chua với một con 'Hùng' khác. Nghĩ đến phiền muộn mấy ngày nay của mình cứ nhiên là bởi vì lý do làm cho người ta dở khóc dở cười này, Chung Minh Lý đột nhiên rất muốn đẩy ngã tiểu bốn hùng này, hảo hảo trừng phạt cậu, cứ nhiên đối với mình không tin tưởng như thế.

Chung Minh Lý hung hăng hôn Đỗ Hiểu Hùng, thẳng đến khi cậu bởi vì hít thở không thông, liều mạng đánh đấm hắn mới buông ra.

"Em sao lại đem bản thân so sánh với một con gấu?" Chung Minh Lý cười nói. "Búp bê có tốt như thế nào cũng chỉ là một con búp bê, nó không có tình cảm, không có sinh khí, không thể cùng người giao lưu. Nó

sẽ không cùng anh nói chuyện phiếm, sẽ không theo giúp anh mua thức ăn, sẽ không làm cơm Tây cho anh. Chỗ tốt duy nhất chính là nó sẽ không ăn dấm chua lung tung.” nói xong câu cuối, Chung Minh Lý trêu chọc nhìn Đỗ Hiểu Hùng một cái.

Đỗ Hiểu Hùng xấu hổ buồn bực trừng mắt nhìn Chung Minh Lý, giận dữ không cho hắn ôm, muốn đứng lên.

Chung Minh Lý nhân cơ hội mượn trọng lượng của thân thể đem Đỗ Hiểu Hùng đặt dưới thân, Đỗ Hiểu Hùng nhớ tới nơi này là nơi xảy ra đêm đầu tiên, vì thế càng dùng sức phản kháng. Hai người trên mặt đất ôm nhau lăn qua lăn lại, cuối cùng đều cười lên ha ha.

Chung Minh Lý kéo tay Đỗ Hiểu Hùng trở lại phòng ngủ, sau đó hắn đem con gấu nhét vào trong tủ quần áo, đối với vẻ mặt nghi vấn của Đỗ Hiểu Hùng nói: “Đêm nay chúng ta phải thân mật, bên thứ ba không được đứng cạnh nhìn.”

Đỗ Hiểu Hùng khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, thẹn thùng ở trên giường giả làm đã điếu .

Chung Minh Lý mỉm cười chui vào trong chăn, mỉm cười ôm lấy Đỗ Hiểu Hùng đang cuộn thành một đoàn, cười nói: “Yêu một người tự nhiên muốn cùng người đó thân thiết, chẳng lẽ Hiểu Hùng không muốn cùng anh thân thiết?”

Đỗ Hiểu Hùng nghe vậy, lắc lắc đầu, sau đó suy nghĩ một chút, lại gật gật đầu.

Chung Minh Lý hôn hôn chiếc cổ tinh tế của Đỗ Hiểu Hùng, thoa dầu bôi trơn cho thứ cực đại của mình, sau đó tách ra hai chân cạp ra, chen đi vào.

“A –” nhiều ngày chưa thân cận qua hai người đều phát ra tiếng thở dài thoả mãn. Chờ đến khi Đỗ Hiểu Hùng thích ứng tiến nhập của Chung Minh Lý, khó nhịn vắn vẹo, Chung Minh Lý cũng bắt đầu tiêu hồn trừu sáp. Bên ngoài mưa rền gió giạt, không mấy may ngăn trở bên trong xuân ý dạt dào.

Sáng sớm, hai người tỉnh lại, cảnh gió mạnh đã qua, tuy rằng gió vẫn còn mạnh, nhưng mưa đã đình chỉ. Đỗ Hiểu Hùng một bên hát không thành lời một bên khuấy bột sau đó rót vào chảo nóng, làm ra một cái lại một cái bánh Crepe* tròn tròn thơm ngon. Sáng sớm trời lạnh, uống sữa đậu nành nóng hổi, ăn Crepe, thật sự là một loại hưởng thụ nhân nhả.

“Minh Lý, em tối qua suy nghĩ cả đêm, nghĩ ra một quyết định.” chờ Chung Minh Lý ăn xong, Đỗ Hiểu Hùng cười híp mắt đối hắn nói: “Anh về sau không cần cho em mười vạn kia!”

“Khụ..... Vì sao?” Chung Minh Lý bị Đỗ Hiểu Hùng đột nhiên nói vấn đề này làm cho sặc.

“Trước đây em là đến làm việc a, nhưng hiện tại không phải.” Đỗ Hiểu Hùng mặt hơi hơi đỏ lên, thẹn thùng nói: “Nếu không phải đến làm việc, đương nhiên không thể bắt anh đưa tiền.”

“sách –” Chung Minh Lý hôn Đỗ Hiểu Hùng một ngụm thật kêu, mặc dù mới đầu nghe Đỗ Hiểu Hùng không cần tiền của mình nghĩ đến cậu lại giận dữ.

Nguyên lai đây là Hiểu Hùng trá hình thổ lộ a, rất đáng yêu .

“Tiền bạc a, anh vẫn mỗi tháng đưa cho em, bất quá không phải ‘tiền lương’, mà là ‘gia dụng’(chi phí trong nhà).”

Đỗ Hiểu Hùng hoàn toàn hôn mê.

Cùng Chung Minh Lý hôn tạm biệt, từ chối khéo ngồi xe hắn đi học, Đỗ Hiểu Hùng một mình một người rảo bước trên con phố thanh tĩnh.

Cậu hít vào một hơi thật sâu, ngực đã tràn ngập loại hương vị thành thị được nước mưa cọ rửa qua, thơm ngát mà thanh lương, làm cho lòng người vui tươi thanh thản. Khúc mắc cõi bỏ, Đỗ Hiểu Hùng cảm thấy bản thân đã không còn rối rắm nghi ngờ tựa như con chim nhỏ nhanh nhẹn.

Tuy rằng khúc mắc của Đỗ Hiểu Hùng được cởi bỏ, bất quá Chung Minh Lý vẫn là quyết định đem con gấu giả mạo kia trả lại cho Tô Trạch Tú. Con gấu chất đây ký ức về một đứa trẻ gia đình tan vỡ cùng cô độc

kia đã không còn tồn tại, cũng không còn cần phải tìm về chi nữa. Bản thân chính là phải trân trọng hạnh phúc trước mắt, chứ không phải lại chấp nhất quá khứ đã qua.

Sai lầm mẹ phạm phải, mình là sẽ không giẫm lên vết xe đổ lần nữa.

“Ai nha, có ‘tân hùng’ quên ‘cựu hùng’, tớ thật vất vả mới tìm được con gấu này, cậu nhanh như vậy liền trả lại đây.” Tô Trạch Tú tiếp nhận con gấu Teddy có chút đáng tiếc nói.

“Cậu nha, tuy rằng hành vi của cậu thực đáng giận, bắt quá coi như cậu để tôi sớm giải quyết tai hoạ ngầm trong mối quan hệ của tôi cùng tiểu Hùng, tôi còn phải cảm ơn cậu.” Chung Minh Lý tận lực che dấu khó chịu của mình chân thành nói cảm ơn.

“Đừng khách khí, để tình lộ của huynh đệ thông thuận, cần phải giúp bạn không tiếc cả mạng.” Tô Trạch Tú trâng tráo tiếp nhận cảm ơn của Chung Minh Lý, sau đó tay hướng trước mắt Chung Minh Lý xòe ra, nói: “Phí cảm ơn cộng thêm phí thủ tục xử lý con gấu này.”

Chung Minh Lý trên mặt gân xanh nẩy lên, liều mạng đè nén xúc động bóp chết tên đầu sỏ gây tội trước mắt này, cam chịu móc ra bóp tiền của mình.

Vì thế con gấu vô tội làm cho Chung Minh Lý cùng Đỗ Hiểu Hùng phiền muộn nhiều ngày này, bị Tô Trạch Tú tặng lại cho một cơ quan từ thiện nhi đồng làm vật đầu giá từ thiện.

Đỗ Hiểu Hùng tuy rằng cảm thấy mình quá nhỏ nhen là không đúng, bắt quá sau khi biết được con gấu kia bị Chung Minh Lý tặng đi, vẫn là cảm động hôn hắt một cái.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Luồng khí lạnh chấm dứt, tuyên bố mùa đông sắp rời đi, mùa xuân sẽ đến tức thì. Độ ẩm bắt đầu chậm chạp tăng trở lại, trong lớp bùn đất mơ hồ có thể thấy những điểm xanh thẫm nho nhỏ, không bao lâu sau, thành phố này sẽ bị bao trùm một mảnh xanh um choáng ngợp ánh mắt mọi người, chim sẽ cùng bồ câu sẽ vui vẻ xuất hiện ở những nơi con người nghỉ ngơi tại trung tâm thành phố, đợi được cho ăn. Sinh lực lại bắt đầu hồi phục, tất cả mọi người xoa tay chuẩn bị nghênh đón tâm linh cùng sinh ý của mùa xuân đang đến.

Chung Minh Lý trở lại công ty, lên một mẫu quảng cáo mới cho ba tháng tiếp theo, đồ trang trí bên ngoài cửa hàng cũng phải bắt đầu đổi mới. Bảng biểu báo cáo của bộ doanh nghiệp cho thấy trong mùa đông vừa qua mức doanh thu mặc dù từng bắt đầu có hiện tượng trượt dốc, bắt quá sau đó do điều chỉnh lại sách lược, đã dần hồi trở lại và có chút tăng trưởng, trong cảnh khí trời chuyển đẹp cùng mùa xuân đến gần, dự báo mức doanh thu sẽ từng bước đi lên.

Chung Minh Lý rất hài lòng, hết thấy tựa hồ đều tốt đẹp như thế. Có sự nghiệp, có vợ, khí trời cũng trở nên rất tốt, người đi trên con đường rộng mở đều thoải mái vui sướng giống như đang bay trên mây như vậy.

Đều là bởi vì gặp được tiểu Hùng, gặp được tiểu Hùng đáng yêu thuần chân lại biết vươn lên như thế, bản thân mới có thể quên đi không vui trước kia, vứt bỏ sự tích tịch, bắt đầu hưởng thụ hơi ấm gia đình.

Bắt quá tâm tình tốt đẹp này thế nhưng đều chấm dứt trong một cú điện thoại ngoài ý muốn.

“Chung chủ tịch, Chung bá mẫu buổi sáng có gọi điện đến, nói là muốn cùng ngài thảo luận một chút về kế hoạch phát triển thương nghiệp của Hợp Tung.”

“Vậy sao? Cảm ơn cô.” nghe Trần Quân Như hội báo, Chung Minh Lý chân mày cau lại.

Trần Quân Như nhìn Chung Minh Lý, trầm mặc một hồi không nói gì, thẳng đến khi Chung Minh Lý khó hiểu nhìn cô. Cô mới cúi đầu yên lặng đi ra ngoài.

Chung Minh Lý bởi vì lúc nhỏ cùng mẹ Vương Trần cũng không phải vô cùng gần gũi, có cá tính độc lập giống mẹ, hơn nữa biết rõ tính cách coi ích lợi là trên hết của bà nên Chung Minh Lý cũng không muốn để bà nhúng tay vào sự nghiệp của mình. Chỉ bởi vì thời điểm vừa mới bắt đầu sáng lập Hợp Tung cơm Tây, bản thân vừa không có đủ tài chính, vừa không có đủ năng lực hướng ngân hàng vay tiền, cho nên Chung Minh Lý đành phải hướng mẹ xin giúp đỡ, cũng tại trong một khoản thời gian bị bắt dựa theo đường lối kinh doanh của bà tiến hành hoạt động.

Từ sau khi Hợp Tung cơm Tây đi vào quỹ đạo, phát triển ổn định, Chung Minh Lý tính toán cũng dư dả vốn lưu động, lập tức đem nợ nần năm đó mẹ cho hần mượn mở cửa tiệm trả dứt, chân chính thực hiện quyền độc lập tự chủ. Loại hành động khẩn cấp thu hồi quyền khống chế đối với Hợp Tung cơm Tây của bà này, cũng từng đưa tới ngôn luận ‘bất hiếu’.

Chung Minh Lý sau lại lấy một phần nhỏ cổ phiếu làm hình thức để bà đứng giữ thu được hoa hồng của công ty, mẫu thân mới tốt lên không ít. Rồi sau đó Vương Trần ra nước ngoài nói là bồi dưỡng học tập kiến thức quản lý cùng kỹ thuật tiên tiến của phương Tây, rất ít trở về thành H, thỉnh thoảng cũng chỉ là cùng Chung Minh Lý nói chuyện điện thoại, hỏi một chút tình hình kinh doanh của Hợp Tung cùng đời sống cá nhân của Chung Minh Lý, nhưng cũng không lại nhúng tay quyết sách vận hành Hợp Tung.

Như vậy lần này mẹ sáng sớm điện thoại cho mình là vì cái gì? Một cổ cảm giác khó chịu ở trong lòng Chung Minh Lý không tản đi được.

“Uy, mẹ đó sao? Con là Minh Lý.” Chung Minh Lý nhấn xuống một chuỗi dãy số, chờ đối phương tiếp điện thoại, dùng thanh âm vững vàng lên tiếng.

[Minh Lý, gần đây Hợp Tung buôn bán thế nào?] đối diện truyền đến một hồi thanh âm ôn nhu. Nhưng Chung Minh Lý biết dưới cái giọng nói ôn nhu này là một nữ nhân khôn khéo như thế nào.

“Không tồi, tuy rằng bởi vì mùa đông làm cho mức doanh thu trượt dốc, bắt quá sau lại nỗ lực vượt qua đã tăng trưởng trở lại.”

[Tổng mức doanh thu năm nay thì sao? So với những năm qua tăng nhiều ít?] đối phương lại hỏi.

“Sáu mươi tám phần trăm.”

[Quá thấp a, tốc độ tăng trưởng chậm như vậy là không được, sao có thể kiếm được nhiều tiền a?] đối phương truyền đến thanh âm oán hận.

“Phải không? Con không cảm thấy. Tăng trưởng của doanh nghiệp cũng không đại biểu cho hết thảy, lợi nhuận cũng không phải là mục đích cuối cùng.” Chung Minh Lý đáp, muốn nói rõ ý đồ rồi sao, thưa mẹ?

[Đứa ngốc này, nói ngây thơ gì thế hả. Không đi kiếm nhiều tiền thì muốn làm cái gì, chẳng lẽ là yêu sao? Công ty Khải Tư đứng đầu nền ẩm thực nước Mỹ có ý đến thành H phát triển, nhằm bắt đầu chiếm lĩnh thị trường cơm Tây thành H, tiếp đó từng bước hướng ra cả nước, mẹ thấy đây là một cơ hội rất tốt đối với Hợp Tung, nếu cả hai có thể liên thủ, thành H nho nhỏ này thì tính là cái gì. Mẹ đã đem tư liệu Hợp Tung cho chủ tịch Khải Tư xem, hẳn đối với con và Hợp Tung rất có hứng thú, hy vọng có thể cùng con trao đổi một chút.]

Chung Minh Lý đối hành động tự chủ trương của bà vô cùng đau đầu, “Mẹ, mẹ sao có thể tự tiện chủ trương a? Con một chút hứng thú đều không có, con có phương hướng cùng kế hoạch phát triển của riêng mình, mẹ không cần thay con quan tâm.”

[Con đứa nhỏ này thiệt là, cũng không thông cảm cho nỗi khổ tâm của mẹ, con muốn làm gì thì làm đi!] nói xong, đối phương sinh khí cúp máy.

Chung Minh Lý bất đắc dĩ nhìn điện thoại truyền đến thanh âm ‘đô — đô —’, cười khổ. Mẹ vẫn là cái bộ dạng kia, cho dù mình đã hơn ba mươi tuổi, là nam nhân thành thực có sự nghiệp thành công, thế nhưng mẹ vẫn dùng cách thức ngang tàng đối đãi tình nhân để đối với mình.

Đầu tiên ôn nhu lừa dối, sau đó liền sinh khí tức giận, lại tiếp tục ôn nhu lừa dối, không đạt mục đích không cam lòng. Xem ra kế hoạch trong ngoài hợp tác này sẽ là một cuộc chiến lâu dài a.

Chung Minh Lý đem mình vùi thật sâu vào sô pha, chán nản nghĩ.

Tuy biết mẹ sẽ không dễ dàng buông tha, nhưng khi Chung Minh Lý lần nữa nhận được điện thoại của bà, nói đã đặt xong vé máy bay cuối tuần sau sẽ về thành H, Chung Minh Lý không chỉ uể oải, hơn nữa vì mẹ nhất định phải bắt đầu đau đầu.

“Mẹ, con lập tức giúp mẹ đặt khách sạn, mẹ muốn lưu lại bao lâu?”

Trong nhà khẳng định không thể để cho mẹ vào ở. Hấn không phải sợ bà biết tính hướng của mình, hay là sợ cùng mẹ giải thích quan hệ của hấn cùng Đỗ Hiểu Hùng.

Mà là hấn biết rõ hành động của bà sau khi biết thân phận bạn cùng của Đỗ Hiểu Hùng. Từ nhỏ vẫn luôn dạy mình nhất định phải cưới một nữ nhân giàu có, bằng không sẽ thẹn với phí bồi dưỡng kén rể của bà, nhất định sẽ đối với lựa chọn của mình giận tím mặt, sau đó đem mọi tức giận đều phát tiết ở trên người Đỗ Hiểu Hùng.

Dù sao cũng là mẹ, hấn không nghĩ cái loại đầu đề trên báo xã hội cái gì mà đứa con vì vợ tức giận mà đánh mẹ, hoặc người chồng vì mẹ chịu đựng đau khổ bỏ vợ, mấy trò biện luận luân lý gia đình phát sinh ở trên người mình.

[Tại sao không ở chung cư của con giống trước kia? Chúng ta hai mẹ con thật lâu không gặp, thừa dịp này hảo hảo tâm sự.]

“Lần trước chung cư đã xảy ra vụ trộm cướp, con đã chuyển đi. Hiện tại vừa dọn vào chỗ mới không bao lâu, vật dụng còn chưa có chuẩn bị tốt a, không thích hợp cho mẹ ở.”

‘Tâm sự? Tâm sự của mẹ là kế hoạch đầu tư mà thôi ni. Lúc muốn cùng mẹ thân thiết tâm sự bà chỉ lo vội vàng sự nghiệp của mẹ, chờ khi mẹ muốn cùng con tán gẫu lại là vì sự nghiệp, ai, khi nào thì chúng ta mới có thể ngồi xuống chân chính lấy thân phận mẹ con nói chuyện?’ Chung Minh Lý bất đắc dĩ nghĩ.

[Không sao cả, con cũng không ngại, mẹ như thế nào lại ngại a? Hay là con không muốn ở cùng mẹ, hay trong nhà có người nên không tiện?]

“Sao lại thế được, mẹ đa tâm rồi.”

[Ha ha, không cần thẹn thùng, con tuổi không còn nhỏ, chọn được người thích hợp không ngại để mẹ xem qua một chút, giúp con kiểm chứng. Nếu thật không tiện, để cô ấy về nhà ở vài ngày là được.]

“Thật sự không có, có nhất định sẽ cho mẹ biết. Cuối tuần sau chúng ta gặp mặt lại trò chuyện kỹ hơn.”

Cúp điện thoại, Chung Minh Lý phiền não sờ trán, để mẹ vào ở là tuyệt đối không có khả năng, bảo Đỗ Hiểu Hùng dọn ra ngoài ở vài ngày càng không thể, phỏng chừng tiểu Hùng lại hiểu lầm sau đó nghĩ mình muốn vứt bỏ bé.

Chỉ có thể ra hạ sách này, Chung Minh Lý kêu Trần Quân Như tiến vào, “Giúp tôi lập tức thuê một gian khách sạn năm sao cấp, tối cuối tuần sau liền phải vào ở.”

Cơm tối qua đi, Chung Minh Lý cùng Đỗ Hiểu Hùng ôm nhau ngồi ở trên ghế sa lon xem TV. Thế nhưng Chung Minh Lý mắt nhìn TV, hồn lại không biết bay tới nơi nào, chỉ có đôi mày nhíu chặt tiết lộ tâm tình của hấn.

“Minh Lý.....” Đỗ Hiểu Hùng gọi.

“..... Ân? Chuyện gì Hiểu Hùng?” một lát sau, Chung Minh Lý mới đáp lại.

“Nếu anh cả thấy kênh TV này nhàm chán, chúng ta xem cái khác đi.” Đỗ Hiểu Hùng nhỏ giọng đề nghị, Chung Minh Lý mấy ngày nay làm cái gì cũng đều mất hết hứng thú.

Tựa như hôm nay, mình đã thực cố gắng tận lực tạo đề tài, nhưng mà mỗi lần mình nói xong, Chung Minh Lý hoặc là không phản ứng, hoặc là chỉ trả lời bằng những từ như là ‘đúng vậy’, ‘ân’ các loại không hề có tác dụng trao đổi.

“A? Sẽ không nha, Hiểu Hùng không phải thực thích xem ‘căn bếp địa ngục’ này sao?” Chung Minh Lý vội vàng đổi về một bộ dáng tươi cười ôn nhu.

‘Mới là lạ.....’ Đỗ Hiểu Hùng trong lòng yên lặng đáp.

“Minh Lý, công ty có chuyện phiền toái gì sao? Anh mấy ngày nay tâm tình đều không tốt lắm.” Đỗ Hiểu Hùng thử hỏi thăm.

Chung Minh Lý về đến nhà rất ít nói về công việc, Đỗ Hiểu Hùng không phải là nhân viên của hắn cũng không có tiếp xúc với hoạt động buôn bán này, cho nên hai người đều phi thường ấn ý chỉ thiên đàm địa đàm (trên trời dưới đất) nói về mỹ thực mà không nói chuyện công ty.

‘Nhưng chuyện có thể khiến Minh Lý phiền nhiều mấy ngày, khẳng định rất phiền toái đi, cho dù mình không thể giúp được gì, cũng hy vọng có thể cùng anh ấy tâm sự, để anh ấy không phải chịu áp lực lớn như vậy.’ Đỗ Hiểu Hùng nghĩ.

“Không có.”

“Gạt người, anh còn nói người yêu nhau có thể thẳng thắn thành khẩn với nhau, anh hiện tại có tâm sự, lại không nói cho em biết, tự mình buồn phiền, em không muốn nhìn gương mặt khổ qua của anh.” Đỗ Hiểu Hùng giả vờ sinh khí rời đi.

Chung Minh Lý vội cười đem Đỗ Hiểu Hùng kéo về vòng tay của mình. Từ lần trước sau sự kiện ‘tiểu Hùng’, Đỗ Hiểu Hùng ngày càng biểu đạt rõ tình cảm của mình, sẽ biểu đạt ý nghĩ của mình sẽ giận dữ sẽ không vui, càng thêm có sức sống cùng sinh lực.

“Mẹ của anh muốn đến.” Chung Minh Lý ôm lấy Đỗ Hiểu Hùng, nhẹ nhàng nói.

“A? Bác gái muốn đến?” Đỗ Hiểu Hùng có chút giật mình, lại nói tiếp chuyện của cậu cùng Chung Minh Lý vẫn còn là giấu diếm cha mẹ hai bên a, lần này chẳng phải là muốn.....

“Bà sẽ trở về một tuần, vốn muốn tới nơi này ở cùng anh, nhưng anh đã cự tuyệt.”

“Vì sao?” Đỗ Hiểu Hùng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút không vui, quan hệ của hai người không thể công khai sao?

Chung Minh Lý hôn hôn Đỗ Hiểu Hùng nói: “Không phải sợ quan hệ của anh và em bị phơi bày ra ánh sáng, mẹ anh nhiều năm sống ở nước ngoài, cái gì chưa thấy qua. Bà lần này trở về là muốn anh cùng một công ty đứng đầu ngành ẩm thực nước ngoài liên thủ, nhưng mà anh có ý niệm kinh doanh của mình, không thích người khác nhúng tay sự vụ của anh, là mẹ cũng không được.”

“Hơn nữa bà từ nhỏ liền hy vọng anh tìm một cô gái nhà giàu thông gia, nhưng anh bị tình yêu mê mẩn tâm ý, liền coi trọng em đó chú gấu bé nhỏ. Nếu cho bà biết, nhất định sẽ đem tất cả nguyên nhân không hài lòng đều đổ lỗi vào người em, anh sợ bà đối với em không khách khí. Cho nên đành phải ở bên ngoài lại thuê nhà trọ, tạm thời làm nơi ở của anh. Một tuần kia anh có lẽ sẽ không thể trở về.”

“..... Được mà, thật tình em cũng hy vọng Minh Lý cùng mẹ của anh hảo hảo sống chung.” Đỗ Hiểu Hùng cùng mẹ quan hệ vô cùng thân thiết, cho nên không thể lĩnh hội cái loại tâm tính mẹ con xa cách phòng vệ này của Chung Minh Lý cùng mẹ hắn. Thế nhưng nếu Chung Minh Lý khổ não mối quan hệ của hắn cùng mẹ như thế, Đỗ Hiểu Hùng cũng không biết nói cái gì cho tốt, chỉ có thể hy vọng bọn họ có thể hảo hảo ở chung.

Dưới tình hình trong lòng mọi người đều mang tâm sự, mẹ Chung Minh Lý_ Vương Trân rốt cục về tới thành H.

Mùa đông thành H lưu lượng khách lượng cũng không nhiều, thẳng đến khi xuân về sân bay mới có thể lần nữa bận rộn đông đúc lên. Chung Minh Lý cùng Trần Quân Như ở sân bay đợi không quá lâu, Vương Trân liền xuất hiện tại cửa cổng, bà một thân trang phục vàng nhạt, trên cổ đeo một sợi dây chuyền ngọc trai nhỏ, tóc vấn lên ở phía sau kết thành một búi, giản dị lại kiên luyện (tài giỏi). Tuy rằng đã qua tuổi năm mươi, nhưng dung mạo mơ hồ có thể thấy được lúc còn trẻ nhất định là một mỹ nhân bại hoại.

“Minh Lý, mẹ nhớ con muốn chết, con có khỏe không?” Vương Trân vừa thấy con mình, lập tức bày ra bộ dáng tươi cười ôm lấy.

“Khỏe lắm, cảm ơn mẹ quan tâm. Chúng ta trước đến phòng trọ cất hành lý, sau đó thì đi ăn, tẩy trần cho mẹ.”

Chung Minh Lý cùng Trần Quân Như tiếp nhận mấy cái vali hành lý của Vương Trân, hướng bãi đỗ xe đi đến.

“Tiểu Như a, hôm nay cảm ơn con tới đón.” Vương Trân thân thiết kéo tay Trần Quân Như. “Con là nhân viên kỳ cựu của Hợp Tung, nhiều năm như vậy thật vất vả cho con.”

“Đây là việc con phải làm.” Trần Quân Như xấu hổ liếc nhìn Chung Minh Lý một cái rồi trả lời.

Chung Minh Lý không nói gì, chỉ là yên lặng đi tới trước, thiếu Chung Minh Lý tham dự, Vương Trân cùng Trần Quân Như cũng không còn đề tài gì để tiếp tục, ba người trầm mặc trở lại phòng trọ mới.

Ngày hôm sau, Chung Minh Lý sáng sớm lấy có thị sát hoạt động của chi nhánh, sau đó lưu lại một câu cho Trần Quân Như: “Mẹ của tôi nhiều năm không về thành H, cô bồi bà đi dạo, chi phí toàn bộ do công ty thanh toán.” liền mang theo mấy người giám đốc đi khắp thành H.

“Hiểu Hùng, tối qua có hảo hảo ăn cơm không? Không được không có anh, em liền bạc đãi chính mình.” Chung Minh Lý tranh thủ gọi điện thoại cho Đỗ Hiểu Hùng, một ngày không gặp, đã nhớ nhung tràn lòng, thời gian này trôi qua thực chậm a.

[Em có hảo hảo ăn cơm, anh không cần lo lắng. Bác gái khỏe không?]

“Bà tốt lắm, đêm qua bọn anh cùng nhau ăn cơm tối, hàn huyên một chút về cuộc sống của mình.”

[Vây là tốt rồi, hy vọng các anh hảo hảo ở chung, anh có thể sớm trở về, em nhớ anh.] thanh âm sa sút của Đỗ Hiểu Hùng truyền đến.

“Anh cũng nhớ em, chờ chuyện của mẹ bên này xử lý xong anh liền lập tức về nhà. Không có em bồi anh, buổi tối đều ngủ không ngon.” không có gương mặt tươi cười của tiểu Hùng, không có hơi ấm của tiểu Hùng, Chung Minh Lý một mình ở trên giường lớn lạnh lẽo mà trần trọc, mất ngủ.

Mất ngủ nữ thần từ sau khi nhận thức tiểu Hùng chưa từng xuất hiện qua lại lần nữa buông xuống đến trên người hắn.

“Ai –” Chung Minh Lý cúp điện thoại, tiếp tục vô cùng buồn chán nghe nhân viên dưới quyền báo cáo kết quả buôn bán của chi nhánh.

Buổi tối về đến nhà, Vương Trân đã đem bản kế hoạch đặt ở trên bàn, một bộ dáng có chuẩn bị tốt ‘coi người trốn đi đâu’.

Chung Minh Lý đầu đột nhiên nhói đau, “Mẹ, còn chưa đi ngủ?”

“Chờ con trở về a, hôm nay có bản kế hoạch này muốn cho con xem qua, thế mà con lại bận quá, cả ngày đều tìm không thấy người, cơm tối cũng không về ăn. Mẹ cũng chỉ có thể đợi ở nơi này.” Vương Trân tức giận nói.

“Mẹ, con đã nói bao nhiêu lần rồi, con có sách lược cùng đặc sắc kinh doanh của mình, giai đoạn hiện nay, con cũng không có ý tìm người khác đầu tư. Về sau cho dù muốn tìm, cũng sẽ không cùng Khải Tư hợp tác.”

“Cùng tập đoàn Khải Tư hợp tác có cái gì không tốt, đến lúc đó đừng nói thành H, đại lý cơm Tây của con bao trùm cả nước đều được, còn có về sau đưa ra thị trường làm việc, nhiều triển vọng rộng mở a, con cứ như vậy uống phí vứt bỏ sao? Nếu Khải Tư cùng kẻ khác liên hợp, con khi đó hối hận cũng vô dụng!”

“Khải Tư chính là cái tập đoàn trục lợi, ngoại trừ chiếm đoạt cùng cấp tốc phát triển, nó còn có cái gì? Đã không có văn hóa mỹ thực cũng chẳng có văn hóa xí nghiệp.”

“Nực cười, kiếm tiền chẳng lẽ không phải cũng là một loại văn hóa sao? Xí nghiệp không kiếm tiền không phát triển, còn cần phải tiếp tục kinh doanh sao a? Con trước kia không phải đã đáp ứng mẹ sẽ hảo hảo

mở rộng quy mô công ty, để công ty ra thị trường, để chúng ta cùng nhau trở thành triệu phú hào hay sao? Hãy nhìn con bây giờ xem, giậm chân tại chỗ, đã không đưa công ty ra thị trường, cũng không chịu để đầu tư nước ngoài tiến nhập, lẽ nào con cũng chỉ muốn coi chừng mấy cái cửa hiệu rách nát này cả đời như thế!” vương trăn cả giận nói.

“Mẹ! Trong mắt mẹ chỉ có tiền thôi sao? Quân tử ái tài, thủ chi hữu độ*. Đưa công ty ra thị trường lẽ nào tùy tiện nói nói liền có thể? Để đầu tư nước ngoài tiến nhập? Mẹ là muốn đem thương hiệu Hợp Tung này trực tiếp bán cho tập đoàn Khải Tư đi, trước lấy danh hợp tác đầu tư, cuối cùng dùng hết mọi thủ đoạn lấy được quá nửa cổ quyền liền đem những người không chế cổ phần đuổi đi, đem văn hóa vốn có của nhà hàng toàn bộ xóa sạch sửa thành của mình, mẹ cho rằng con không biết chuyện xấu của bọn chúng ở Mĩ sao! Vì một chút tiền mẹ liền muốn đem thương hiệu chúng con vất vả xây dựng được bán đi sao? Mẹ, mẹ sao lại có thể làm như vậy?”

(*Quân tử ái tài, thủ chi hữu độ: Quân tử ham tiền tài, nhưng thu về thế nào cũng phải có đạo lý)

“Đã là một cuộc làm ăn, có người ra giá tốt thu mua, vì cái gì không bán? Có nhiều đó tiền, chúng ta có thể tạo dựng sự nghiệp lớn hơn nữa, thay vì giữ khư khư lấy mấy cái nhà hàng nhỏ nhoi này, nó có thể mang đến bao nhiêu lợi nhuận cho con? Một trăm vạn hay là một trăm ngàn?”

“Đây là nhà hàng của con, như thế nào kinh doanh là quyền của con, mẹ, hảo ý của mẹ con cảm ơn, bất quá con không tính thay đổi tâm ý của mình, vô luận là trước kia hay là hiện tại hoặc giả là tương lai.” Chung Minh Lý chêm đinh chặt sắt nói.

Lời nói ngoan độc của mẹ tổn thương tới Chung Minh Lý, hắn cũng không phải xuất thân từ ngành ăn uống, trước khi dẫn thân vào công việc này đối với nghiệp ẩm thực hiểu biết cũng không nhiều lắm, dựa vào tài năng quản lý kinh doanh cùng lòng tin của mình mới có thể dựng nên nhà hàng cơm Tây đệ nhất. Chung Minh Lý một bên chịu đựng thất bại lỗ vốn lúc đầu sau đó thu chi cân bằng tiếp theo có được lợi nhuận, nhìn thấy từ một cửa hàng thành hai cửa hàng, từng chi nhánh một mở ra, tư vị trong đó chỉ có mình hắn biết.

Công ty này đối với Chung Minh Lý mà nói không chỉ là một sinh ý mà thôi. Mấu thân lại cư nhiên vì tiền muốn hắn bán đi tâm huyết cùng khát vọng của hắn, một chút cũng không để ý đến cảm thụ của hắn. Hắn có thể nào không thương tâm?

Từ nhỏ, mẹ luôn bận rộn vì công việc, kiếm tiền vì lý do cho hắn một cuộc sống tốt đẹp, để hắn một thân một mình ở nhà. Đúng vậy, điều kiện cuộc sống ưu việt thoải mái quả thật là cần tiền, thế nhưng sau khi gặp được Đỗ Hiểu Hùng hắn càng cảm nhận được, không có một gia đình hạnh phúc, tiền nhiều thế nào lại có tác dụng gì? Không có người khiến người muốn về nhà, ngôi nhà không có hơi ấm gia đình, có xa hoa có thoải mái thế nào cũng chỉ là một căn phòng mà thôi, chẳng thể tạo ra hồi ức tốt đẹp gì.

“Đủ lòng đủ cánh rồi, lời của mẹ cũng không cần nghe. Lúc trước nếu không có mẹ vay tiền cho con, con cho là chỉ bằng thân phận mới vừa tốt nghiệp kia của con có thể mở nổi cửa hàng cơm Tây này?” nghe đứa con không hề hồi tâm chuyển ý trả lời, Vương Trăn cũng không để ý hình tượng giận dữ nói.

“Mẹ, con thực cảm ơn mẹ lúc trước cho con mượn tiền mở tiệm, cho nên con vừa có tiền liền lập tức trả lại mẹ. Nhưng thương hiệu này dù sao cũng là tâm huyết của con, kinh doanh như thế nào nó là chuyện của con, cũng không phải con đủ lòng đủ cánh liền không nghe mẹ lời nữa.”

“Hừ, còn nói không phải. Thuê phòng trọ mới này đến lừa mẹ, trong nhà cất dấu thứ tao đề tử (con đi lắng lờ) gì đó không dám cho người ta biết a!”

Kinh ngạc vì mẹ biết được tình hình thực tế của phòng trọ này, Chung Minh Lý không muốn dây dưa đề tài này nữa, để tránh đem Đỗ Hiểu Hùng vô tội lỗi vào, vì thế lùi một bước nói: “Chúng ta đều kích động, đêm nay mọi người bình tĩnh một chút đi.”

Không muốn tiếp tục cùng mẹ tranh cãi Chung Minh Lý cầm lấy chìa khóa xe liền ly khai phòng trọ, lưu lại Vương Trăn bộ mặt âm trầm ở trong phòng phát cáu, không hề còn hình tượng tao nhã lúc trước.

“Uy, Hiểu Hùng, em ở đâu? Anh muốn gặp em.” Lái xe ra khỏi bãi đỗ, Chung Minh Lý ở nội thành đi dạo đây đó vô mục đích hơn nửa giờ, chờ âm ức trong lòng chậm rãi lắng xuống mới lấy điện thoại gọi cho Đỗ

Hiếu Hùng. Hắn hiện tại khẩn cấp muốn nhìn thấy cậu, muốn hôn môi cậu, để sự thuần chân khả ái của cậu giúp mình tẩy sạch tức giận trong lòng.

“Em cùng bạn học tới quán karaoke, anh ở đâu? Em cũng nhớ anh.” Đỗ Hiếu Hùng cảm thấy đôi mắt của mình đột nhiên ê ẩm.

Bởi vì Chung Minh Lý không về nhà, Đỗ Hiếu Hùng một mình ở trong hộ chung cư to như vậy chỉ thấy tịch mịch cùng sợ hãi vô tận. Cậu thậm chí đột nhiên không dám lại ngồi trước cửa sổ, nhìn vạn ngọn đèn của những gia đình, đêm đó không còn khối lông cừu kia, Đỗ Hiếu Hùng liền không ngừng hồi tưởng lại khoảng thời gian bản thân cùng Chung Minh Lý ngắm sao trời chuyện, nhớ đến vòng tay ôm ấp của hắn, sau đó tịch mịch cùng sợ hãi không rõ liền cuộn trào mãnh liệt kéo đến. Điều này làm cho Đỗ Hiếu Hùng rất khó chịu.

Cho nên khi các học sinh nói đêm nay bộ liên nghị cơm Tây cùng đi hát karaoke để thả lỏng tâm tình, Đỗ Hiếu Hùng bình thường rất ít ra ngoài ban đêm cũng đáp ứng.

Thế nhưng ngồi trong quán karaoke Đỗ Hiếu Hùng lại hoàn toàn không có hưng trí tham gia vào hoạt động. Trước kia không có bao nhiêu thời gian chạy theo một lưu hành, rất nhiều ca khúc không biết, lại càng không cần nói đến chuyện hát hò. Hơn nữa lo lắng cùng nhớ mong Chung Minh Lý, Đỗ Hiếu Hùng có thể nói là ‘thân tại Tào Doanh lòng tại Hán’, trên mặt lộ vẻ tươi cười cứng nhắc hòa theo mọi người vỗ tay, hồn lại không biết đã bay đi đâu.

“Hiếu Hùng sao lại buồn bã ủ rũ thế này, có tâm sự?” Trương Thiên tò mò hỏi thăm. Từ sau khi sự việc học phí được giải quyết, Đỗ Hiếu Hùng chưa từng sa sút như vậy, lần này lại có khó khăn gì đây?

“Trương đại ca tôi không sao, sao anh không hát?” Đỗ Hiếu Hùng kéo ra một dáng cười đáp lại.

“Ai, già rồi, cùng lớp trẻ có sự khác biệt.” Trương Thiên cười nói.

“Trương đại ca mới không có già a. Tôi khi nào thì mới có thể giống Trương đại ca thành thực như vậy thì thật tốt.” như vậy mình sẽ có thể giúp Minh Lý giải quyết phiền não, không giống hiện tại cái gì cũng không làm được, chỉ có thể chờ đợi. Đỗ Hiếu Hùng ưu buồn thầm nghĩ.

Lúc này điện thoại rung động lên, khi màn ảnh hiện ra hai chữ ‘Minh Lý’, Đỗ Hiếu Hùng cảm thấy thế giới này đột nhiên tràn ngập sắc thái cùng động lực. Cậu vội vàng cùng Trương Thiên nói câu ‘thực xin lỗi’, chuồn khỏi ghế lô*, ra bên ngoài tiếp điện thoại.

(*ghế lô: ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi)

[Anh đang qua, đợi lát nữa tới anh nhắn cho em, em hãy ra cửa sau.]

“Ân.”

Khoảng thời gian tiếp theo, Đỗ Hiếu Hùng cảm thấy chưa từng dài quá như vậy, chờ mong cùng lo âu hoà lẫn vào nhau khiến cậu cực độ đứng ngồi không yên, chờ di động rung lên lần nữa, Đỗ Hiếu Hùng vội vàng cùng các bạn học tạm biệt rồi chạy ra ngoài.

Mới vừa đi toilet xong Trương Thiên thấy Đỗ Hiếu Hùng hấp tấp hướng cửa sau quán karaoke chạy tới, cho là cậu xảy ra chuyện gì, cũng đi theo, lại ngoài ý muốn chứng kiến cậu lên một chiếc xe cao cấp có rèm che, cùng chủ xe ôm hôn sau đó rời đi.

Liên tưởng đến tình hình gần đây của Đỗ Hiếu Hùng, Trương Thiên không khỏi hoài nghi: ‘Chẳng lẽ Đỗ Hiếu Hùng cặp kè đại gia?’ thế nhưng nghĩ đến tính cách của cậu, lại thấy cậu không giống hạng người đi làm cái loại sự tình này. Đây bụng nghi ngờ cùng lo lắng Trương Thiên xoay người trở về, không cần thận đụng vào một người cầm camera, người nọ cúi đầu cùng hắn nói câu xin lỗi, liền lập tức rời đi.

“Thực quái.....” Trương Thiên không để ý đến gã, tiếp tục trở về ghế lô.

Bên kia, Đỗ Hiếu Hùng vừa tiến vào trong xe, còn chưa ngồi hảo, đã bị Chung Minh Lý một phen kéo qua mãnh liệt hôn lên. Đỗ Hiếu Hùng cho tới bây giờ chỉ nhìn thấy một mặt ôn nhu của Chung Minh Lý nên lúc đầu mới có chút giật mình vì sự cuồng bạo của hắn, còn bất giác muốn giãy dụa. Nhưng qua vài giây, biết rõ Chung Minh Lý sẽ không thương tổn đến mình, Đỗ Hiếu Hùng liền ngừng giãy dụa, hai tay ôm lấy Chung Minh Lý, tiếp nhận sự cuồng bạo này thẳng đến khi hắn bình tĩnh trở lại.

Chung Minh Lý ngừng một chút, sau đó lại ôn nhu chạm nhẹ lên môi Đỗ Hiểu Hùng, không phát ra chút âm thanh nào khởi động xe, rồi khởi hẻm sau.

Xe liền như vậy yên tĩnh chạy trên đường phố thị thành, đèn phố dập dềnh chiếu rọi lên sườn mặt của Chung Minh Lý, khiến biểu tình thần thờ của hắn càng thêm vài phần âm trầm.

Đỗ Hiểu Hùng ngồi ở vị trí phó lái lo lắng nhìn Chung Minh Lý, bầu không khí nặng nề trong xe làm người ta cực độ khó chịu, nhưng mà thấy Chung Minh Lý không định mở miệng, Đỗ Hiểu Hùng cũng không biết nên như thế nào hỏi hắn cùng mẹ hắn đã xảy ra chuyện gì.

“Minh Lý, chúng ta về nhà nghỉ ngơi đi.” xem Chung Minh Lý dường như không có ý ngừng chạy loạn, Đỗ Hiểu Hùng rốt cục cố lấy dũng khí nói ra.

Chung Minh Lý gật gật đầu, tâm tình buồn bực đã hồi phục rất nhiều rồi, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Đỗ Hiểu Hùng, hắn nảy sinh một cổ áy náy. Tuy rằng không thể cùng cậu nói ra vấn đề trong lúc đó của mình cùng mẹ, bất quá cũng thật không nên khiến vợ cùng lo lắng với mình.

“Đêm nay chúng ta qua đêm bên ngoài.” nhà là không thể về, nếu mẹ đã biết mình thuê phòng trọ ứng phó chuyện của bà, nói không chừng bà cũng biết mình chân chính ở nơi nào, tuy nghĩ rằng mẹ không chắc đã biết về sự tồn tại của Đỗ Hiểu Hùng, thế nhưng vì phòng ngừa sinh thêm phiền toái, đêm nay vẫn là ngoại túc (ở bên ngoài) đi.

Mặc dù Đỗ Hiểu Hùng không hề thích đến khách sạn mượn phòng, một nửa là bởi vì đau lòng tiền bạc, một nửa là chung quy cảm thấy nghe vào giống như đang làm hành vi bất chính, bất quá cũng không phản đối mà ngoan ngoãn ở đại sảnh ngồi một hồi, đợi Chung Minh Lý lấy chìa khóa phòng xong mới một trước một sau đi vào.

Vào phòng, hai người đơn giản tắm rửa một cái, Chung Minh Lý liền cấp bách áp Đỗ Hiểu Hùng lên giường, sau đó tiến nhập bắt đầu luật động. Tuy rằng Chung Minh Lý không giống mọi khi làm đủ tiền hí trước mới ôn nhu tiến nhập, nhưng thật ra Đỗ Hiểu Hùng không cảm thấy đặc biệt đau đớn, dù vẫn có chút không thích ứng, nhưng mà cảm nhận được bi thương cùng sâu muộn của Chung Minh Lý, Đỗ Hiểu Hùng chỉ là gắt gao ôm lấy hắn, hai chân kẹp chặt hông hắn, thuận theo luật động của hắn, cùng nhau tới đỉnh, sau đó ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Ngày hôm sau, Chung Minh Lý gọi Trần Quân Như vào văn phòng, nét mặt bình tĩnh giận dữ nói: “Là cô đem tình hình của tôi nói cho mẹ tôi biết? Bà làm sao biết phòng trọ kia là tôi mới thuê?”

Trần Quân Như nhất thời hốc mắt hồng hồng, “Tôi nhất thời lỡ lời. Tôi không phải cố ý mang đến phiền toái cho chủ tịch ngài.”

“Ngoại trừ điều này cô còn nói cái gì với mẹ của tôi? Tình hình công ty cô có nói không?” Chung Minh Lý tiếp tục thẩm vấn. Nếu để mẹ biết tình hình nội bộ của công ty vậy thì nguy.

“Không có, tôi làm sao dám chưa được chủ tịch cho phép mà nói cho bác gái thông tin hoạt động của công ty. Bà có hỏi, tôi nói đều là tư liệu trên bảng báo biểu tài vụ, cái khác tôi chưa từng nói.” Trần Quân Như nức nở.

“Tiểu Như, cô là nhân viên kỳ cựu của công ty, tôi vẫn luôn tín nhiệm cô. Tôi biết cô cùng mẹ tôi từng cộng sự qua, các người quan hệ vẫn không tồi. Nhưng đừng quên, hiện tại tôi mới là ông chủ của cô, tôi không hy vọng nhân viên của tôi tiết lộ thông tin của công ty hoặc của cá nhân tôi cho người ngoài, dù cho đó có là mẹ tôi. Cô trước tiên nghỉ một tuần đi, chờ tôi xử lý tốt chuyện của mẹ tôi rồi lại quyết định.” Chung Minh Lý hạ lệnh.

“Chủ tịch tôi biết sai rồi, ngài đừng đuổi việc tôi.” vừa nghe hết lời nói của Chung Minh Lý, Trần Quân Như càng thêm luống cuống.

“Cô bắt tay vào làm công tác giao tiếp một chút, trước hết nghỉ phép đi.” Chung Minh Lý không cho cơ hội biện bạch.

Thấy thái độ kiên quyết của Chung Minh Lý, nghĩ đến những lời bản thân từng nói qua với mẹ của hắn, Trần Quân Như càng không biết làm sao đối hắn nói thật. ‘Có lẽ lần này mình nhất định bởi vì nhất thời xúc động mà phải rời khỏi công ty này.’ Trần Quân Như âm thầm rời khỏi văn phòng.

Ngô hiệu trưởng học viện Dục Lương tổng hợp hôm nay phi thường khổ não. Trường học chức nghiệp này bởi vì sinh nguyên phức tạp, cho nên ngẫu nhiên phát sinh chút việc nhỏ — tỷ như các loại uống rượu đánh nhau lên cục cảnh sát này nọ — không lay động được thần kinh lão nhân gia hắn a.

Nhưng lần này bất đồng, Ngô hiệu trưởng lại xoa cái trán cũng không thể làm biến mất từng nếp từng nếp nhăn hằn sâu. Trong lá thư nặc danh trên mặt bàn chứa mấy tấm ảnh chụp, rõ ràng là ảnh chụp Đỗ Hiểu Hùng: Có ở bên trong xe cùng một người ôm hôn, có ở đại sảnh khách sạn ngồi chờ, thậm chí còn có cậu ra vào chung cư cao cấp.

Ngô hiệu trưởng đương nhiên biết toà chung cư kia, đó là một trong ba khu chung cư tư nhân lớn sang quý nhất toàn thành phố, bên trong đầy đủ thiết bị cao cấp, bảo vệ nghiêm mật, người như Đỗ Hiểu Hùng căn bản không có khả năng ra vào chung cư thường xuyên như thế, trừ phi..... Như trong thư nói, cậu ta ở cặp với đám phú hào.

Tuy Ngô hiệu trưởng cũng từng hoài nghi qua nguồn gốc số tiền của Đỗ Hiểu Hùng, thế nhưng chuyện này lại không liên quan lão nhân gia hắn, học sinh giao đủ học phí là được, ngẫu nhiên ồn ào chút việc nhỏ, che dấu cũng qua. Loại học viện nhỏ bọn họ, không học được đại học thì biết cái gì đạo đức xã hội.

Nhưng kẻ gửi thư này nói, Đỗ Hiểu Hùng cái loại học sinh không biết liêm sỉ, cần phải khai trừ, bằng không hắn sẽ đem ảnh chụp cho tòa soạn công khai ra xã hội.

Đương nhiên, Ngô hiệu trưởng cũng có thể theo lời người này nói, khai trừ Đỗ Hiểu Hùng, đầu xuôi đuôi lọt.

Nhưng nguyên nhân chính khiến Ngô hiệu trưởng khổ não là, hắn nhận ra được chiếc xe trong ảnh — đó là giới thương nhân tân quý Hợp Tung cơm Tây đại lý chủ tịch Chung Minh Lý!

Bởi vì tính chất của trường học, cho nên Ngô hiệu trưởng cùng các đại thương gia đều có liên hệ, hy vọng học sinh của mình sau khi tốt nghiệp có thể tới công ty bọn họ thực tập, hiệu suất học sinh sau khi tốt nghiệp có công ăn việc làm càng cao, trường của mình mới càng có danh tiếng, mới càng nhiều người đến học. Là chủ tịch đại lý cơm Tây lớn nhất thành H, Ngô hiệu trưởng đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Cho nên chuyện Đỗ Hiểu Hùng một khi xử lý không tốt, tất phải đối với trường của mình tạo thành tổn hại nghiêm trọng. Nếu sự kiện này bị vạch trần, trường học khẳng định sẽ nổi danh toàn thành phố, không, thậm chí là toàn quốc. Đến lúc đó Hợp Tung khẳng định sẽ không cùng mình hợp tác, nói không chừng còn có thể ảnh hưởng đến lòng tin của các thương gia khác đối với trường của mình. Nhưng nếu đuổi học Đỗ Hiểu Hùng, vạn nhất cậu ta là yêu sủng của Chung Minh Lý, dưới Chung Minh Lý giận chó đánh mèo vẫn sẽ là hủy bỏ hợp tác a.

‘Đỗ Hiểu Hùng a Đỗ Hiểu Hùng, trò thật đúng là đã ra cho tôi một đại nan đề a.’ Ngô hiệu trưởng lần thứ hai bóp trán.

Đương nhiên, chuyện này không xử lý là không được, Ngô hiệu trưởng suy nghĩ một ngày, vẫn là quyết định trước xuống tay từ Đỗ Hiểu Hùng, nếu cậu ta thật sự đơn giản chỉ là bán mình kiếm tiền, vậy thì dễ xử lý, trực tiếp khai trừ là xong chuyện. nhưng nếu cậu ta thật sự có người chống lưng, đến lúc đó lại thương lượng đối sách.

Đỗ Hiểu Hùng đối với việc hiệu trưởng lần nữa gọi cậu đến văn phòng cảm thấy nghi hoặc, từ lần trước sau khi kết thúc sự việc học phí, hắn không còn tìm mình nữa, lần này lại là vì cái gì? Trong lòng không hiểu sao xuất hiện một tia bất an.

Khi Đỗ Hiểu Hùng bước vào văn phòng, Ngô hiệu trưởng lập tức thò đầu ra ngoài nhìn a nhìn, bảo đảm chắc chắn không ai ở xung quanh liền tức khóa cửa lại. Đỗ Hiểu Hùng thấy động tác dè dặt của Ngô hiệu trưởng, trong lòng càng thêm bất an.

“Hiệu trưởng tìm em có việc sao?” Đỗ Hiếu Hùng tận lực khống chế thanh âm của mình, để mình nghe ra cũng không có cảm giác sợ hãi không yên.

Ngô hiệu trưởng đánh giá Đỗ Hiếu Hùng hiện tại, cùng trước đây so sánh, cậu ta quả thực như đã thay đổi bản thân. Mặc trên người là quần áo hàng hiệu, nói chuyện tự tin hơn không còn mang theo ngữ khí cầu xin, khuôn mặt hồng hào cho thấy cuộc sống của chủ nhân cũng không tồi, tay cùng tóc đều được tỉ mỉ chăm sóc, tinh thần khí tức đều rất tốt.

“Hiệu Hùng gần đây rất tốt a.”

“Àn. Cảm ơn hiệu trưởng quan tâm.”

“Hiệu Hùng a, kỳ thật, đời sống riêng tư của các học sinh tôi mặc kệ. Thời điểm các cậu thi vào đều đủ mười tám tuổi, là người trưởng thành rồi, hiểu được làm sao xử sự đối với mọi người, cũng sẽ đối với hành vi của mình phụ trách, đúng không? Tôi sẽ không xen vào việc không đâu, hạn chế hay chỉ trích hành vi của các trò.” nói xong, Ngô hiệu trưởng cầm lấy cái ly trên bàn uống một ngụm, suy xét xem làm sao uyển chuyển tiếp tục nói chuyện với nhau.

Đỗ Hiếu Hùng bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt, hiệu trưởng đương nhiên không phải là đến cùng mình nói chuyện phiếm, kế tiếp hẳn muốn nói chính là?

“Thế nhưng nếu sự tình bị người ngoài biết, còn quấy đến chỗ này của tôi, vì danh dự của trường học cùng học sinh khác, tôi không thể không xử lý.” Ngô hiệu trưởng nói xong, lấy ra lá thư nặc danh kia, phóng tới trước mặt Đỗ Hiếu Hùng, tiếp tục: “Có người giao những tấm ảnh này cho tôi, nói trò bán thân kiếm tiền, tôi hy vọng trò có thể giải thích với tôi một chút, tôi đương nhiên tin tưởng học sinh của tôi sẽ không làm loại chuyện này, nhưng nếu là thật, tôi cũng chỉ có thể dựa vào nội quy nhà trường xử lý.”

Nghe Ngô hiệu trưởng nói đến ‘bán thân kiếm tiền’, gương mặt Đỗ Hiếu Hùng đã muốn rút hết huyết sắc, cậu thật vất vả khống chế được hai tay run rẩy cầm lấy lá thư kia của mình, mới không làm cho nó rơi xuống đất. Chờ đến khi thấy ảnh chụp bên trong, đầu óc Đỗ Hiếu Hùng như bị một trái bom nguyên tử đánh vào, sau một tiếng nổ thật lớn, trong não chỉ còn một mảnh trắng xóa tĩnh mịch, nước mắt không thể khống chế từng giọt từng giọt rơi xuống.

Chuyện cậu từng lo lắng nhất đã xảy ra.

Ngô hiệu trưởng thấy đôi môi tái nhợt của Đỗ Hiếu Hùng giật giật, nhưng điều gì cũng chưa từng nói ra, chỉ một mực yên lặng rơi lệ nên cũng nóng nảy, “Đỗ Hiếu Hùng, trò đừng chỉ lo khóc a, này rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Trò rốt cuộc có phải bán thân kiếm tiền hay không? Ngoài người này ra còn có người nào khác không?”

“Em không bán thân! Em cùng anh ấy không phải loại quan hệ này, chúng em là người yêu, em yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu em!” Đỗ Hiếu Hùng đột nhiên lớn tiếng phản bác.

Quả thực quan hệ bọn họ từng có lúc xem như là bán thân kiếm tiền, thế nhưng sau đó lại nảy sinh tình cảm — Chung Minh Lý từng nói như thế, Đỗ Hiếu Hùng cũng nguyện ý tin tưởng — quan hệ khi ấy của họ liền trở thành tình nhân, những hành vi sau đó cũng là dựa vào tình yêu chứ không phải giao dịch tiền bạc.

Đỗ Hiếu Hùng không dung cho người khác cứ như vậy bôi nhọ tình cảm của cậu cùng Chung Minh Lý.

“Là tình nhân thì tốt rồi, là tình nhân thì tốt rồi.” ngô hiệu trưởng quệt quệt mồ hôi trên trán, kế tiếp liền suy xét pháp giải quyết, nếu đúng như lời Đỗ Hiếu Hùng, cậu ta cùng Chung Minh Lý là quan hệ tình nhân, vậy Chung Minh Lý nhất định sẽ không thờ ơ đứng nhìn. Nếu Chung Minh Lý chỉ là đùa bỡn Đỗ Hiếu Hùng, vậy hẳn cũng chỉ có thể áp dụng biện pháp lúc đầu.

“Hiệu Hùng biết loại chuyện này là do ai làm chứ?”

“Không biết.” Đỗ Hiếu Hùng lắc đầu, cậu đối với những người có giao thiệp với công ty Chung Minh Lý hoàn toàn không hay biết, Tô Trạch Tú là người bằng hữu duy nhất của Chung Minh Lý mà cậu nhận thức. Mà mỗi quan hệ xung quanh mình lại càng đơn thuần, chưa từng cùng người khác trở mặt qua, cũng không nghĩ ra ai nhảm chán như vậy theo dõi mình còn chụp ảnh đưa hiệu trưởng.

“Hiếu Hùng, việc này tương đối khó khăn. Đối phương nói nếu tôi không đuổi học trò, hẳn sẽ đem ảnh chụp công khai. Trò là học sinh ngoan của tôi, tôi đương nhiên không muốn làm như vậy. Nhưng là vì danh dự nhà trường, trò cũng thông cảm cho tôi mà đúng không? Tôi nghĩ trò tốt nên cùng vị kia của trò thương lượng một chút, có phải hẳn đắc tội người nào hay không? Chúng ta cần có một biện pháp vẹn toàn.”

Đỗ Hiếu Hùng gật gật đầu, yên lặng cầm lấy ảnh rồi đi ra ngoài.

Bởi vì gần đến đầu xuân, mơ hồ có thể thấy trên cây điểm điểm mầm xanh, nhưng mà Đỗ Hiếu Hùng lại cảm thấy mình giống như trở lại vào một mùa đông lớn, khi đó mình cũng là bang hoàng bất lực đi trên đường. Bất quá khi đó là vì học phí mà ưu sầu, hiện tại nhưng là vì việc làm sao đối mặt với chuyện bị vạch trần mang đến phiền toái cho Chung Minh Lý mà ưu sầu.

“Hiếu Hùng –” sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng gọi quen thuộc.

Đỗ Hiếu Hùng chậm chạp xoay người, thấy Trương Thiên hoảng hốt chạy tới. Sau đó Trương Thiên một phen giữ chặt Đỗ Hiếu Hùng, vừa bảo “Có việc muốn nói với cậu.”, vừa kéo cậu đi đến con đường nhỏ kín đáo trong vườn trường.

Đỗ Hiếu Hùng ngây ngốc bị hắn kéo đi, thầm nghĩ: ‘Chẳng lẽ Trương đại ca cũng muốn cùng mình nói chuyện bán thân sao?’

Chờ đi đến một chỗ vắng vẻ, Trương Thiên lại lần nữa xác nhận bốn phía không có ai, mới dừng lại đối với Đỗ Hiếu Hùng nói: “Hiếu Hùng, tôi hỏi cậu một chuyện, cậu phải thành thật trả lời tôi.”

Đỗ Hiếu Hùng yên lặng gật gật đầu.

“Ngày hôm qua lúc mọi người đi karaoke, tôi vô tình thấy cậu từ cửa sau ra ngoài còn lên một chiếc xe có rèm che, còn cùng người khác hôn môi. Cậu thành thật nói cho tôi biết, cậu có bán thân hay không?”

“Tôi không có –” nước mắt Đỗ Hiếu Hùng thật vất vả mới ngăn lại được giờ giống như dòng suối nhỏ chảy ra. Ngay cả Trương đại ca đều thấy được, không biết còn có bao nhiêu người biết.

“Tôi không phải vì tiền mới cùng anh ấy một chỗ. Anh ấy yêu tôi, tôi..... Tôi cũng..... Ô.....” Hiếu Hùng nhìn thẳng Trương Thiên, càng nói càng cảm thấy ủy khuất, nghẹn ngào không có biện pháp đem lời nói cho hết liền cúi thấp đầu xuống.

Vì cái gì chứ? Ngay cả người bạn mình vẫn thân thiết tin cậy cũng hiểu lầm quan hệ của cậu cùng Chung Minh Lý? Đỗ Hiếu Hùng một bên lấy tay lau nước mắt càng chảy càng bạo, một bên thương tâm thầm nghĩ.

Cảm thấy Đỗ Hiếu Hùng phản ứng có điểm khác thường, Trương Thiên vội vàng lấy khăn tay đưa cho Đỗ Hiếu Hùng nói: “Hiếu Hùng đừng khóc, phát sinh chuyện gì?”

Đỗ Hiếu Hùng nức nở lấy lá thư kia giao cho Trương Thiên, “Hôm qua có người chụp được ảnh của tôi mang cho hiệu trưởng, hẳn nói tôi bán thân, nếu hiệu trưởng không đuổi học tôi, hẳn sẽ đem ảnh công bố ra bên ngoài.”

Trương Thiên vừa nghe vội cầm lấy ảnh rất nhanh nhìn lướt qua, sau đó chán nản dùng sức vỗ đầu mình một cái, “Mẹ nó, nguyên lai là hắn.”

Đỗ Hiếu Hùng nghe vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn Trương Thiên, “Trương đại ca biết là ai làm?”

“Tôi không biết hắn, bất quá lúc tôi thấy cậu đi rồi chuẩn bị trở lại quán, bắt gặp một tên đội mũ lam cầm camera. Tôi còn nghĩ đến hẳn là phóng viên đến săn tin cái quán đó, không nghĩ tới nguyên lai là theo dõi cậu. Sớm biết thế tôi sẽ ngăn gã lại.”

“A –” Đỗ Hiếu Hùng kinh hô, bản thân khi nào thì bị theo dõi ?

“Hiếu Hùng, cậu bây giờ còn là học sinh, cùng loại người có địa vị kết giao, không nói đến đối phương có thật lòng hay không, vạn nhất loại sự tình này truyền ra vô luận chân tướng ra sao, người trên xã hội cũng không tán thành với các cậu. Với cậu, với đối phương, với danh dự trường học đều là hết sức tổn hại.” Trương Thiên nghiêm mặt nói. Kỳ thật hẳn nhiều ít cũng thấy là đối phương lừa dối tình cảm Đỗ Hiếu Hùng, Đỗ Hiếu Hùng quá tinh thuần quá ngây thơ, loại chuyện này mà ả ỉ ra ngoài, tổn thương chỉ có mình cậu ấy.

“Cậu hiện tại tốt nhất đừng tìm hấn, trước cứ tránh đi một chút. Nếu có thể tránh thoát đợt phong ba này, chờ tốt nghiệp tìm được công việc, cậu lại cùng hấn tiếp tục kết giao. Khi đó cậu ít nhất cũng là công dân xã hội, có thể tự mình độc lập làm việc sinh sống, người khác cũng không thể nói gì các cậu nữa.” Trương Thiên khuyên nhủ, trước hết để cho Đỗ Hiểu Hùng tạm thời rời khỏi cái vị gọi là ‘người yêu’ kia, biết đâu sau này cậu ấy sẽ hiểu được đó chỉ là một giấc mộng.

Đỗ Hiểu Hùng chán nản gật gật đầu, tiếp đó cùng Trương Thiên tạm biệt. Cậu không dám về nhà, kẻ chụp ảnh biết cậu ở tại chung cư của Chung Minh Lý, có lẽ còn tiếp tục mai phục tại đó. Cậu cũng không dám đến quán bar của Tô Trạch Tú, sợ đem phiền toái đến.

Đỗ Hiểu Hùng nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nghĩ đến trước tiên gọi điện thoại cùng Tô Trạch Tú giải thích lý do mình không thể đi làm. Cậu không dám tìm Chung Minh Lý, cậu biết hiện tại Chung Minh Lý nhất định còn đang đi làm, cậu không muốn quấy rầy đến công việc của hấn.

Tô Trạch Tú thực ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Đỗ Hiểu Hùng nói là có chuyện gấp không thể tới làm, nhận thấy giọng của Đỗ Hiểu Hùng cứ như đã từng khóc qua, Tô Trạch Tú càng thêm không tin lời cậu, nhất định bức cậu nói ra sự thật. Đỗ Hiểu Hùng đành phải đem chuyện bị người chụp lên đem uy hiếp muốn hiệu trưởng đuổi học mình nói cho Tô Trạch Tú.

“Ta kháo! Đây đúng là động thổ trên đầu thái tuế mà, người của ta cũng dám động. Tiểu Hùng, cậu lập tức tới đây, tôi lấy lại công bằng cho cậu..... Không có việc gì, cậu không cần lo lắng, tôi cũng có quen không ít bạn bè.” Tô Trạch Tú vừa nghe, nổi trận lôi đình, thằng nào không có mắt trước khi chụp lên cũng không nhìn xem đó là ai.

Đỗ Hiểu Hùng vừa nghe có hi vọng, lập tức chạy vội tới quán bar, sau đó đem ảnh chụp cho Tô Trạch Tú xem.

“Bạn của cậu nói thằng kia có đặc thù gì?” Tô Trạch Tú càng xem càng hoảng đại, cả hai người bạn thân đều bị chụp ảnh, tìm được cái tên này gây chuyện này nhất định phải hung hăng đập một trận mới hả giận.

“Anh ấy cũng không thấy rõ, chỉ nói người nọ đội mũ lam che khuất mặt.”

“Àn, không có việc gì. Tôi sẽ kêu người giúp thăm dò, vừa vặn chủ quán đó là bạn tôi. Cậu nói cùng Minh Lý chưa?”

“Chưa, tôi không biết làm sao nào nói với anh ấy.....” Đỗ Hiểu Hùng cúi đầu khổ sở nói.

“Tôi sẽ nói với hấn. Tiểu Hùng trước đừng về chung cư, mấy ngày nay cứ ở chỗ này của tôi đi. Chờ tôi đem sự tình giải quyết rồi lại trở về.”

“Vâng, làm phiền Tô tiên sinh.” Đỗ Hiểu Hùng xấu hổ nói. Gây ra phiền toái, bản thân chuyện gì cũng đều không thể giúp, chỉ có thể dựa vào người khác giải quyết vì mình.

Đầu tiên Chung Minh Lý bởi vì chuyện của mẹ mà không thể cùng ở với mình, kế tiếp lại bởi vì sự kiện chụp lên mình không thể về nhà hay cùng Chung Minh Lý gặp mặt. Quả nhiên như lời Trương đại ca nói, là bởi vì bản thân còn chưa có năng lực hoàn toàn độc lập, chỉ có thể dựa vào người khác sao?

Chờ cho Đỗ Hiểu Hùng rời khỏi đi nghỉ ngơi, Tô Trạch Tú đem ảnh ném cho Vọng Long, thở hổn hển nói: “Vọng Long, gọi cái người bạn kia của cậu giúp tôi đem này thằng oắt này cùng chủ mưu đằng sau moi ra.”

Chung Minh Lý sau khi nhận được điện thoại của Tô Trạch Tú thiếu chút nữa sẽ đem văn phòng phá nát. Tuy không muốn nghĩ quá xấu về mẹ, nhưng ngoại trừ bà, Chung Minh Lý cũng nghĩ không ra ai lại nhắm vào Đỗ Hiểu Hùng.

Thế nhưng mẹ như thế nào biết tồn tại của Đỗ Hiểu Hùng? Nghĩ đến lúc trước bộ dáng muốn nói lại thôi của Trần Quân Như, Chung Minh Lý nổi giận đùng đùng ầm xuống sổ gọi Trần Quân Như.

Trần Quân Như thấy điện báo của văn phòng, trong lòng giật mình, sợ sệt lại mang theo một tia chờ đợi tiếp nghe, thẳng đến khi nghe được câu hỏi bao hàm tức giận của Chung Minh Lý, ảo tưởng trong lòng rốt cục tan biến, chỉ có thể nức nở khai báo hết thấy.

Nguyên lai từ ngày ở siêu thị trong lúc vô tình đụng phải Chung Minh Lý cùng Đỗ Hiếu Hùng, Trần Quân Như luôn hữu ý vô tình đi đến cái siêu thị kia, cũng thật đúng lúc để cô lại trông thấy Chung Minh Lý và Đỗ Hiếu Hùng cùng nhau mua thức ăn.

Trần Quân Như tuy biết Chung Minh Lý đối với mình là không có ý tứ, bằng không nhiều năm như vậy chuyện nên phát sinh đã sớm xảy ra. Nhưng trong lòng biết là một chuyện, tận mắt thấy lại là một chuyện khác. Huống chi cô vẫn cho rằng Chung Minh Lý sẽ lựa chọn một cô gái hoặc đa kim (nhiều tiền) hoặc đa tài đến vì sự nghiệp của hắn nâng thêm một bước, không nghĩ tới cuối cùng lại lựa chọn một đứa con trai vẻ ngoài xấu xí còn đang đi học nghiệp vụ.

Cho nên khi Vương Trân hỏi bên người Chung Minh Lý có cùng nữ nhân nào kết giao hay không, Trần Quân Như tâm đột nhiên có chút vẩn vơ, ‘Nếu nói cho Vương Trân, bên người Chung Minh Lý chính là một tiểu nam sinh học trường nghiệp vụ, bà nhất định sẽ giận tím mặt, nghĩ biện pháp chia rẽ bọn họ đi.’

Nhất niệm chi soa*, Trần Quân Như liền hướng Vương Trân toàn bộ nói ra, bao gồm đồng phục Đỗ Hiếu Hùng mặc.

(*Nhất niệm chi soa: ý nghĩ sai lầm thường dẫn đến hậu quả nghiêm trọng)

Thế nhưng cô trăm triệu lần không nghĩ tới, Vương Trân lại lựa chọn phương pháp theo dõi chụp ảnh, hơn nữa còn để cho Chung Minh Lý tìm được chứng cứ. Nghĩ đến một câu của Chung Minh Lý ‘Nể mặt cô nhiều năm vì công ty vất vả, tự mình tìm cái lý do từ chức đi.’, Trần Quân Như chỉ có thể nức nở mà yên lặng nuốt vào nguyên nhân bản thân nhất thời ghen tị mà tạo thành quả đắng.

Tô Trạch Tú lại gọi điện cho Chung Minh Lý, nói người chụp ảnh đã tìm được, là người mới của Chinh tín xã, cho nên không biết người nào có thể điều tra, người nào không thể động vào, hắn đã cho kẻ kia một chút giáo huấn. Phim ảnh Vương Trân mang theo bên mình, hắn cũng đã gọi người đoạt đi túi xách của bà thu hồi về đây, phỏng chừng lúc này bà hắn là ở cục cảnh sát khóc lóc kể lể về cái túi LV mới mua a.

Nghe Tô Trạch Tú ở đầu dây bên kia vô tâm vô phẩy cười to, Chung Minh Lý chỉ có thể xấu hổ cảm ơn sự giúp đỡ của hắn.

Tô Trạch Tú vừa gọi tới không bao lâu, Chung Minh Lý liền nhận được điện thoại của Vương Trân, bà đầu tiên khóc sướt mướt, nói mình bị cướp mất túi xách, còn bị dùng dao đe dọa, bản thân làm thế nào tìm được đường sống trong chỗ chết, đứa con lại không ở bên cạnh, một mình một người ở khách sạn, kinh hoàng bất lực thê thảm vô cùng, nàng phải về Mĩ ...vân vân....

Chung Minh Lý không hiểu sao cảm thấy buồn cười, nhưng không dám cười ra tiếng, an ủi mẹ một hồi lâu mới cúp máy.

Vốn hắn rất muốn chất vấn mẹ vì cái sao phải làm như vậy, bất quá sự tình này dùng một cách giải quyết khác cũng không phải không được. Có lẽ người khôn khéo như mẹ cuối cùng sẽ hiểu rõ chân tướng sự việc, có điều tin là bà cũng không dám nhắc lại chuyện này, mà chỉ cần bà không làm ra gì thương tổn đến quan hệ của mình cùng Đỗ Hiếu Hùng, mình cũng sẽ coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua.

Sự kiện ảnh chụp được giải quyết đến hoàn mỹ, sự kiện Vương Trân bị cướp bóc đe dọa kinh đảm, lại nghĩ đến Chung Minh Lý kiên quyết không chịu nhận du thuyền của bà, tiếp tục ở lại thành H cũng không còn ý nghĩa, vội vàng sửa lại vé máy bay sớm trở về Mĩ. Chung Minh Lý lòng tung tăng tràn đầy chuẩn bị đón Đỗ Hiếu Hùng về nhà, lại bất ngờ bị cự tuyệt.

“Vì sao? Hiện tại đã không còn người uy hiếp em cùng anh.” Chung Minh Lý nhú mày, không duyệt hỏi. Đã được Tô Trạch Tú thu xếp, hiện tại sẽ không lại có người dám nhún tay vào chuyện của bọn họ, đã như vậy, vì sao còn không về nhà?

“Minh Lý, lần phong ba này làm em hiểu ra một điều.” Đỗ Hiếu Hùng đưa tay vuốt lên mi đầu nhú chặt của Chung Minh Lý. “Anh là thật sự yêu em, em rất cảm động. Nhưng cũng càng khiến em cảm thấy, em hiện nay còn chưa xứng với anh.”

“Không có gì xứng hay không xứng, anh không cho phép em coi thường bản thân.” Chung Minh Lý lập tức phản bác.

“Không phải coi thường, là thấy rõ bản thân. Trương đại ca nói đúng, em còn là học sinh, mà anh lại là nhân sĩ thành công, cho dù chúng ta là thật lòng yêu nhau, truyền ra ngoài vẫn là không ai tin, vẫn là sẽ nghĩ em là bị bao dưỡng.”

“Chúng ta không cần phải để ý ánh mắt nhàm chán của người khác!” Chung Minh Lý một phen ôm lấy Đỗ Hiểu Hùng, trong lòng lại oán hận mắng chửi cái tên Trương đại ca nhiều chuyện kia.

“Nhưng em để ý.” Đỗ Hiểu Hùng yếu ớt nói. “Mẹ anh đến đây, em không dám gặp bà. Sự việc ảnh chụp, em muốn trốn tránh. Hiệu trưởng cùng Trương đại ca đều nghĩ em bán thân kiếm tiền. Nhưng này vốn cũng không có sai, không phải sao? Nếu như không có tiền của anh, em như thế nào có thể đóng nổi học phí? Nếu như không có tiền của anh, cuộc sống của em cùng mẹ sao có thể được cải thiện nhiều như vậy? Những thứ này đều không phải dựa vào nỗ lực của em mà có.”

Chung Minh Lý thân thể cứng đờ, “Anh và em không phải cái loại quan hệ giao dịch xác thịt này.”

“Vâng, nhưng này chẳng qua là vận khí của em tương đối tốt, anh là người tốt, anh yêu em, em cũng yêu anh. Cho nên em mới lừa dối bản thân, hơn nữa còn dùng tiền đến an tâm thoải mái. Cho nên.....Em muốn rời khỏi anh, một thời gian.”

Chung Minh Lý cả kinh, vội vàng kéo Đỗ Hiểu Hùng ra, nhìn vào ánh mắt trong suốt của cậu, không sao tin được nói: “Em muốn rời khỏi anh? Em không yêu anh sao?”

Không! Hắn vẫn luôn cố gắng kiếm tiền, vẫn cố gắng cho Đỗ Hiểu Hùng tiền tài cùng hoàn cảnh sinh sống thoải mái, chính là vì tránh để giống như cha của hắn, bởi vì không có tiền tài thực lực mà bị vứt bỏ vĩnh viễn.

Vì cái gì kết quả vẫn là giống nhau?

Chứng kiến Chung Minh Lý luôn luôn ổn trọng lại hoảng loạn như thế, ngực Đỗ Hiểu Hùng cũng thắt chặt, nhưng đây đều là vì hai người về sau có thể quang minh chính đại ở cùng nhau. Sự việc lần này với cậu mà nói là một đả kích cũng là một sự khích lệ. Trước kia cậu không có năng lực, hiện tại cậu có, cho nên cậu không thể để cho mình giống như súc vật đợi ở nhà được người khác bảo hộ.

“Em là yêu anh.” Đỗ Hiểu Hùng kiễng chân ôm cổ Chung Minh Lý, “Cho nên a, chờ tốt nghiệp, em muốn tự mình tìm công việc kiếm tiền, đem ‘tiền lương’ anh từng đưa cho em trả lại, như vậy em sẽ không còn là ‘dựa vào’ anh nữa. Em có thể đường đường chính chính đứng ở bên cạnh anh, người khác nói cái gì, em đều có thể ngẩng đầu phản bác, không cần phải tránh ở nhà của người khác, sợ này sợ kia, chờ người ta giúp em thu xếp mọi chuyện.”

“Anh không cho em rời đi, em có thể đến nhà hàng của anh.....” sau một lúc lâu, Chung Minh Lý mới rầu rĩ nói.

“Vậy không có ý nghĩa.” Đỗ Hiểu Hùng lập tức cự tuyệt, sau đó cảm thấy kiên quyết của mình có thể sẽ đả kích đến Chung Minh Lý, lại bổ sung: “Chỉ là xa nhau một chút thôi, rất nhanh sẽ trở lại.”

Chung Minh Lý biết Đỗ Hiểu Hùng tâm ý đã quyết, trước đây cũng thấy qua sự bướng bỉnh của Đỗ Hiểu Hùng, khi cậu muốn làm tốt một việc thì sẽ nỗ lực đi làm, thất bại lại tiếp tục. Nếu khúc mắc này gỡ không ra, Đỗ Hiểu Hùng chung quy vẫn sẽ lại âm ỉ rời đi.

Chung Minh Lý đành phải gật gật đầu, sau đó lại đột nhiên hung hăng nói: “Không cho em thay lòng đổi dạ, nếu phát hiện em thay lòng, anh sẽ đem em trở lại, vĩnh viễn nhốt tại bên người anh.”

Không thể tưởng tượng được Chung Minh Lý cũng sẽ đột nhiên có một mặt trẻ con như vậy, Đỗ Hiểu Hùng rất nhanh hôn nhẹ hắn một cái, tiếp đó bị Chung Minh Lý biến thành một nụ hôn dài thật sâu.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Phong ba ảnh chụp kết thúc tốt đẹp, Ngô hiệu trưởng cũng đồng dạng vui sướng. Bước vào tuần thứ nhất của mùa xuân, Chung Minh Lý cùng hắn ký kết hợp đồng, về sau học sinh ưu tú của học viện tổng hợp Dục

Lương có thể đến nhà hàng cơm Tây của hân thực tập, người có biểu hiện vượt trội sẽ được trực tiếp thu nhận làm nhân viên.

Tin này làm tăng rất nhiều danh tiếng của học viện tổng hợp Dục Lương, mấy ngày liên tiếp không ít phụ huynh gọi điện thoại đến trưng cầu ý kiến, Ngô hiệu trưởng tưởng tượng số người ghi danh trong học kì mới, cười đến nổi hai mắt đều không mở ra.

Đồng thời, Chung Minh Lý tích cực đào tạo cùng thu nhận đầu bếp bản địa, không giống các nhà hàng khác, không mời người nước ngoài nào ngồi trong nhà hàng cứ như thẹn với cái từ ‘tây’ kia, điểm này nhận được xã hội cùng đoàn thể công nhân vô cùng khen ngợi.

Thấy thế, Ngô hiệu trưởng mỗi lần gặp Đỗ Hiểu Hùng thì gương mặt tươi cười như hoa, hỏi han ân cần, làm cho Đỗ Hiểu Hùng biết rõ nội tình quần không chịu được.

Trong một mảnh cảnh xuân tươi đẹp, Đỗ Hiểu Hùng cuối cùng nghênh đón thời điểm tốt nghiệp của cậu. Có chút cảm động nhìn tờ giấy mỏng trong tay kia, Đỗ Hiểu Hùng chỉ cảm thấy cuộc sống mấy tháng qua giống như trong mơ vậy — từ chuyện bởi vì thiếu học phí bị uy hiếp đuổi học, nhận thức Chung Minh Lý bảo vệ sự nghiệp học hành, hai người phát sinh quan hệ tình cảm với nhau, bị chụp lén bị uy hiếp đuổi học, phong ba kết thúc rời khỏi Chung Minh Lý, đến cuối cùng chung quy cũng thuận lợi tốt nghiệp.

Đỗ Hiểu Hùng chưa từng nghĩ đến cuộc đời của mình cũng có thể phát sinh chuyển biến long trời lở đất như vậy. Cậu hiện tại đã dọn ra ngoài ở, nhà là do Trương Thiên tìm giúp, giá cả vừa phải, hoàn cảnh đương nhiên không thể cùng chung cư cao cấp của Chung Minh Lý so sánh, nhưng so với cái hẻm nhỏ trước kia mình ở tốt hơn rất nhiều.

Chỗ của Tô Trạch Tú cậu cũng không đi, nhìn thấy Tô Trạch Tú bĩu môi trách móc Chung Minh Lý là đầu heo, Đỗ Hiểu Hùng cũng cảm thấy rất ngượng ngùng. Nhưng nếu tiếp tục ở chỗ Tô Trạch Tú làm công, cùng ở nhà hàng cơm Tây của Chung Minh Lý lại có gì khác biệt a? Vẫn là như nhau ở dưới sự bảo hộ của hân.

Thấy các nhà báo đều viết một bài dài về Chung Minh Lý và đại lí cơm Tây của hân, Đỗ Hiểu Hùng càng thêm cảm thấy mình rời đi là chính xác, nếu lúc trước ảnh chụp bị công khai, báo chí nhất định sẽ không giống như bây giờ ca ngợi hết lời.

Thu thập xong đồ đạc, Đỗ Hiểu Hùng về nhà bắt đầu chuẩn bị con đường tìm việc của mình.

Ba tháng sau.....

Chung Minh Lý phi thường buồn bực nghe câu trả lời chưa từng thay đổi của Chinh tín xã — chúng tôi vẫn tìm không thấy Đỗ Hiểu Hùng tiên sinh.

Ba tháng trước Đỗ Hiểu Hùng sau khi tốt nghiệp thì đột nhiên biến mất, Chung Minh Lý liên tục thuê thám tử tư điều tra vậy mà vẫn không tìm được tung tích của cậu, ngoại trừ mỗi tháng đều có một số tiền nhỏ chuyển vào tài khoản của Chung Minh Lý, chứng thực quyết tâm kia của Đỗ Hiểu Hùng ‘Em muốn đem ‘tiền lương’ anh từng giao cho em trả lại hết thấy’.

Chung Minh Lý cũng từng đi tìm Tô Trạch Tú giúp đỡ, có điều Tô Trạch Tú tức giận nói: ‘Lão bà của cậu, vì cái gì muốn tớ giúp cậu tìm?’ Chung Minh Lý vừa buồn bực lại không thể phản bác.

Bất quá hôm nay, Tô Trạch Tú đột nhiên rất nhiệt tình nói có chuyện quan trọng muốn cùng mình trao đổi. Thiết, hân có thể có cái gì quan trọng a?

“Minh Lý —” Tô Trạch Tú hoa chi chiêu triển (trang điểm xinh đẹp) đi tới tổng công ty của hân, vừa vào cửa liền kích động nói: “Có một hoạt động từ thiện cần gấp sự trợ giúp của cậu.”

“Àn?” Chung Minh Lý thiếu mi.

“Ông chủ viện dưỡng lão muốn bán đi viện dưỡng lão này, nếu không ai cần, nơi đó sẽ bị đóng cửa. Thật nhiều ông lão bà lão phải rời khỏi đó, nhân viên bên trong cũng sẽ thất nghiệp. Tớ thấy cậu là người tốt, nhất định sẽ trợ giúp những người này, đúng không? Hơn nữa chỉ có một trăm vạn a!”

Chung Minh Lý chán nản, hẳn còn tưởng Tô Trạch Tú có tin tức của Đỗ Hiểu Hùng a, kết quả đây đều là những chuyện linh tinh!

“Hình như cậu so với tôi càng có tiền hơn a ?” Chung Minh Lý không phản ứng.

“Ai nói, tớ còn mắc nợ năm trăm vạn mà!” Tô Trạch Tú lập tức vẻ mặt bi thương nói.

“Không phải bốn trăm vạn sao? Như thế nào biến thành năm trăm ?”

“Vật giá leo thang, nợ nặng cũng tăng lên, đầu năm nay, cuộc sống không dễ dàng a. Chung đại chủ tịch cũng không hề có thiện tâm làm chuyện tốt a.” Tô Trạch Tú bĩu môi.

“Tôi cũng thật muốn cậu tỏ ra thiện tâm, giúp tôi tìm xem Đỗ Hiểu Hùng ở đâu a!” Chung Minh Lý buồn bực.

“Tôi làm sao biết Tiểu Hùng Hùng ở đâu. Cậu không làm chuyện tốt, tớ không giúp cậu.” Tô Trạch Tú vẻ mặt vô tội nói, sau đó xoay người tao nhã rời đi.

Chung Minh Lý thiếu chút nữa muốn phóng phi đao ném chết con quỷ linh tinh này.

Qua mấy ngày, Tô Trạch Tú lại đến nhà bán phỏng, vẫn là hỏi Chung Minh Lý muốn mua đứt viện dưỡng lão đó hay không, bất quá giá cả lại biến thành ‘hai trăm vạn’.

“Cổ phiếu viện dưỡng lão này vẫn còn kỳ hạn giao dịch hay nó kỳ thật là tên lừa? Trạch Tú, cậu cũng đừng đùa giỡn tôi, tôi rất phiền a!” Chung Minh Lý vô lực nói.

“Hừ, người ta nói ngàn vàng khó mua hữu tình lang, Chung đại chủ tịch ngay cả hai trăm vạn đều luyến tiếc.” Tô Trạch Tú lạnh lạnh nói.

“Có ý gì? Đỗ Hiểu Hùng ở viện dưỡng lão làm việc?” Chung Minh Lý lập tức phản ứng lại, kích động đứng dậy hỏi.

“không — nói cho cậu —” Tô Trạch Tú biếng nhác đáp.

“Được rồi được rồi, Trạch Tú, tôi sai rồi, đừng nói hai trăm vạn, ba trăm vạn tôi đều mua. Nói cho tôi biết đi.”

Trách không được mình tìm không thấy Đỗ Hiểu Hùng, phạm vi của mình tập trung ở nhà hàng quán rượu các loại, không nghĩ tới Đỗ Hiểu Hùng lại chạy đến một nơi hoàn toàn không có liên quan là viện dưỡng lão a!

“Ai cần ba trăm vạn của cậu, tôi là một người có lương tâm, cũng không làm thiệt người khác đâu.” Tô Trạch Tú tuyệt không xấu hổ nói.

Chung Minh Lý đảo cặp mắt trắng dã.

Đợi cho đến khi Chung Minh Lý ký kết hợp đồng chuyển nhượng, thấy địa chỉ ở phía trên, hẳn cả người đều muốn biến thành Godzilla hung bạo. Hẳn tìm người trong lòng suốt ba tháng trời, nguyên lai, vẫn luôn ở tại dưới mi mắt hắn!

“Trạch Tú, đây là chuyện gì?” Chung Minh Lý đối với vẻ mặt gian kế được thực hiện của Tô Trạch Tú cả giận nói, bên trong chuyện này khẳng định là có công lao của Tô Trạch Tú.

“Kỳ thật là như thế này. Tuy rằng Đỗ Hiểu Hùng nói muốn tự mình độc lập, tớ cũng biết cậu sẽ không để cho thằng bé ra ngoài chạy loạn. Thế nhưng a, nếu không cho cậu ta chạy loạn một chút, cậu ta sẽ không cam tâm. Cho nên a, tớ đã nghĩ ra một biện pháp, tớ mượn danh nghĩa của người khác mua viện dưỡng lão này, sau đó giả vờ đến Dực Lương tổng hợp học viện tìm đầu bếp, vì thế Ngô hiệu trưởng sẽ đem quảng cáo tuyển dụng phát cho đám học sinh đã tốt nghiệp, Đỗ Hiểu Hùng liền ngoan ngoãn tự mình chui vào lưới. Qua thời gian thử việc, tớ bảo thuộc hạ lừa cậu nhóc nói là biểu hiện của cậu ấy không tồi, chính thức tuyển chọn làm nhân viên, hơn nữa cho cậu ấy một phúc lợi nhân viên, đó là mẹ cậu ấy có thể vào ở trong viện dưỡng lão này, Đỗ Hiểu Hùng vừa xúc động rơi nước mắt vừa cảm ơn không ngừng a. Cho nên hiện tại tiểu Hùng cùng mẹ tiểu Hùng đều ở trong tay tớ a, ha ha.” Tô Trạch Tú đắc ý cười, cơ hồ có thể thấy được cái đuôi hồ ly phía sau lưng đang vẫy a vẫy.

“.....” Chung Minh Lý không nói gì.

“Được rồi được rồi, không cần bày ra vẻ mặt khó coi đó. Đỗ Hiểu Hùng mạo hiểm nguy cơ có thể bị phát hiện cũng muốn chọn vào ở viện dưỡng lão này, khẳng định cũng là không muốn cách cậu quá xa. Huống chi hiện tại cậu ấy lại quay về trong tay cậu, còn có mẹ cậu ấy nữa, cậu ấy cũng sẽ không chạy trốn. Còn lại làm cách nào lừa thằng bé trở về liền nhìn xem bản lĩnh của cậu. Cảm ơn tiền của cậu nhé, tạm biệt.” Tô Trạch Tú ngâm nga một điệu nhạc rồi đi.

Lưu lại Chung Minh Lý ở nơi này yên lặng suy nghĩ làm sao bắt được con gấu nhỏ bỏ nhà đi bụi này quay về.

Viện dưỡng lão Kiều Di là viện dưỡng lão tư nhân tầm trung thành H số lượng không nhiều lắm, tự mình độc lập thành một xã khu loại nhỏ, có một trăm gian phòng nhỏ cho những ông bà già có nhu cầu vào ở.

Mức độ xanh hoá của xã khu vô cùng cao, không khí trong lành mà an tĩnh, phương tiện giải trí gồm có phòng giải trí, phòng tập thể dục, phòng ẩm trà, phòng Karaok v.v.v... cùng dịch vụ chữa bệnh chăm sóc sức khoẻ đơn giản, là một nơi vô cùng thích hợp cho mấy đứa con độc thân không có thời gian chiều cổ cuộc sống cha mẹ già.

Người già vào ở bên trong đại bộ phận là người địa phương thành H, cũng có một số ít người nước ngoài tới đây làm việc sau đó bám rễ ở đây, cho nên Đỗ Hiểu Hùng ở trong này thỉnh thoảng cũng sẽ làm món cơm Tây đơn giản cho mấy lão ông lão bà người nước ngoài này.

Mặc dù có điểm tiếc nuối rất cuộc không phải đầu bếp cơm Tây chính thức, nhưng Đỗ Hiểu Hùng cũng là một người biết thoả mãn, nơi này hoàn cảnh làm việc tuyệt đẹp, các ông bà lão cũng thực hiện hoà, quan trọng nhất là bởi vì cậu là nhân viên, cho nên mẹ cũng có thể vào đây ở, thời điểm mới vừa biết tin này, Đỗ Hiểu Hùng lôi kéo tay của quản lý kích động hồi lâu cũng không chịu buông ra, thẳng đến khi quản lý ‘hoảng sợ vạn phần’ mới quần bách buông tay. Mà có thể để cho mẹ vất vả cả đời có được cuộc sống thoải mái, Đỗ Hiểu Hùng rất cục cảm thấy bản thân đã trưởng thành.

Bất quá gần đây cuộc sống an bình của viện dưỡng lão nổi lên chút gợn sóng, bởi vì ông chủ lại thay đổi, trong vòng ba tháng đã thay đổi hai ông chủ!

Tuy rằng việc làm ăn qua tay là thực bình thường, thế nhưng nếu trong khoảng thời gian ngắn đổi chủ thường xuyên, khó tránh làm cho người ta cảm thấy bất an. Có tin nói chiều nay, ông chủ mới sẽ đến thị sát, cho nên đám nhân viên viện dưỡng lão sáng sớm đã bắt đầu chuẩn bị làm việc, đồng thời lén lút đoán chừng thân phận của vị sếp thần bí này.

“Tiểu Hùng, lần sau cho bà bít-tết có thể lớn hơn một chút hay không?” bà La Tư trộm cùng Đỗ Hiểu Hùng kể tai nói nhỏ.

Bình thường thời điểm Đỗ Hiểu Hùng không cần làm việc đều cùng nhóm lão nhân gia nói chuyện phiếm, tuy rằng bồi tán gẫu không phải công việc của cậu, nhưng mà Đỗ Hiểu Hùng thiện lương rất thích giúp các lão nhân giết thời gian.

“Bà La Tư, cấp trên có nói rõ, bà gần đây kiểm tra sức khoẻ không đạt tiêu chuẩn, lượng thịt phải khống chế.” Đỗ Hiểu Hùng cười nói.

Bà La Tư thân hình to lớn, rất thích ăn thịt, tuy rằng nhiều lần bị bác sĩ bắt buộc không cho ăn nhiều thịt, nhưng bà vẫn thường thường bắt lấy Đỗ Hiểu Hùng không từ bỏ ý định mà cầu xin.

“Cuộc sống không tự do, cuộc sống không tự do, ngay cả thịt cũng không cho ăn.” bà La Tư lại thất vọng rồi đi.

Đỗ Hiểu Hùng cười cười, đi về phía nhà bếp, hôm nay sếp mới muốn tới thị sát, đám nhân viên nhà bếp bọn họ đã sớm đem nhà bếp quét tước đến sạch sẽ sáng bóng, đợi sếp lớn giá lâm.

Chung Minh Lý vừa lòng đi theo quản lý ở bên trong viện dưỡng lão thị sát, hoàn cảnh không tồi, tinh thần làm việc của nhân viên nhìn qua cũng thực vui vẻ không giống như giả vờ, xem ra tiểu Hùng ở nơi này làm việc hẳn là cũng không tồi.

“Ông chủ, nơi này là nhà bếp của chúng tôi, ngày thường ba bữa của những lão nhân gia đều là do chúng tôi phụ trách. Bởi vì cũng có ông bà lão người nước ngoài, cho nên thực đơn chúng tôi lấy đồ ăn Trung Quốc là chính, thỉnh thoảng phối hợp món Tây.” quản lý đẩy cửa nhà bếp ra, nhóm nhân viên lập tức tinh thần phấn chấn đứng thẳng.

‘Chung Minh Lý! Ông chủ mới là anh ấy?’

‘Đỗ Hiếu Hùng! Cuối cùng cũng bắt được em!’

Đỗ Hiếu Hùng cả kinh, vội vàng chột dạ cúi đầu. Thế nhưng động tác này lại làm cho Chung Minh Lý bốc hỏa, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đỗ Hiếu Hùng.

Bên cạnh quản lý biết được nguyên do điên cuồng lau mồ hôi, đám nhân viên khác cũng đưa mắt nhìn nhau, sắp sao lại tức giận, bọn họ làm sai cái gì sao?

E sợ làm cho Chung đại chủ tịch tại nơi này nổi bão, quản lý chỉ có thể hy sinh bản thân, dũng cảm đứng ra – “Các người trước đi ra ngoài, Đỗ Hiếu Hùng lưu lại vì ông chủ giải thích một chút hệ thống của nhà bếp.” đem Đỗ Hiếu Hùng làm bia đỡ đạn.

“A –”

Không nghĩ tới quản lý không nhân tính như vậy đem mình lưu lại uy ‘lang’, Đỗ Hiếu Hùng chỉ có thể trốn mất há hốc mồm mà nhìn đám đồng sự một bộ mặt ‘tôi sẽ cầu nguyện cho cậu’ rồi đi ra.

“Minh Lý –” chờ cho đồng sự đều rời đi, Đỗ Hiếu Hùng cẩn cẩn dực dực gọi Chung Minh Lý, tuy rằng không biết hấn tức giận cái gì.

Chung Minh Lý không nói chuyện, bước lên một bước, một phen ôm lấy Đỗ Hiếu Hùng trực tiếp hôn cậu. Đỗ Hiếu Hùng giãy giụa vài cái, cũng ôm ngược lại Chung Minh Lý, tiếp nhận nụ hôn nồng nhiệt đã lâu không có.

“..... Có biết anh tìm em rất lâu rồi không? Anh một mực lo lắng, nếu em tại một nơi anh nhìn không thấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh phải làm sao bây giờ?” thật vất vả chấm dứt nụ hôn sâu này, Chung Minh Lý kiềm nén cơn thịnh nộ còn chưa sục giảm, thở hồng hộc nói.

“..... Em không phải mỗi tháng đều gửi tiền cho anh nói cho anh là em rất khỏe a.....” Đỗ Hiếu Hùng chột dạ nói. Kỳ thật mình cũng rất nhớ Chung Minh Lý, bằng không lúc trước thấy nơi này thông báo tuyển dụng cũng sẽ không chạy ngay tới hưởng ứng lệnh triệu tập.

‘Cho dù không thể gặp mặt, thế nhưng ở nơi cách anh thật gần mà làm việc cũng là một loại an ủi.’

“Sao có thể nhập làm một mà nói? Anh nhìn không thấy, nghe không được thanh âm của em, cũng không có thể lại ôm em ngồi trước cửa sổ ngắm sao trời..... Buổi tối khi đi ngủ không có em làm bạn, anh lại mất ngủ. Ba tháng này, anh không tài nào có được một giấc ngủ ngon.....” Chung Minh Lý đột nhiên dùng thanh âm ủy khuất ở bên tai Đỗ Hiếu Hùng nói.

Chứng kiến bộ dáng yếu ớt của nam nhân ngày thường luôn bày mưu nghĩ kế tại trước mặt mình, Đỗ Hiếu Hùng cũng cảm thấy áy náy, vội vàng đáp: “Em cũng nhớ anh đến ngủ không được, mỗi lần em làm món mì hải sản liền nghĩ đến lần anh giúp em giải vây với món ‘hải sản diện ngọt đắng*’, thấy món cá hồi lại nghĩ tới bữa tối dưới ánh nến lần đầu tiên của chúng ta.”

“Thế vì sao không đến tìm anh? Anh còn sợ em có thể bị người ta bắt cóc rồi hay không.” Chung Minh Lý nhẹ nhàng mà cắn cắn tiểu vành tai của Đỗ Hiếu Hùng, không một chút bất ngờ nhìn thấy cổ của cậu đỏ ửng một mảng.

“Em..... xấu hổ.....” Đỗ Hiếu Hùng ngượng ngùng cúi đầu, thừa dịp nói: “Là em đề xuất phải rời khỏi anh, tự mình học cách độc lập, nếu mà không làm ra được chút thành tích nào, lại bởi vì nhớ thương mà chạy về, rất mất mặt Em sợ anh sẽ giễu cợt em, em mới không dám tìm anh.”

Chung Minh Lý lại ôm sát Đỗ Hiếu Hùng, hôn hôn chiếc cổ nhỏ xinh của cậu, ôn nhu nói: “Anh làm sao mà giễu cợt em được? Anh còn mong sao em lập tức về nhà a.”

“Tiểu Hùng, về nhà đi, không có em, rất tịch mịch. Về sau vô luận xảy ra chuyện gì, chúng ta đều cùng nhau đối mặt, được không? Em đã trưởng thành, anh sẽ không rời xa em lần nữa. Cho nên em cũng đừng rời khỏi anh, được không?” Chung Minh Lý nhẹ giọng khẩn cầu.

“..... Vâng.” Đỗ Hiểu Hùng gật gập đầu, lệ tuôn như suối.

Chung Minh Lý gắt gao ôm Đỗ Hiểu Hùng. Xa cách ba tháng, tiểu Hùng của hắn, tiểu tình nhân của hắn rốt cục lại lần nữa sưởi ấm cho ngôi nhà lạnh giá của hắn, mà một lần này sẽ là vĩnh viễn về sau.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11 – PN1: Tắm tắm lông cừu khóc lóc kể lể

Tôi là một tắm tắm lông cừu, làm từ lông những con cừu New Zealand vô cùng sạch sẽ và mỹ lệ nhất trên đời. Lông tơ cao quý của tôi dưới ánh nắng chiếu rọi lấp lánh ánh sáng thánh khiết, người qua đường không một ai không bị tôi hấp dẫn.

Có một ngày kia một nam nhân rất đẹp trai mua tôi về nhà, nhà mới rất lớn rất đẹp. Hắn đem tôi đặt ở trước cửa sổ, kia thật là một nơi tuyệt vời, ngẩng đầu có thể nhìn thấy ánh trăng hoặc một bầu trời đầy sao, cúi đầu có thể ngắm nhìn vạn ngọn đèn lấp lánh từ những mái nhà.

Sau đó tôi biết hắn mua tôi về là vì dụ dỗ một tiểu nam sinh rất khả ái, ai, đây là bi ai của thân làm đồ vật a, bị đưa tới đưa đi, làm sao lại có người lo lắng cho suy nghĩ của chúng ta a? Bốn mươi lăm độ vọng sao thở dài.

Bất quá quên đi, tôi là một tắm tắm lông cừu rộng rãi, tiểu nam sinh này cũng đáng yêu, ngồi trên người tôi cũng không nặng, còn thích vuốt ve tôi, nhìn cậu dụng tâm lấy lông tôi như vậy, tôi liền đại nhân đại lượng tiếp nhận cậu nì.

Lại sau đó, tôi mới biết được dụng tâm tà ác của tên nam nhân đẹp giai kia, hắn không chỉ lấy tôi làm chỗ ngồi, còn lấy tôi làm nơi để ‘làm’, tôi khóc a.

Người nói các người muốn lăn sàn nhà lăn sàng đan (ra giường) lăn mặt cỏ, đều không quan hệ đến ta, nhưng các người sao có thể lăn ta a? Lông cừu ta đây thanh khiết cao quý là để bị các người dùng để lăn sao a?

Hắn ép bảo bối nhà hắn lên trước về sau, bảo bối nhà hắn ép tôi lên trước về sau, này cứ như là ‘sandwich’ a!

Quá phận nhất chính là, bọn hắn lăn xong rồi, dây dưa xong rồi, hai người ôm thành một đống lên lầu tắm rửa sạch sẽ, người nông ta nông đi ngủ. Lưu lại tôi một thân mồ hôi cùng dịch thể, ở trong giá lạnh, ghen ngào thiếp đi.

Thế này làm sao chịu nổi!

Thế nhưng sự bi thảm của tôi chỉ mới bắt đầu, ngày hôm sau, khi tôi hàm chứa lệ hoa, tâm như chỉ thủy* ngấm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, tôi nghe được bọn hắn nói:

(*tâm như chỉ thủy: mô tả tâm tình bình lặng, không có tạp niệm)

“Minh Lý, tắm tắm lông cừu này xử lý thế nào, phía trên bị dơ rồi.”

– Cậu nam nam các người rốt cục cũng nhớ tới ta!

“Ném đi, anh mua cái mới cho em.”

– Tôi bị sét đánh .

“Không nên a? Rất đắt tiền, rất đáng tiếc.”

– Tiểu nam sinh đáng yêu, tôi yêu cậu, nam nhân đẹp trai thì không lương tâm quả thực là chân lý ngàn xưa không đổi.

“Bỏ vào trong máy giặt giặt sạch là được.”

– Bậy a! Sẽ hư hết đó!

“Sẽ bị hỏng a?”

– xem, đều nói đẹp trai chính là đồ gốc ghê!

“Đưa đi giặt khô là ổn.”

– Mất mặt quá ném ra ngoài đi!

“..... Sao lại không biết xấu hổ cho người khác xem chứ?”

– Đúng đúng!

“Chúng ta đem tấm thảm này bảo tồn đi.”

– cái gì?

“Cái gì?”

“Trên mặt có dịch thể đêm đầu tiên của em a, giống như nữ nhân lạc hồng, rất trân quý a!”

– Người thật đáng khinh!

“.....”

Vì thế tôi cứ như vậy bị người ta thô bạo cuộn tròn trói chặt bao lại đem đi bảo tồn, nhét vào một xó nào đó không muốn người khác biết trong phòng. Đã không có ánh mặt trời, đã không có vọn ngọn đèn, cũng không có nốt những ngôi sao cùng nguyệt lượng (ánh trăng) tỷ tỷ đối với tôi lấp lánh lấp lánh.

Chỉ có vô tận hắc ám, tạp vật, cùng mùi vị không lưu thông làm bạn và ai oán với tôi đến vĩnh viễn.....

Bao nhiêu năm sau, Chung Minh Lý lấy ra một đồng lông cừu vàng vàng, bị sâu bọ cắn đến nát bấy, đối Đỗ Hiểu Hùng nói: “Em xem, anh vẫn cất rất kỹ sơ tinh của em a.”

Đỗ Hiểu Hùng phút chốc chợt có xúc động muốn nổ tung.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12 – PN2: Cổ sự về một con sói và một con gấu

Thuở xưa kia có khu rừng rậm rạp, bên trong có rất nhiều tiểu động vật sinh sống, chẳng hạn như một con sói tên gọi Chung Minh Lý, một hồ tiên trốn nhà đi bụi tam công tử Tô Trạch Tú cùng người hầu của nó lão hổ Vọng Long .vân. vân... Đám tiểu động vật này chung sống hòa hợp, thảnh thơi khi dễ ta, thảnh thơi lại ta khi dễ người, bất diệc nhạc hồ.

Sói Chung Minh Lý ở tại một sơn động có cây cối bao quanh, đằng sau sơn động là hạ lưu một con sông, trong lòng sông róc rách có rất nhiều cá, đặc biệt là cá hồi, có cây có nước có cá, đối với động vật mà nói là một địa phương cơm áo không cần lo vô cùng tốt.

Thế nhưng cho dù sinh sống tại một nơi tốt như vậy, Chung Minh Lý vẫn không vui, nó sinh bệnh, bệnh mà nó mắc phải chính là một loại bệnh tên ‘tịch mạch’.

Nó mỗi tối đều cô chằm nan miên (lẻ loi gối đầu khó ngủ), cô độc vọn phần, ngay cả cá hồi béo nục cũng trở nên tẻ nhạt vô vị. Vì thế sau sơn động tích trữ không ít cá nó bắt được nhưng lại không muốn ăn.

Một ngày kia bằng hữu hồ ly Tô Trạch Tú của nó đến thăm.

“Minh Lý, nghe nói cậu bị bệnh tịch mạch, tớ hôm nay đặc biệt đến xem cậu a.” Tô Trạch Tú nắm vuốt sói của Chung Minh Lý thâm tình nói.

Chung Minh Lý cảm thấy mình không chỉ bị bệnh tịch mịch, mà còn bị cảm mạo, bằng không sao lại đột nhiên có một cổ hàn khí chạy khắp toàn thân, lạnh đến nổi hết cả da gà.

“Nghĩ đến đêm tối của cậu tớ nghĩ đến dung nhan của cậu, phản phản phúc phúc cô chằm nan miên.....” Tô Trạch Tú tiếp tục nắm móng vuốt Chung Minh Lý hát to.

“Tê –” Chung Minh Lý nhìn thấy hai tròng mắt lấp lánh tràn ngập ý cười của Tô Trạch Tú, nổi giận.

“Cậu tới xem bệnh hay là đến coi trò cười, hay là đến giúp bệnh tình của tôi thêm nặng!” Chung Minh Lý đứng dậy nhe răng nhếch mép hướng nó rít lên.

Bạn hồ Vọng Long thấy thế, lập tức chạy tới, phòng ngừa Chung Minh Lý thật sự cùng Tô Trạch Tú cấn lộn.

“Thiết, cái thứ cáo mượn oai hùm.” biết đánh không lại Vọng Long xuất thân hỗn tạp, hướng chỉ sau lưng Tô Trạch Tú chính là lão cha hồ tiên bản thân cũng không thể trêu vào, Chung Minh Lý chỉ có thể phần nộ nằm úp sấp xuống.

“Ai nha, đừng như vậy a, thân là bằng hữu tớ thật tình quan tâm đến cậu nha.” Tô Trạch Tú tiếp tục tình thâm ý thiết nói.

“Nhìn cậu cô đơn như vậy, không bằng tớ giúp cậu tìm một người bầu bạn nha.” Tô Trạch Tú tiếp tục nói.

“Cậu khi nào thì đổi nghề làm mai mối đó a?” Chung Minh Lý không buồn phản ứng Tô Trạch Tú, nheo mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi .

“Ai nha, vì bạn bè giúp đỡ không tiếc cả mạng sống, huống chi là sự tình nho nhỏ này a? Chuyện này cứ giao hết lên người tớ.” Tô Trạch Tú vỗ vỗ ngực, một bộ dạng tràn đầy lòng tin.

“Về phần tạ lễ nho nhỏ, đồng cá hồi phía sau nhà cậu ấy tớ sẽ miễn cưỡng tiếp nhận.” nói xong Tô Trạch Tú chỉ huy Vọng Long đem đồng cá của Chung Minh Lý đi không sót một con.

Chung Minh Lý đảo cặp mắt trắng dã, đây mới là mục đích của Tô hồ ly ni.

Ngày hôm sau, Tô Trạch Tú đưa tới một đồng ngô, đặt ở cửa động, nói là để cho Chung Minh Lý thay đổi khẩu vị. Ăn chay có ích cho thể xác và tinh thần, đây là trào lưu ẩm thực hiện nay nhân giới phi thường lưu hành.

Chung Minh Lý mắt lại trợn trắng, kêu một con sói ăn chay, phỏng chừng không quá mấy ngày nó từ bệnh tịch mịch biến thành chứng suy dinh dưỡng.

Chung Minh Lý nhìn nhìn đồng ngô vàng óng bên ngoài, lại nằm bẹp xuống.

Chung Minh Lý trong lúc ngủ nửa mê nửa tỉnh, đột nhiên nghe một trận thanh âm sột sột soạt soạt, ngưng một hồi lại một trận sột sột soạt soạt truyền đến.

“Hỗn đản, dám quấy nhiễu giấc ngủ của ta, ăn người!” giấc ngủ bị quấy rầy Chung Minh Lý nóng nảy đứng lên đi ra cửa động, nhìn xem là thằng nào không có mắt dám đến hang ổ của mình giường oai.

Chung Minh Lý hùng hổ ra tới cửa, lại thấy một bé gấu gầy yếu mới vừa trưởng thành đang cầm một trái bắp gặm đến vui sướng.

Tiểu Hùng chứng kiến một con sói từ trong động đi ra, nhất thời sợ tới mức ngẩn ngơ, hai tay run lên, trái bắp lập tức rớt xuống.

Chung Minh Lý nhìn thấy bé gấu giường đôi mắt tròn vo, bộ dáng hoảng sợ đến trợn mắt há mồm, không khỏi ‘Xuy-’ một tiếng nhếch mép bật cười.

Gấu nhỏ thấy con sói nhe răng phát ra một tiếng ‘xuy’, nghĩ đến nó muốn ăn mình, vì thế càng thêm hoảng sợ, toàn thân run rẩy, run run giải thích: “Thực..... Thực xin lỗi..... Tôi không biết ở đây có người trông coi , tôi..... Tôi quá đói, mới ăn vụng , ô –”

Tiểu Hùng một bên sợ hãi khóc lóc một bên cuộn thành một cục tiếp tục cầu xin tha thứ: “Đừng ăn tôi — ô — tôi biết sai rồi.”

Chung Minh Lý nhìn thấy bé gấu vừa đáng thương vừa đáng yêu này, nơi nào đó trong lòng đột nhiên mềm nhũn. Nó tận lực làm dịu thanh âm lại, ôn nhu hỏi: “Cậu là ai, cậu sao lại tới đây ăn ngô của tôi?”

Tiểu Hùng nức nở nói: “Tôi gọi là Đỗ Hiểu Hùng, mẹ của tôi bị bệnh, tôi đành phải tự mình ra ngoài kiếm ăn. Nhưng tôi chỉ biết nhặt trái cây trên mặt đất mà ăn, nó không đủ no, ô — sau đó tôi gặp được hồ ly đại ca, hắn nói với tôi ở trong này có một đồng ngô miễn phí cho người ta ăn, hắn bảo tôi lại đây tìm xem, nếu cửa động không ai trông giữ thì đúng là nó. Tôi nhìn thấy nơi này không có ai nên mới tới, tôi không biết là của anh, ô — thực xin lỗi —”

Chung Minh Lý vừa nghe liền biết là chuyện tốt của Tô Trạch Tú, cửa động không người, nhưng trong động thì có a! Cũng chỉ có bé gấu ngốc này mới tin tưởng câu cơm trưa miễn phí của tên đó thôi, hoàn hảo bé gấu ngốc gặp được chính là mình, nếu đụng tới kẻ khác còn không bị ăn sạch sành sanh hay sao?

Bất quá mình vừa lúc thiếu người bầu bạn, bé gấu ngốc nhìn thật quá đáng yêu, mình cũng rất thích bé, để bé làm bạn đời của mình đi.

Chung Minh Lý vì thế đối Đỗ Hiểu Hùng nói: “Tôi không ăn cậu cũng được, nhưng cậu phải đáp ứng tôi một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?” Đỗ Hiểu Hùng vừa nghe Chung Minh Lý không ăn mình, lập tức cảm động giương đôi mắt tròn vo long lanh ánh nước nhìn Chung Minh Lý.

Chung Minh Lý bị ánh mắt vô tội này nhìn đến bụng dưới nóng lên, vội vàng dời tầm mắt, sau đó giả bộ khụ một tiếng nói: “Tôi muốn cậu làm bạn đời của tôi, về sau bởi tôi cùng nhau sinh sống.”

“A?” Đỗ Hiểu Hùng biết động vật trưởng thành đều sẽ tìm bạn đời cùng nhau đi săn, cùng nhau vui đùa, sanh con dưỡng cái, hạnh phúc cùng nhau đến trọn đời. Mẹ cũng từng lo lắng nói với mình, sợ mình không thiện sản mỗi tìm không được bạn đời thích hợp, chỉ có thể cô độc cả đời.

Nhưng hiện tại vậy mà có người hướng mình tìm phối ngẫu. Đỗ Hiểu Hùng vừa cảm động vừa thẹn thùng hỏi: “Cái kia..... Tôi là gấu, anh là sói, chúng ta thích hợp sao?”

“Thích hợp, vì cái gì không thích hợp? Tô hồ ly thì tìm một con hổ, con rắn Tiết Gia Thuần kia thì quần quýt lấy một con thỏ.” Chung Minh Lý thân mật dùng mũi treu chọc Đỗ Hiểu Hùng, tiếp tục: “Đồng ngô đó vốn là sinh lễ tặng cho bạn đời tương lai của tôi, em ăn vụng, cho nên em phải chịu trách nhiệm, trở thành bạn đời của tôi.”

Đỗ Hiểu Hùng thẹn thùng cúi đầu, nói: “Vâng. Thế nhưng em không am hiểu săn thú.” bé ngáp ngừng, sợ Chung Minh Lý ghét bỏ mình, lại lập tức bổ sung: “Nhưng em sẽ dọn dẹp huyết động.”

“Kia vừa lúc. Anh thì bắt cá, sẽ không dọn dẹp huyết động. Trong con sông nhỏ đằng sau cái động này có rất nhiều cá, sau này em muốn ăn cá gì anh bắt cho em, em thì phụ trách xử lý cá cùng việc nhà.” Chung Minh Lý nghe được Đỗ Hiểu Hùng đáp ứng lời cầu ngẫu của nó, hạnh phúc đến ánh mắt loạn loạn, những đêm rét lạnh về sau, nó rốt cuộc không cần cô độc một mình trong động. Nó có thể ôm bé gấu ngốc mềm mại ấm áp, còn có thể làm mấy chuyện vận động của loài động vật trưởng thành, hắc hắc.

Đỗ Hiểu Hùng không chút nào phát hiện ‘lang tử sắc tâm’ của Chung Minh Lý, nghĩ đến sau này mình có thể cùng vợ sống một cuộc sống yên ổn no đủ, cũng hạnh phúc nở nụ cười.

Sau đó hồ ly Tô Trạch Tú lấy lý do chúc mừng hai người tân hôn đến bái phỏng Chung Minh Lý cùng Đỗ Hiểu Hùng, Đỗ Hiểu Hùng vì cảm ơn Tô Trạch Tú khiến mình tìm được bạn đời rất tốt, đem mớ cá hồi Chung Minh Lý bắt được để lấy lòng mình toàn đưa cho Tô Trạch Tú.

Nhìn thấy nụ cười sáng lạn như hoa xuân của Tô Trạch Tú, Chung Minh Lý cảm hận mà chỉ có thể ngửa mặt lên trời ngao dài một tiếng.

.....

“Được rồi, cổ tích trước khi ngủ của đêm nay nói đến đây thôi. Manh Manh học được điều gì?”

“Làm xong chuyện tốt phải đem hết cá hồi trong nhà đối phương đều mang đi, như vậy người ta mới có thể vĩnh viễn nhớ rõ người.” một hồi thanh âm non nớt của bé gái vang lên đáp lại.

“Nói rất đúng, rất có tác phong của chú con.” Tô Trạch Tú vui vẻ nói.

“Tô Trạch Tú em đừng dạy hư con gái của anh!” một giọng nam dễ nghe chen vào.

“Ai nha anh hai, đừng kích động, nói giỡn thôi mà.” Tô Trạch Tú vội vàng cười cười an ủi anh hai Tô Ái của mình.

Tô Manh kéo cái mền nhỏ, không thèm nhìn cha cùng chú, vui vẻ đi ngủ, “Chờ mình trưởng thành, phải làm Manh Manh nữ vương. Giống như chú vậy, đem tất cả mọi người bán được giá tốt!”

[toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-xan-tieu-tinh-nhan>